

Giới thiệu Phong Lưu Đầu Oan Gia

Truyện Phong Lưu Đầu Oan Gia, chuyện tình oan gia không bao giờ kết thúc, khi hai con người hai tính cách khác nhau nhưng đầu khẩu lâu ngày thì dần dần cũng có tình cảm với nhau, không thể sống thiếu ai.

Cô từ nhỏ đã có một cái tên rất khó nghe nói chung là nếu ai quen thân với cô thì mới được phép gọi tên của cô, còn người lạ thì không bao giờ bởi vì họ thường hay lấy tên của cô ra mà đùa giỡn, không tôn trọng cô. Cô và hân học chung một trường, hân chính là kẻ hay đầu khẩu với cô làm cho cô lúc nào cũng nổi giận.

Nhưng sau khi ra trường thì hân không còn gặp cô được nữa, hân cảm thấy nhớ nhưng nhớ những lần đụng độ với nhau. Đó chính là cảm giác của tình yêu, một tình yêu thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đầu Oan Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầuEdit: PT a.k.a Rìng.

Trong công viên nhỏ yên tĩnh, trên băng ghế được quét sơn trắng, nằm đó một quyển tạp chí thương mại không biết bị ai vứt bỏ.

Bỗng dưng, một trận gió chiều nhẹ thổi đến, từng trang tạp chí lật lên, phát ra tiếng loạt soạt. Khi gió nhẹ vừa dứt, tạp chí cũng vừa vãn dừng tại một bài phỏng vấn doanh nhân——

Phóng viên: “..... Công ty Đông Hạo ăn nên làm ra, tiền đồ sáng lạn, cổ phiếu tăng giá mạnh, đã là gà đẻ trứng vàng trong mắt các nhà đầu tư, Thiệu phó tổng tài có đề nghị gì với giới chơi cổ phiếu không?”

Thiệu Doãn Cương: “Cảm ơn đã khen ngợi! Anh cũng đã nói chúng tôi là gà đẻ trứng vàng, nếu hiện tại tôi khiêm tốn thì hóa ra anh nói sai sao? Ha ha. .... Muốn mua cổ phiếu đầu tư, tôi không phản đối, nhưng thị trường chứng khoán lên xuống thất thường, ai cũng không thể nắm rõ. Tốt nhất là cẩn thận một chút, nhờ không may quá trốn lỗ nặng, đến lúc đó đừng tới tìm tôi, tôi không chịu trách nhiệm nha!”

Phóng viên: “Thiệu phó tổng tài thật là khôi hài! Căn cứ vào điều tra của tạp chí chúng tôi, Đông Hạo là công ty số một mà người tìm việc hướng đến, đối với chuyện này, anh thấy sao?”

Thiệu Doãn Cương: “Thật sự là vinh hạnh! Chỉ cần là người có tài, công ty chúng tôi đều mở rộng cửa chào đón.”

Phóng viên: “Cuối cùng, bản thân tôi muốn thay mặt chị em độc giả hỏi anh một câu ngoài lề, Thiệu phó tổng tài anh không ngại chứ?”

Thiệu Doãn Cương: “Nghe anh nói vậy, tôi lại thấy sợ. .... Đùa thôi! Anh cứ việc hỏi!”

Phóng viên: “Vậy tôi không khách sáo! Thiệu phó tổng tài tuổi trẻ, đẹp trai lại giàu có, gia đình danh giá, rất được phái đẹp ưu ái, bạn gái bên người cũng không thiếu, hết người này tới người khác, anh có tự nhận mình phong lưu không?”

Thiệu Doãn Cương: “Ha ha. .... Tôi bị phán tội sao? Một người đàn ông nếu có được điều kiện giống tôi, muốn anh ta không phong lưu quả thật khó hơn lên trời. Đương nhiên, anh cả nhà tôi là trường hợp đặc biệt!”

Phóng viên: “Như vậy, anh tự nhận mình là người phong lưu sao?”

Thiệu Doãn Cương: “Tôi cho tới bây giờ cũng không phủ nhận, không phải sao? Chỉ cần là đàn ông, ai không muốn nếm thử hết các vị son chứ? Tôi bắt quá chỉ làm chuyện mà đàn ông cả thế giới muốn làm thôi. ....”

Vai rộng, hông chắc, hông gọn, hai chân thẳng tắp. .... Tầm mắt chậm rãi dời lên tới khuôn mặt, sau đó khẽ thờ dài ——

“65 điểm.” Khuôn mặt thật sự thất bại, cho dù thân hình không tệ cũng chỉ có thể miễn cưỡng cho điểm trên trung bình.

Trong quán cà phê, một cô gái rất cá tính tóc cắt ngắn, dáng người cao gầy, khuôn mặt khó phân biệt nam nữ thành thoi ngồi trên ghế. Âm thầm soi mói anh chàng xa lạ vừa lướt qua bàn, sau đó bất đắc dĩ thấp giọng thờ dài. ....

Ai. .... Vì sao đầu năm nay, đàn ông dáng người tốt thì khuôn mặt lại kém, còn khuôn mặt hơi nhìn được thì dáng người lại không được vậy? Thật sự không phải cô soi mói, cho điểm quá mức, mà là. .... Ai!

Nhìn không được lại thờ dài một hồi, cô nhàm chán bắt đầu quan sát người đến người đi trong quán cà phê, sau đó tầm mắt bị một cô gái có vẻ sành

điều hấp dẫn.

Đùi ngọc mỏng cong eo thon nhỏ

Ngực cao môi đỏ mắt hạnh kiêu

Tóc mây gọn sóng da trắng sáng

Trời sinh vật đẹp yêu nhiều.

(R: xài hết mớ từ học được trong quảng cáo :))

Oa! 80 điểm, không tệ, không tệ! Hiếm khi có được người đạt điểm cao như vậy, nhìn không được nhìn thêm vài lần, thậm chí nhàm chán trong lòng còn làm thơ nữa.

Bộ dạng gọi cảm như vậy, vừa đúng là kiểu con ngựa đực nào có yêu thích a!

Nghĩ đến tên súc sinh kia, cô không khỏi mỉm cười, nhưng ngay sau đó hai hàng lông mày rậm đầy anh khí nhăn lại. .... Con ngựa đực kia là có chuyện gì? Rõ ràng hẹn gặp cô ở đây, lại chậm trễ chưa xuất hiện, bắt cô đợi hơn nửa giờ, quả nhiên là khốn kiếp!

Càng nghĩ càng thấy bức, trực tiếp lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số rất ít khi liên lạc ——

Tút, tut, tut —— đợi hơn mười lần vẫn không có người nghe máy, mày càng nhứt nhứt, đang muốn cúp điện thoại thì ——

“A-lô. ....”

Âm thanh đàn ông thờ ơ gấp khàn khàn vang lên làm cho con tức của cô càng dâng cao, lạnh lùng châm chọc. “Mặc kệ ông muốn xuất tình sớm hay là liệt dương, tôi cảnh cáo ông, nửa giờ sau có mặt ở chỗ cũ. Nếu chậm một phần giây, bản tiểu thư lập tức đi luôn, bạn bè gì cũng dẹp hết!”

Một hơi nói xong, cũng không thèm quan tâm phản ứng của đối phương, trực tiếp ngắt điện thoại, sắc mặt đen một nửa. Là tên kia nhất quyết hẹn cô ở đây, bây giờ lại đang lẫn lộn trên người em nào, hoàn toàn ném cô ra sau đầu, có thể nhìn được sao? Nhìn được sao?

Nghĩ cô cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm đợi hán hẹn gặp chắc? Cô bè bọn nhiều việc có được không! Một tuần thức khuya làm việc, giờ lại hy sinh giấc ngủ, dậy thật sớm đi gặp hán, hán nên cười trộm cộng thêm dâng hương cảm tạ ông trời mới đúng, còn dám cho cô leo cây, lãng phí thời gian quý báu của cô, đúng là khốn kiếp!

Bực bội max level, rốt cuộc không còn tâm tình đi thưởng thức trai xinh gái đẹp, tùy tay chộp lấy tạp chí vừa mua ở sạp báo xem, cho qua nửa tiếng chờ đợi này.

Nào biết thật khéo, vừa mở tạp chí ra, đập vào mắt là bản mặt đẹp trai nam tính của tên nào đó. Ngưng mắt nhìn lại, thì ra là trang phỏng vấn doanh nhân thành đạt.

Bầu môi, cô miễn cưỡng đọc, dù sao có còn hơn không, lại thấy đoạn đối thoại của phóng viên cùng tên phó tổng tài về vấn đề phong lưu cuối bài, cô rốt cuộc nhìn không được phi nhỏ.

“Đề tiện! Còn ném hết các vị son nữa chứ! Nghĩ mình là Cô Bảo Ngọc sao. ....” Thấp giọng mắng, lập tức bỏ qua tạp chí thương mại, cầm lên một quyển tuần san khác giết thời gian.

Chừng 20 phút trôi qua, cô cúi đầu nhìn đồng hồ. .... Được lắm! Còn có 1 phút, hán nếu không đến cũng đừng trách cô vô tình!

Hừ hừ cười lạnh, trong lòng tràn đầy chờ mong đang muốn bắt đầu đếm ngược, bỗng dưng, một đôi chân thon dài được bao bởi quần jean hàng hiệu xuất hiện trong mắt cô. ....

Tuyệt! Hai chân thẳng tắp lại cường tráng, đàn ông chân như vậy rất khó tìm, thêm điểm!

Tầm mắt nhẹ dời lên. ....

Mông săn chắc, vừa gọn lại vênh cao, mùi vị quyến rũ tỏa ra bốn phía, khiến người khác nhìn không được muốn tấn công, thêm điểm!

Gặp được hàng tốt, làm tâm tình của cô cũng tốt lên, khoe miệng khẽ cười, tầm mắt lại nâng lên một chút. ....

Lưng dài vai rộng, bụng không sệ lồi, áo ôm body màu đen đem thân hình rắn chắc hoàn toàn phô bày ra, ả ả còn có thể thấy hai khối cơ ngực. Vai rộng vững chắc, tổng thể dáng người hình tam giác ngược, hiện ra đường cong đẹp đẽ mà bất kỳ gã đàn ông nào đi tập thể hình cũng mơ ước.

Tuyệt, tuyệt, tuyệt! Thêm điểm!

Liên tục tán thưởng, đáy lòng kích động không thôi. Cô lớn như vậy, trong số đàn ông đã nhìn qua, cũng chỉ có một người có dáng chuẩn thể này, không nghĩ tới hôm nay người thứ hai cuối cùng cũng xuất hiện, mau mau xem mặt mũi thế nào, không chừng anh giai này còn có thể phá kỉ lục 90 điểm!

Hai tay nắm chặt, kích động lại đem tầm mắt dời lên —

0 điểm!

Khi khuôn mặt đẹp trai tràn ngập mị lực nam tính đập vào mắt, hai chữ như vậy thật to hiện lên trong đầu cô, kích động đang dâng trào bỗng nhiên bị dội một xô nước lạnh, uể oải gục xuống!

“Nam nhân bà, về mặt đó của bà là sao? Nói rõ ràng cho tôi!” Cánh tay khỏe mạnh không chút nương tay kẹp cổ cô, Thiệu Doãn Cương trông như một hung thần ác sát.

“Tiện bại hoại, ông tắm rửa chưa? Nếu chưa, đừng có mơ dùng cái tay vừa ôm gái đó mà chạm vào tôi!” Chán ghét đẩy cánh tay đang làm loạn trên cổ ra.

“Nhận được điện thoại của nam nhân bà, ông đây liền không màng tới người đẹp trong ngực, chuyện đầu tiên là thắng hướng nhà tắm, thiếu chút nữa là không kịp thời gian bà đe dọa, giờ còn dám hỏi tôi tắm rửa chưa sao?” Thiệu Doãn Cương buông tay, tự nhiên ngồi xuống đối diện cô.

Quen biết nhiều năm, hẳn biết rõ cô ưa sạch sẽ, cực kì chán ghét hẳn sau khi chạm vào phụ nữ, cho dù có lên giường hay không, rồi dùng một thân ‘không sạch’ đến tìm cô. Cho nên mỗi lần hai người hẹn gặp, hẳn sẽ theo thói quen tắm rửa trước rồi mới dám đến chỗ hẹn.

“Đi chết đi tiện bại hoại! Là ông hẹn tôi trước, lại dám cho tôi leo cây, bây giờ oán giận cái búa!” Dưới bàn, cô bực bội đá hẳn một cước, đau đến hẳn nhe răng trợn mắt.

Cô thật muốn đứng dậy ngửa mặt lên trời than thở, thương tiếc bản thân vì sao lại quen biết tên cặn bã này! Tuy nói trong mấy năm nay, hẳn là kẻ đầu tiên từ khuôn mặt tới dáng người đều đạt tiêu chuẩn của cô, được những 90 điểm. Nhưng phẩm hạnh cũng là kém đến -90, bù qua đắp lại vừa vụn thành 0!

Bất quá, tên 0 điểm này cũng còn chút đầu óc, nhớ rõ kiêng kị của cô. Hẳn nếu dám dùng cái tay vừa ôm gái kia đụng đến cô, cô khẳng định sẽ không chút khách khí vụn gãy cánh tay hẳn trước rồi nói gì nói.

“Nam nhân bà, bà rốt cuộc có biết chữ ‘địu dàng’ viết thế nào không?” Sau khi oán hận chầm chọc, lập tức quay về phía nữ phục vụ tươi cười sáng lạn. “Cho tôi một ly cà phê, cảm ơn!”

“Vâng! Có ngay!” Được anh đẹp trai tặng cho nụ cười, nữ phục vụ nhất thời hồn bay phách lạc, thơ thần cười ngốc rồi đi, chắc hẳn sẽ dùng toàn lực pha một ly cà phê vừa thơm vừa đặc.

Đội nữ phục vụ đi khỏi, cô không chịu thua cười lạnh. “Tiện bại hoại, chờ một ngày ông quán được ‘tiểu đệ đệ’ của ông, tôi liền biết được hai chữ ‘địu dàng’ viết như thế nào!” Đáng giận! Tên này luôn miệng kêu “nam nhân bà, nam nhân bà” không ngừng, vậy cô liền gọi hẳn “tiện bại hoại, tiện bại hoại”, không ai thua ai!

Nghe vậy, Thiệu Doãn Cương cười ha ha. “Nam nhân bà, vậy phải đợi đến ngày tôi 90 tuổi mới ‘hết xài’, còn lâu lắm nha!”

“Tiện bại hoại, ông yên tâm! Lây tần suất ‘ngày cũng làm, đêm cũng làm’ của ông, ngày đó khẳng định không còn xa!” Cười mỉa đáp lại một cú.

“Tào lao!” Cười một tiếng, biết nếu không sửa miệng, cô sẽ tiếp tục kêu ‘tiện bại hoại’, thật sự nghe không lọt tai. “Mồm miệng vẫn độc như cũ nhì, ‘Đỗ Lan*.’” Rốt cục gọi ra tên người ta, nhưng lại cố ý phát âm không đúng.

(R: Đỗ Lan phát âm hơi giống “đổ lạn” – nghĩa là “thối nát” – chú thích bên Tủy Nguyệt Lâu, thật ra ta cũng k biết từ này ==))

“Cần tôi đây đưa đến lớp học phát âm không, để gọi cho đúng?” Đỗ Lan — cũng chính là cô gái bị hắn gọi là ‘nam nhân bà’, lúc này mắt tóe lửa, tàn bạo cười hỏi.

Cuộc đời cô hận nhất người khác gọi tên, mà gọi không đúng. Bởi vì phát âm sai một chút, tên cô sẽ trở nên rất khó nghe! Kỳ thật đầu sỏ gây nên hẳn là ba mẹ cô, lúc trước làm chi mà đặt cho cô cái tên dễ gọi lắm như vậy, hại cô từ nhỏ tới lớn bị chọc không biết bao nhiêu lần!

Thiệu Doãn Cương là người thông minh, chạm đến giới hạn lập tức quay đầu, dù sao hẳn cũng chỉ là đùa cô một chút mà thôi, không phải có ý muốn chọc cô nổi bão, lập tức gior tay đầu hàng.

Vừa vụn lúc này phục vụ cũng đưa tới cà phê. Được hắn tặng cho tươi cười cùng lời cảm ơn, nữ phục vụ lại phấn khích đi vào.

Thấy hẳn biết điều, Đỗ Lan vừa lòng cười, bắt đầu tính sổ. “Ông cũng thật to gan, đã hẹn tôi lại cùng cô em nào lẫn lộn, ông nghĩ tôi giống thiên kim tiểu thư cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, ngồi chờ ông triệu kiến chắc?”

Cười mờ ám, tràn ngập mị lực dụ hoặc. “Không có cách nào! Mấy em cần tôi ăn ừ, tôi cũng không thể không phong độ xoay người bỏ đi, đây là lịch sự a!”

Lịch sự cái búa! Chưa từng thấy đàn ông nào dâm loạn như hẳn, chỉ cần là giới tính nữ, ai cũng ăn được!

“Thiệu công tử, nói vậy là ngài chịu khó ban ơn mưa móc cho chị em rồi?”

“Muốn để tôi thấy mấy đóa hoa đẹp héo khô, sao tôi nhẫn tâm chứ?” Ngụ ý chính là tưới tắm cho trăm hoa là nhiệm vụ vĩ đại của Thiệu nhị công tử hán.

“Nực cười! Ông là cái đồ ‘ngân hàng tình trùng di động’.” Rốt cuộc nhịn không được cười nhạo phỉ nhổ.

“Tôi nói này Đỗ Lan, chỉ cần là đàn ông, ai cũng đều là một cái ‘ngân hàng tình trùng’ được không, không riêng gì mình tôi nha!”

“Vấn đề là ‘ngân hàng’ của người ta khóa được, không giống ông, đi khắp nơi lưu lại nòng nòng trong người chị em.” Mẹ nó! Con ngựa đực này nơi nơi thác loạn còn không biết hồi cải, cô thấy thật xấu hổ khi quen biết hán.

“Sai rồi, sai rồi!” Vươn ngón trỏ lắc lắc, Thiệu Doãn Cương cười đến thật sự đậm đặng. “Nòng nọc của tôi tất cả đều bị nhốt trong áo mưa, tuyệt đối không để cho chúng bơi lung tung dạo chơi trong chỗ tạo nên sinh mệnh thiêng liêng được!” Công tác bảo hộ, hán làm tốt lắm, tuyệt không cho cô nào có ý xấu, âm mưu “bắt Thiên tử nghe lệnh chư hầu”.

Tên đàn ông này thực dễ tiện! Đã nói đến nước này, Đỗ Lan chỉ có một câu có thể tổng kết.

“Không tào lao với ông nữa, có chuyện gì nói mau, có rắc rối phóng, tìm tôi làm gì?” Không có chuyện gì không lên điện Tam Bảo, cái tên không biết xấu hổ này khẳng định có chuyện nhờ cô.

“Hai tuần nữa là sinh nhật tôi.”

“Ông rốt cuộc cũng tiến đến mốc ba mươi, chúc mừng!” Khoanh tay liếc hán, không thể tin được hán vì lý do này mà hẹn cô ra.

Trắng mắt liếc lại cô, Thiệu Doãn Cương cũng tha cô xuống nước. “Đừng quên bà với tôi sinh cùng năm.” Nếu hán đã lên hàng ba, cô cũng không kém nhiều lắm.

“Ngại quá! Bản thân tôi nhỏ hơn ông sáu tháng, hiện tại tính hai mươi chín tuổi thôi.” Nhếch môi cười lạnh, đối với phụ nữ, cho dù là hơn kém một ngày cũng tính. “Vậy thì sao? Ông gọi tôi ra chỉ để tuyên bố sinh nhật vĩ đại của ông sắp đến?” Thực sự đủ nhảm chán! Hán làm phó tổng tài rất rành rồi sao?

“Đương nhiên không phải!” Nhấp một ngụm cà phê, Thiệu Doãn Cương người hắc hắc không ngừng. “Nhắc bà trước hai tuần, là muốn cho bà có thời gian chuẩn bị quà a!”

“Rất cảm ơn sự chu đáo của ông!” Đáng giận! Tên này muốn có quà gì, rất nhiều em muốn đưa cho hán, cố tình sinh nhật hàng năm đều đến đòi cô, khiến cô đã bận lại càng bận hơn.

Ai..... Mỗi năm hán dám mặt dày thế này, cũng tại cô mười mấy năm trước lỡ dại! Giờ nghĩ đến liền hối hận, ai bảo lúc trước đánh cuộc thua hán, cho nên từ đó về sau hàng năm đều bị hán đòi nợ.

“Năm nay tôi muốn tạo hình chiến sĩ nha.” Cười sang sảng, hán rất mong chờ không biết năm nay cô có ý tưởng gì mới?

“Đi chết đi! Còn dám ra điều kiện!” Thiếu chút nữa không nhịn được đá hán một cước, Đỗ Lan oán hận chửi bậy. “Năm nay không làm! Bỏ tiểu thư gần đây công việc rất bận rộn, không có thời gian!”

Nghe vậy, Thiệu Doãn Cương cười ha ha, căn bản không để ý lời cô nói, trong lòng hán biết rõ, cho dù bận rộn như thế nào, cô vẫn sẽ dành thời gian chuẩn bị quà sinh nhật cho hán — bởi vì cô năm nào cũng nói không tặng, cuối cùng không phải vẫn đều tặng sao. Cho nên a, lời nói của nam nhân bà này đôi khi không nên tin tưởng!

Khốn kiếp! Hán chính là hiểu rõ cô! Xem miệng hán mở to cười ha ha, Đỗ Lan thật muốn đem một nắm bánh bao tọng vào.

“Tôi nói này Đỗ Lan, chúng ta quen biết từ trung học đến giờ, cũng đã mười mấy năm rồi!” Thiệu Doãn Cương đột nhiên nghĩ đến điều gì, hưng trí bùng bùng đặt câu hỏi. “Bà cũng đến mốc 30 đáng cảnh báo rồi, tôi hình như chưa từng thấy bà quen bạn trai.....” Dừng lại, hán lại đột nhiên ác liệt bắn ra châm chọc. “Bất quá, bà ế như vậy, tôi cũng không ngạc nhiên! Đừng nói bà không có điệu dáng hiền thực, phong tình vạn chủng con gái nên có, chỉ riêng cái sân bay trước ngực thôi, cũng khiến cho đàn ông ngán ngẫm rồi.”

Tên tiện bại hoại này thực đáng đánh đòn!

Lạnh lùng nhìn như muốn chọc trên ngực hán hai cái lỗ, Đỗ Lan hắc hắc cười giả dối. “Tình trạng quan hệ cùng đáng người của bỏn tiểu thư không dám phiền ngài quan tâm, Thiệu công tử trước tiên nên lo ngài làm việc quá độ, không khéo ‘tình tấn nhân vong’!”

“Nam nhân bà, bạn bè với nhau, bà lại chưa bị tưới qua, sao biết rõ bỏn thiếu gia còn hay hết? Đừng nguyên rủa lung tung nha!” Thiệu Doãn Cương vừa cười vừa kháng nghị.

“Tiện bại hoại, bạn bè với nhau, trước ngực bỏn tiểu thư có phải sân bay hay không, ông không có vinh hạnh thấy tận mắt, càng không có tư cách bình luận!” Nở nụ cười nham hiểm, Đỗ Lan nhanh mồm nhanh miệng đá lại.

Lại phải gờ tay đầu hàng, Thiệu Doãn Cương thật sự rất tán thưởng cô nàng bạn học này.

Kỳ thật bề ngoài cô không kém, vóc dáng thanh mảnh, bộ ngực một mảnh bằng phẳng, xứng với khuôn mặt cá tính khó phân nam nữ, cực kỳ giống nữ thiếu niên khó phân giới tính trong truyện tranh, đi trên đường thật sự rất đẹp, còn hấp dẫn không ít ánh mắt mấy em trẻ tuổi.

Nếu cô là nam khẳng định rất nổi danh, đáng tiếc chỗ giới tính trên giấy chứng minh rõ ràng ghi một chữ ‘Nữ’ to tướng. Dáng vẻ không rõ nam nữ của cô lại càng gây phiền toái, đi đến shop quần áo nữ, còn bị cô gái bán hàng ngọt ngào cười hỏi: “Chào anh, mua quần áo cho bạn gái sao?”

Ai..... Hiều làm đến giờ đã nhiều không kể xiết, nhiều đến nỗi cô cũng lười đi giải thích. Chỉ là bạn bè cùng cô đi dạo phố thường cười đến đau bụng, vì cô nhỏ một giọt nước mắt thương cảm.

Bất quá, Thiệu Doãn Cương hẳn không có dư dả lòng thương người để phân phát như vậy. Lấy trêu chọc cô làm trò vui, độc mồm độc miệng đậm thọt đã thành cách xả stress của riêng hắn. Một tháng ít nhất phải tìm cô đấu võ mồm hai, ba lần mới cảm thấy tinh thần thoải mái, sau đó cả người tràn đầy năng lượng lại bắt đầu lao vào khiêu chiến công việc.

Tên này thật sự quá nhảm chán!

Biết hắn chẳng qua là quen miệng đậm cô mấy câu thôi, Đỗ Lan đã sớm bỏ, chân lại đá hắn một cái.

“Thiệu công tử, ông hẹn tôi ra chỉ để đòi quà sinh nhật thôi hả? Ông rảnh rồi lắm phải không? Thế giới này còn có một thứ gọi là điện thoại nha, đừng nói tôi ông không biết công dụng của nó!” Khốn kiếp! Chỉ vì chuyện nhỏ như hạt đậu xanh này mà dám lãng phí thời gian quý giá của cô, muốn chết đây mà!

Nói qua điện thoại làm sao thú vị bằng mặt đối mặt đấu võ mồm như vậy! Thiệu Doãn Cương đắc ý cười thầm.

“Tôi rảnh hay không, bà có thể đi hỏi cấp dưới của tôi, bọn họ rõ ràng nhất!” Nam nhân bà thật sự không biết tốt xấu, bao nhiêu người muốn gặp mặt hắn một lần, hắn cũng không rảnh thu xếp công việc để mà gặp, cô lại còn chê phiền.

“Hỏi mấy em của ông chắc là rõ ràng hơn!” Cười mỉa đáp lại, cô cho rằng đem tuần suất thác loạn gái gú của hắn ra mà nói càng có sức thuyết phục hơn.

Đối với châm chọc của cô, Thiệu Doãn Cương không những không để bụng, thậm chí còn càn rỡ cười ha ha, tiếng cười hùng hậu để nghe nhất thời vang vọng trong quán cà phê, đưa tới ánh mắt chú ý của mọi người. Mà khi mấy cô gái thấy tiếng cười như vậy phát ra từ một người tràn ngập mị lực nam tính, cặp mắt lại dán chặt không chịu dời đi.

Thật sự là rêu rao! Đỗ Lan âm thầm khinh bỉ, hướng mắt nhìn xung quanh một vòng, biết có không ít người đang trộm dò xét, thậm chí ngay cả cô em xinh đẹp được chấm 80 điểm cũng quảng đến một cái nhìn quyến rũ, hẳn là đã nhìn trúng gã đàn ông bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc còn bên trong thì thời rữa này.

“Tiện bại hoại, ông tiếp tục ở chỗ này làm xấu mặt đi!” Không muốn bị hắn liên lụy, hạ thấp giá trị bản thân, Đỗ Lan dứt khoát đứng dậy. “Bữa nay cho ông mời, bản tiểu thư đi trước!” Dứt lời, người đã nhanh chóng đi đến cửa kính, biến mất trong đám đông trên đường.

Nhìn theo bóng dáng cô rời đi, Thiệu Doãn Cương mỉm cười tiếp tục uống cà phê. Không bao lâu, “Cô em 80 điểm” thẳng nhích lại gần.....

“Chào anh, xin hỏi có thể giúp tôi làm bản điều tra được không?”

“Đương nhiên!” Nhìn khuôn mặt đang cười của cô em xinh đẹp, Thiệu Doãn Cương cười khẽ gật đầu.

Ha ha..... Cách tiếp cận cũ rích, bất quá mỹ nhân chủ động dâng lên tới cửa, hẳn sao nỡ từ chối? Tối nay hẳn là sẽ không tịch mịch.....

Đêm thanh vắng lặng, trăng sáng trên cao.

Trong nhà trọ nọ, một đồng sách tham khảo cùng đất nặn thủ công bày bừa trong phòng, mà cô nàng nào đó mặc áo ngủ đang ngay ngắn ngồi trước máy tính, tập trung di chuột, sửa chữa tạo hình cho nhân vật trên màn hình.

Đúng vậy! Nghề nghiệp của cô – Đỗ Lan chính là vẽ, thiết kế các nhân vật trong trò chơi cho các công ty game. Bất quá cô cũng không làm việc cho riêng công ty nào, mà là chính mình tiếp nhận đơn đặt hàng về nhà làm.

Ban đầu chỉ là làm cộng tác viên cho các công ty qua Internet, hợp ý là nhận. Làm một thời gian, cũng có danh tiếng, trừ bỏ mấy công ty hợp tác cố định ra, còn qua lời truyền miệng của đồng nghiệp, không ít đơn đặt hàng tự động tìm tới cửa. Cho nên cô hiện tại công việc ngập đầu, có khi bị các công ty game hối thúc, còn phải thức đêm liên tục để đẩy nhanh tốc độ.

Cũng bởi nghề nghiệp như vậy, đã tạo cho cô sở thích quan sát mọi người, nhất là nam thanh nữ tú, cô lại càng phải nhìn xem từ đầu đến chân, ghi nhớ đặc điểm, để sau này tạo hình nhân vật, có thể lấy ra làm mẫu.

Tay phải rất nhanh thao tác chuột, tay trái thuần thục trên bàn phím nhập thông số. Vòng một của mỹ nữ cổ trang, quần áo mỏng tang, sóng mắt xuân tình trên màn hình nháy mắt từ cup B thẳng lên đến cup D, so với quảng cáo các trung tâm chỉnh sửa sắc đẹp hay phẫu thuật thẩm mỹ ngoài đường còn lợi hại hơn.

“Ha ha..... Thật sự là rất hoàn mỹ, cảm ơn ‘cô em 80 điểm’ đã cho chị linh cảm.” Nhìn chằm chằm mỹ nữ quyến rũ một tay mình tạo ra, Đỗ Lan khoe miệng nhếch lên.

Bất quá nghĩ đến ‘cô em 80 điểm’, tự nhiên cũng nghĩ đến cái tên tiện bại hoại kia. Không biết ‘cô em 80 điểm’ cuối cùng có quán lấy tiện bại hoại không? Lúc cô rời khỏi quán cà phê, cô em đã không ngừng liếc mắt, hẳn là sẽ chủ động đưa tới!

Nếu lấy trình độ hiểu biết của cô đối với tên ngựa giống kia, tối nay lại có một đóa hoa bị hấn hường dụng! Không đến nửa tháng sau, trên đời lại nhiều thêm một cô gái vì thất tình mà khóc suốt mướt.

Ai..... Tiện bại hoại thật sự là nghiệp chướng lại thiếu đạo đức a!

Than thở lác đầu, âm thầm vì ‘cô em 80 điểm’ cầu nguyện, cô không tự giác rút từ trên giá xuống một quyển album đã ố vàng, chậm rãi mở ra. Đập vào mắt đầu tiên, chính là khuôn mặt một thiếu niên thần thái sáng lạn, tươi cười rạng rỡ.

Trong ảnh chụp, thiếu niên cao lớn vui vẻ cười to, cánh tay khỏe mạnh đang câu cổ một bạn học mặt nhăn mày nhú, rất khó phân biệt là trai hay gái.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của chính mình trong ảnh chụp, Đỗ Lan không khỏi nở nụ cười.

“Thực xấu! Mình lúc đó sao lại có sắc mặt khó coi như vậy? Còn chụp ảnh giữ lại nữa chứ.”

Quả thực không dám tin bật cười, ngón tay thon dài của cô tiếp tục lật một trang lại một trang, đại đa số ảnh chụp bên trong đều là cô chụp cùng tiện bại hoại, trong số ít ảnh chụp tập thể, hai người bọn họ cũng dính vào một chỗ.

“Thật sự là phát hiện đáng sợ.....” Nhìn ảnh chụp trong album, Đỗ Lan quả thực không dám tin hô nhỏ.

Sau khi kinh ngạc, cô nhanh chóng đem album coi hết một lượt, sau đó mới phát hiện, trừ bỏ ảnh cô cùng mấy bạn nữ chụp chung, hẳn chưa từng xuất hiện, còn mỗi bức ảnh khác đều có bóng dáng tiện bại hoại.

Ông trời! Cô từ khi nào cùng tên ngựa giống phẩm hạnh kém kia tình cảm tốt như vậy, chính cô cũng không rõ?

Hoảng sợ nhìn chằm chằm album, cô bắt đầu vắt óc nhớ lại.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đấu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit: PT a.k.a Ring

Không hợp! Đúng là không thích hợp!

Trường trung học ngày khai giảng, Đỗ Lan không vui ngồi tại chỗ, nhìn chằm chằm bạn học cả nam lẫn nữ đang cười nói sôi nổi, chủ đề nói chuyện phiếm tất cả đều xoay quanh hai chữ ‘thượng lưu’, cô thật sự không tiêu hóa được.

Đúng vậy! Chính là không thích hợp! Có học sinh bình thường nào vừa từ cấp 2 lên cấp 3 lại đi nói mấy chuyện chính sách song phương, xu thế kinh tế hoặc là hội nhập với thế giới, blah blah... không? Nhưng học sinh trong trường này chính là như vậy, thậm chí ngay cả chủ đề thể thao bình thường nhất, cũng là nói tới gân!

Oa a — cô quả thực là khóc không ra nước mắt a!

Ồ..... Cô chỉ là một người cực kì bình thường thôi, thật sự không thích hợp đến chỗ chỉ toàn nhân tài chính trị, kinh tế, con nhà danh giá như thế này học đâu! Ồ..... Ba năm cấp 2* mê truyện tranh, không lo học nên không đậu vào trường cấp 3 công lập, cô biết lỗi rồi. Nhưng ba cũng không cần trừng phạt cô như vậy chứ, đưa cô đến cái trường học quái dị này chịu khổ a!

(R: hệ thống giáo dục TQ là 6 năm tiểu học, THCS và THPT mỗi cấp 3 năm).

Đỗ Lan về mặt bị phần, nhớ lại lúc cha mẹ nhận được phiếu báo điểm từ người đưa thư, vẻ mặt kinh ngạc như vậy, khi đó cô hẳn là nên chuẩn bị trước. Thế nhưng lúc đó là vừa thoát khỏi thi cử, mừng như điên chào đón cuộc sống nghỉ hè, cô liền đắm đầu vào thế giới truyện tranh, làm sao để ý được nhiều như vậy!

Cho nên, báo ứng cuối cùng – ba bắt cô đến trường mà bạn chí cốt từ thuở cời trường tắm mưa của ba là người sáng lập kiêm Quản lí kiêm Hiệu trưởng, cũng là cái trường học quý tộc này – trường trung học Thánh Anh, nhập học.

Ba cô lúc đó hẳn là suy nghĩ – đã không đậu vào trường công, nếu phải đến mấy cái trường tư kia, không bằng đến trường của anh em kết nghĩa nhờ ông

ấy coi chừng dùm.

Không thể tưởng tượng được anh em kết nghĩa của ba cũng thật quá nghĩa khí, không chỉ đồng ý nhận cô, còn không thu học phí vốn đắt kinh người, cho cô học không!

Ồ..... Bác Trần, Quản lý Trần, Hiệu trưởng Trần, bác có nghĩa khí như vậy làm gì chứ?

Tại chỗ ngồi, Đỗ Lan không để ý tiếng nói chuyện âm ỉ xung quanh, cũng không nhìn thấy giáo viên đã vào lớp, cô chìm vào ‘thế giới đau thương’ của chính mình, lần đầu tiên trong đời thống hận người ‘có tình có nghĩa’ như vậy.....

“Chào các em, hôm nay là ngày học đầu tiên, chắc hẳn mọi người còn chưa biết nhau, như vậy xin mời từng em lên đây giới thiệu bản thân. Bây giờ xin mời em đầu tiên.....”

Tiếng nói thanh thúy vang dội của cô giáo làm Đỗ Lan bừng tỉnh, khi cô nhìn thấy các bạn lần lượt từng người lên bục giới thiệu bản thân, mây đen trong lòng cô lại càng u ám.

Ồ..... Cô không muốn lên tự giới thiệu! Kinh nghiệm xương máu ở cấp 1, cấp 2, cô không muốn trải qua lần nữa!

Nhưng mà trời không chiều lòng người, cho dù cô không muốn như thế nào đi nữa, khi người ngồi trước cô về chỗ trong tiếng vỗ tay, kế tiếp đứng là đến lượt cô.

“Tốt lắm! Xin mời em tiếp theo.” Cô giáo mỉm cười, cô vũ cô còn đang ngồi tại chỗ.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, cô bất đắc dĩ đành phải lết lên bục giảng, nhìn một vòng quanh lớp học, hít thật sâu rồi lớn tiếng nói: “Minh, tên là Đỗ Lan –” Liếc mắt nhìn xung quanh một cái, quả nhiên không ít người biết tiếng Đài* đang cười trộm.

(R: Đài Châu, là tên một vùng ở tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Ở đây có thể hiểu là tiếng địa phương. – theo QT).

Không sao! Không sao! Học sinh trong trường quý tộc có khác, cho dù biết cũng không cười ra mặt, không giống mấy lớp trước đây của cô, bạn học không có phong độ được như vậy. Đỗ Lan thoáng an tâm, đang muốn nói tiếp thì –

“Phi!” Một tiếng vang lên, có người rút cuộc nhin không nổi, không chút khách khí cười điên cuồng. “Ha ha..... Đỗ Lan..... Ha ha..... Tên này thật sự là..... Thật sự là hay quá.....”

Có người khoi mào, những học sinh còn đang cố gắng giữ vững phong độ, lúc này cũng không khách khí bật cười theo. Trong chốc lát, cả lớp học tràn ngập những tiếng cười lớn.

Ác mộng! Ác mộng lại tái hiện!

Đỗ Lan đỏ bừng mặt, cảm thấy chính mình trong nháy mắt như bị tổng vào mười tám tầng địa ngục.

“Được rồi, được rồi! Các em, im lặng một chút, để bạn Đỗ nói cho hết.....” Cô giáo vội vàng ngăn lại, cũng nhin không được để lộ ý cười trong lời nói.

Khó khăn đợi đến khi tiếng cười dứt hẳn, cặp mắt sắc bén của Đỗ Lan hung hãn bắn về phía tên đầu sỏ vừa cười lớn khi nãy, một đứa con trai để tóc húi cua.....

Được lắm! Kết thù từ bây giờ!

Cũng không biết là oan gia ngõ hẹp hay sao, Đỗ Lan nhờ sự kiện tên gọi trong ngày khai giảng mà để lại ấn tượng khó phai đối với các bạn học. Lúc bầu ban cán sự lớp, cô được nhiều phiếu đề cử làm lớp trưởng nhất. Mà lớp phó, lại là kẻ đầu sỏ cười nhạo tên cô – Thiệu Doãn Cương.

Đại khái là do ấn tượng ban đầu xấu đến cực điểm, Đỗ Lan nhìn sao cũng thấy Thiệu Doãn Cương không vừa mắt. Suốt một tuần sau khai giảng, cô trốn được liền trốn, nếu bất đắc dĩ trốn không được, cô cũng không cho hắn sắc mặt hòa nhã.

Hôm nay, giờ tự học bắt đầu, cô như thường lệ từ trong túi sách rút ra một quyển truyện tranh – nói đến chuyện này, cô vô cùng cảm ơn người đã lập ra nội quy của trường, giáo viên chưa bao giờ tịch thu ‘sách ngoài chương trình học’ của học sinh. Cho nên cô mới có thể công khai như vậy, không thể so sánh với hành vi lén lút trong quá khứ. Cô lần đầu tiên cảm thấy thật ra vào học trường này cũng không tệ lắm!

“Lan, cho mình xem với!” Bạn nữ ngồi bên cạnh thấy cô lôi truyện tranh ra liền hỏi.

“Tự lấy!” Hoàn toàn không dời mắt, bảo cô ấy tự tìm trong túi sách của cô.

“Mình cũng muốn! Mình cũng muốn.....”

“Mình nữa.....”

Mấy nữ sinh ngồi gần thấy cô có truyện tranh mới, lập tức bu lại, chỉ chốc cười giòn.

Bị làm phiền chịu không nổi, Đỗ Lan bèn đem truyện trong túi sách toàn bộ đổ ra, bày trên bàn. “Muốn xem tự mình lấy, đừng đến phiền mình!” Tuyên cáo xong, lại tiếp tục đặt chú ý vào truyện tranh.

“Lan, trong túi sách của cậu toàn là truyện tranh không nha?” Người nào đó thấy trong túi cô hoàn toàn đã trống rỗng, cũng không thấy một quyển sách giáo khoa nào, không nhịn được cười hỏi.

“Muốn xem thì mượn, đừng nói nhảm nữa!” Liếc một cái, Đỗ Lan lười nhắc nhở, nếu cô không đem theo nhiều đó truyện, chỉ sợ mấy cô nàng này lại kêu la, kháng nghị với cô.

Mọi người nghe vậy, lập tức nhanh nhẹn giành giật, quả thực so với mấy bà thím mua đồ giảm giá ở siêu thị còn ác liệt hơn.

Đỗ Lan thấy vậy, không khỏi cười thầm trong lòng. Hôm khai giảng, cô còn nghĩ mấy cô nàng con nhà giàu khí chất ưu nhã, nhìn cao không với tới này sẽ khó nói chuyện lắm, kết quả thì sao? Hôm sau cô mang truyện tranh đến lớp đọc cho đỡ chán, cô tiểu thư đầu tiên chủ động nhích lại gần, tò mò nhìn xem cô đọc cái gì mà tập trung đến thế, rồi hỏi mượn cô một quyển về chỗ xem thử.

Suốt ngày hôm đó, quyển truyện từ tay cô nàng đã truyền khắp lớp. Đến ngày thứ ba, hơn một nửa nữ sinh trong lớp sau giờ học liền chạy đến chỗ cô, hỏi cô có mang theo truyện nữa không? Thế là cô tự nhiên đem truyện trong túi sách lấy ra. Bây giờ bạn bè vui vẻ chơi với nhau, tình cảm nhanh chóng phát triển, cả đám lúc nào cũng tụ lại một chỗ.

Bởi vậy mới nói! Ai bảo đọc truyện tranh vô bổ? Nó là công cụ tốt nhất giúp thúc đẩy tình cảm bạn bè nha!

(R: mẹ e bảo truyện tranh là con sâu đục khoét tâm hồn L)

Cười trộm vài tiếng, Đỗ Lan lại đem tâm trí đặt vào quyển truyện đang cầm trong tay.

Chỉ thấy mấy tiểu thư con nhà giàu bình thường tao nhã, xuất chúng, bây giờ hoặc ngồi hoặc đứng chung quanh cô cắm đầu vào truyện tranh. Mỗi người đều đắm chìm trong tình yêu lãng mạn, trên mặt hiện lên sắc thái mơ mộng, nếu để người không biết rõ nhìn thấy, chắc sẽ ngạc nhiên đến mất chữ O, mồm chữ A.

Trái ngược với cảnh tượng im lặng trong phòng, ngoài sân một nhóm nam sinh tụ tập, đùa giỡn ầm ĩ, thỉnh thoảng còn truyền đến âm thanh đá bóng.

“Đi thôi! Sau tiết tự học chính là tiết thể dục, còn ở trong lớp làm gì?” Lớn tiếng hét với nhóm bạn, Thiệu Doãn Cương tràn đầy năng lượng ôm bóng rổ chạy ra khỏi lớp, thẳng đến sân bóng rổ cách đó không xa.

Không bao lâu, nghe thấy tiếng cười sang sảng từ sân bóng rổ truyền đến, nhóm nữ sinh vốn đang đắm chìm trong thế giới truyện tranh không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

“Đẹp trai quá.....” Bạn A nhìn không được tán thưởng.

“Đúng vậy a.....” Bạn B hai mắt lóe sáng, không chút do dự gật đầu phụ họa.

“Nghe nói có nhiều nữ sinh thầm mến cậu ấy lắm.....” Bạn C cung cấp một chút tin tức.

“Chuyện này ai cũng biết rồi.....” Bạn D phản bác, quay lại hỏi người vẫn còn vui đầu trong truyện chưa lên tiếng: “Lan, cậu không thấy bạn Thiệu giống mấy nam chính trong truyện sao?”

“Giống chỗ nào?” Lười biếng hỏi lại, ánh mắt cũng không rời khỏi quyển sách trong tay.

“Ai nha! Cậu nhìn một chút đi!” Nói xong xoay gương mặt đầy cá tính của cô về hướng sân bóng rổ. “Cậu không thấy cậu ta vừa đẹp trai, cao ráo, cá tính hào phóng, trong nhà lại có tiền sao, căn bản giống y nam chính trong truyện bước ra ngoài đời thực còn gì?”

“Chị gái này, rất đau nha!” Chộp lấy bàn tay tàn bạo của cô bạn, Đỗ Lan nhìn Thiệu Doãn Cương tỏa sáng như ánh mặt trời trong đám nam sinh đang chơi bóng dưới nắng, nhìn không được bĩu môi cười lạnh. “Giống chỗ nào? Người kia phẩm hạnh kém tới cực điểm, lại nói có thể vào được trường này, ai không phải là nhà giàu?” Bản thân cô không tính!

“Lan, cậu không cần vì người ta cười nhạo tên cậu hôm khai giảng liền ghi hận đến giờ được không?” Bạn A nhìn không được bênh vực thần tượng trong lòng, tiếp theo lại bổ sung một câu: “Học sinh có thể vào được trung học Thánh Anh, gia thế quả thật không kém, nhưng đẳng cấp nhà chúng ta không thể so sánh với bạn Thiệu nha. Ba cậu ta là tổng giám đốc công ty Đông Hạo đấy!” Nói thực ra, trong số bọn họ, không ít người có cha mẹ đang là nhân viên cấp cao trong công ty ấy!

Đông Hạo? Là công ty tiếng tăm lừng lẫy, người người muốn vào? Đỗ Lan sáng tỏ gật đầu một cái. Thì ra là công tử nhà giàu a, khẳng định từ nhỏ đã được sung đến tận trời, khó trách tính tình tệ đến vậy!

“Ngại quá. Mình đây lòng dạ hẹp hòi, ích kỷ, đúng là thích thù dai!” Giả cười một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trời!” Chị em đồng loạt than thở, khinh bỉ cô. Đề tài tám chuyện lại về trên người thần tượng ngay ngày học đầu tiên đã khiến người người ái mộ.

“Thiệu gia bọn họ thật sự là hai nhân tài trong một nhà, anh em đều xuất sắc như vậy!” Bạn B trong mắt hiện lên sắc thái mơ mộng.

“Cái gì hai nhân tài một nhà? Mình ở nhà cũng được lắm à!” Đỗ Lan không rõ tình hình, chăm chọc giễu cợt.

(R: câu này ta chém :))

“Cậu đừng nói tào lao được không!” Có người kháng nghị trắng mắt liếc cô một cái. “Người ta nói là không chỉ bạn Thiệu xuất sắc, anh trai cậu ta cũng rất lợi hại! Nghe nói không ít chị lớp trên đều thầm mến anh ta!”

“Họ Thiệu có anh trai à?” Không phải cũng khốn kiếp giống hần chứ?

“Cái gì? Cậu không biết hả?” Bạn C ngạc nhiên, giống như đang nhìn thấy quái vật ngoài hành tinh. “Hội trưởng hội học sinh nhả nhặn, ôn hòa của chúng ta chính là anh trai cậu ấy à!” Nhập học một tuần, đây là chuyện toàn trường đều sớm biết, không nghĩ tới vẫn còn có người chưa theo kịp thời đại.

Nghe vậy, Đỗ Lan thiếu chút nữa bị hù. “Cậu, cậu nói là hội trưởng nhả nhặn, thân thiết, hay cười kia?” Không thể nào! Không thể nào! Cô thân là lớp trưởng, từng giống mọi người giờ ngón cái lên khen hội trưởng hội học sinh dễ gần, tuyệt đối không tin tưởng anh là anh trai của tên khốn kia?

“Lan, thì ra cậu thực sự không biết à!” Thấy cô khiếp sợ như vậy, bạn C hỏi lại: “Chẳng lẽ cậu không để ý tên bọn họ chỉ khác nhau một chữ thôi sao?”

“Mình, mình đi nhớ tên hội trưởng hội học sinh làm chi. ....” Đỗ Lan gằm rú, gặp ánh mắt phản đối của chúng nữ, đành phải đổi giọng than thở: “Cũng không phải bạn bè gì của mình, đi nhớ nhiều như vậy làm gì. ....”

“Tốt xấu gì cậu cũng là lớp trưởng, hay tiếp xúc với hội học sinh, cậu làm ơn nhớ kỹ một chút được không?” Lắc đầu thờ dãi, thật sự chịu không được.

“Được rồi, được rồi!” Bị bao nhiêu ánh mắt chỉ trích trừng đến chột dạ, cô đành trả lời có lệ, miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại. “Rõ ràng huyết thống giống nhau, sao phẩm hạnh lại chênh lệch đến như vậy. ....”

Mặc kệ đám bạn đang oán giận, bạn A vẫn mang vẻ mặt mơ màng, tràn ngập thần sắc yêu thích ngưỡng mộ. “Vẫn là Lan sướng nhất, cậu và bạn Thiệu đều nằm trong ban cán sự, cơ hội tiếp xúc nhiều nhất, không như tụi mình còn phải tìm cậu ấy bắt chuyện.”

“Đúng vậy! Sướng nha. ....”

“Thật hâm mộ! Người ta cũng muốn. ....”

“Này! Mọi người có thấy là bạn Thiệu giống như nam chính tòa sáng trong truyện, mà Lan lại giống nữ thiếu niên tuân dật hay theo bên cạnh nam chính hay không. ....” Cô nàng nào đó nhìn bìa truyện trong tay, đột nhiên quảng xuống một câu như vậy.

“Oa! Cậu nói mới thấy, thật là có chút giống. ....”

Chỉ một lúc, đám con gái đang mơ mộng lại trở nên ồn ào, cười giòn không ngớt.

Này này này! Cái gì mà nữ thiếu niên tuân dật? Cho dù diện mạo cùng đáng người giống y thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng cô đúng là nữ được không!

Đỗ Lan mắt lạnh nhìn mọi người đang loạn cào cào, đột nhiên cảm thấy thực vô lực. .... Quên đi! Vẫn là đọc truyện tranh tốt nhất!

Những giọt nước bay trong ánh nắng, khúc xạ hiện ra một cầu vồng nhỏ xinh đẹp.

Thiếu niên, mồ hôi, ánh mặt trời, là tổ hợp cảnh đẹp ý vui đến mức nào, một nhóm mấy cô nàng chuẩn bị sẵn khăn mặt đứng chờ một bên tại hiện trường, chỉ hận không thể lại gần chiêm ngưỡng –

“A –” Tiếng hét kinh thiên địa, khiếp quỷ thần bất chợt vang lên phá hủy hình ảnh tươi đẹp.

“Làm sao vậy?” Thiệu Doãn Cương đang đứng tại vòi nước, hất đầu mạnh một cái, bọt nước vẩy ra, cầu vồng lại tái hiện. Nhưng một tiếng hét chói tai dọa người khác lại vang lên, khiến hần mây rậm nhứ chặt, quay đầu tìm nơi phát ra tiếng hét ma quỷ.

Lại thấy mấy cô nàng vì chứng minh chính mình không phải cái người không có khí chất mà hét lên như vậy, đều né sang một bên. Trong chốc lát Đỗ Lan đang bị phấn trùng cây kem trong tay đứng cạnh đội quân tóc dài xuất hiện.

Ồ. .... Cô sao lại xui như vậy chứ? Tiền tiêu vặt có hạn, toàn bộ đều dùng để thuê truyện tranh, chỉ để lại một phần chi tiêu ‘xa xỉ’ mua kem, một tuần hưởng thụ có một lần, ai ngờ liêm chưa được hai cái đã đi bụi rồi! Ồ. .... Cô phạm phải tội ác tày trời gì sao? Ông trời lại muốn trừng phạt cô như thế!

Đỗ Lan khóc không ra nước mắt ai oán nhìn cây kem đã dính nước. Lần đầu nước văng trúng cô còn có thể tự an ủi rằng chỉ dính một chút, gạt đi là được! Nhưng là lần thứ hai lại đến vừa nhanh vừa mạnh hơn, cho dù muốn trốn tránh đến mức nào đi nữa, cô cũng không thể làm như không thấy ‘nước bắn’ từ đâu bay lại văng đầy cây kem a!

Khốn nạn! Là kẻ ngu ngốc nào phá hỏng hưởng thụ ‘xa xỉ’ mỗi tuần một lần của cô! Mau ra đây nộp mạng!

Mang sát khí cực kì bi phẫn, Đỗ Lan thề không tìm ra thủ phạm thì không phải người! Lập tức quay đầu, nhìn thấy người hai bên né ra thành một con

đường, mà ngay trên con đường đó là một cặp mắt chứa ý cười hứng thú quen thuộc.

Thì ra tiếng hét kinh thiên động địa vừa rồi là cô phát ra!

Thiệu Doãn Cương thú vị nở nụ cười. “Là bà a, bạn học Đỗ Lan!” Thực rõ ràng, hai chữ Đỗ Lan cũng không phát âm chính xác.

Ha ha..... Không có cách nào, ai bảo cô vẫn chưa cho hấn sắc mặt hòa nhã! Rõ ràng hấn ở lớp học nhân duyên vô cùng tốt, bạn học cả nam lẫn nữ đều tranh nhau tiếp cận hấn, chỉ có bạn học Đỗ này là ngoại lệ. Gặp cô, cô tất sẽ hé ra mặt thối cùng một đôi mắt khinh thường. Mà hấn lại khinh thường ai đối với hấn mặt thối, cho nên đành phải trêu chọc tên cô báo thù.

Là hấn! Cái tên cùng cô kết thù! Vốn lửa giận chỉ là cháy âm ỉ mà thôi, nhưng khi nhìn thấy hấn, cô rốt cuộc không thể kiềm chế, núi lửa kiềm nén đã một tuần trong nháy mắt phun trào!

“Họ Thiệu, tôi giết cả nhà ông sao? Thế quái nào mà ông luôn kiếm chuyện với tôi vậy?” Con lóc giận dữ, không để ý trước mặt bàn dân thiên hạ, bùng nổ ngay hiện trường.

“Tôi lại làm gì?” Tự xưng bị phản tội, Thiệu Doãn Cương cực kì khinh thường hỏi lại. Trừ bỏ ngày khai giảng nghe thấy tên cô nhện không được cười ra tiếng, hấn thật sự nghĩ không ra chính mình còn chọc đến cô chỗ nào?

“Ông làm gì hả?” Đỗ Lan tức giận đến đánh mất lý trí, một tay quăng cây kem vào khuôn mặt đang cười của hấn. “Mẹ nó! Ông làm bẩn kem của tôi!”

Cũng may Thiệu Doãn Cương tỉnh táo, hơn nữa phản xạ không chậm, trong nháy mắt thấy cô hành động, nhanh chóng nghiêng người, tránh khỏi vận mệnh bị đánh lén.

“Bạn học Đỗ Lan, quân tử động khẩu không động thủ.” Thấy cây kem bị ném trên đất đã nhìn không ra hình dạng ban đầu, Thiệu Doãn Cương nhíu mày cảnh cáo.

“Đi chết đi! Tôi đây là nữ, cùng với quân tử một chút cũng không dính lú!” Đánh lén không thành công, khiến cô lại càng không cam lòng.

“À –” Nghe vậy, hấn phát ra một tiếng tỏ vẻ đã hiểu, hai mắt nhìn trước ngực phẳng lì của cô. “Bà không nói, tôi còn không biết thì ra bà là giới nữ! Bạn học, nên ăn nhiều đồ bổ một chút, vậy mới ‘lớn lên’ được nha!”

Khốn nạn! Hấn đang nhìn cái gì vậy? Đỗ Lan theo bản năng hai tay ôm ngực, mặt đỏ hồng, không chịu thua kém học theo động tác của hấn, đôi mắt nhìn xuống phía dưới của hấn chằm chọc.

“Bạn học, ông có vẻ cũng chưa phát dục! Về kêu người nhà hầm vài món đồ bổ đi!”

Thiệu Doãn Cương nghe vậy thiếu chút nữa ngưng thở, hoài nghi cô thật sự là thiếu nữ sao? Có nữ sinh nào lời ăn tiếng nói lại thô lỗ như vậy không?

“Này! Cảm phiền bà vì chị em phụ nữ chừa lại chút rụt rè đi, nam nhân bà!”

Dám gọi cô “Nam nhân bà”? Không sao! Cô là người luôn có qua có lại.

Cười lạnh, cô nói: “Cảm phiền ông vì cánh mày râu chừa lại chút phẩm hạnh đi, tiện bại hoại!”

Đến lúc này, tên hiệu hai bên đã được quyết định!

“Tiện bại hoại, vì sao buổi sáng ông không tham gia họp lớp?”

“Nam nhân bà, đó là chuyện của lớp trưởng!”

“Đi chết đi tiện bại hoại, ông thân là lớp phó, buổi sáng tôi xin nghỉ, ông không thể có một chút ý thức trách nhiệm sao?”

“Đi chết đi nam nhân bà.....”

Nhất thời, trong phòng học âm thanh mắng chửi ‘tiện bại hoại, nam nhân bà’ vang lên không dứt. Mà học sinh trong lớp sớm đã luyện được chiêu ‘lão tăng ngồi thiền’, mắt nhắm tai ngơ, dù sao liên tục hơn một tháng, tiết mục mắng chửi này mỗi ngày đều lên sân, nếu còn có thể để ý mới đúng là không phải người.

“Lan, cậu với bạn Thiệu tình cảm tốt thật!”

Thở như trâu trở lại chỗ ngồi, lại nghe thấy một câu như vậy của bạn bên cạnh, Đỗ Lan thiếu chút nữa máu dồn lên não, tức giận bỏ mình. “Chị gái này, cảm phiền cậu làm rõ tình huống một chút, mình khi nào thì cùng tên tiện bại hoại kia tình cảm tốt?”

“Sao lại không có?” Bạn nữ cười hi hi không ngừng. “Hai người các người từ sáng sớm đã âm ỉ đến ra về, thời gian bạn Thiệu nói chuyện với những người khác cộng lại, cũng chưa bằng thời gian đầu vô mồm với cậu đâu! Lại nói không lẽ cậu không phát hiện lúc cậu ta cãi với cậu, về mặt tỏa sáng rạng ngời sao?” Ha ha..... Thật đúng là đẹp trai cực kỳ! Cho nên rất nhiều bạn đối với tiếng âm ỉ này không những không khó chịu, ngược lại còn hoan nghênh.

“Nói nhảm!” Cười khinh bỉ, Đỗ Lan một bên thu dọn tập sách, một bên trào phúng. “Ngọn lửa thù hận giữa tụi tôi thiêu cả trường này cũng được, nói gì chiếu sáng gương mặt ti tiện của hần!”

“Lan, cậu nói chuyện thật độc nha!” Bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự nói không lại cô.

Nhún vai, xem như cam chịu, dù sao cô chính là như vậy, không có cách nào sửa lại!

“Minh đi trước, tạm biệt!” Đóng lại túi sách chứa đầy truyện tranh, khoát tay, chuẩn bị bước đi.

Lúc này đã có không ít học sinh ra về, ngay cả Thiệu Doãn Cương cũng đã chuẩn từ lâu.

“A — Lan, chờ, chờ một chút!” Thừa dịp cô còn chưa ra khỏi lớp, bạn nữ đuổi theo, vẻ mặt hồng hồng ngượng ngùng.

“Làm gì?” Muốn rủ cô đi uống nước sao? Cô nghèo lắm, không có tiền!

“Ồ..... Cậu, cậu có thể..... có thể.....” Áp a áp ứng, không biết nên mở miệng thế nào. Nhưng lúc nhìn thấy sắc mặt không còn kiên nhẫn của Đỗ Lan, cuối cùng cũng hít sâu lấy dũng khí một lần nói hết câu. “Có thể đem phong thư này đưa bạn Thiệu dùm mình được không?” Nói xong, khuôn mặt đã đỏ như tôm luộc.

Nhờ cô đưa giùm? Cứng họng trừng mắt nhìn thư tình trước mặt, Đỗ Lan thiếu chút nữa té xỉu. Cô từ lúc nào thành thần tình yêu Cupid vậy?

“Chị hai này, cậu là đang nói chơi hay nói giỡn vậy?” Đuôi lông mày khẽ nhếch, giọng điệu dờ khóc dờ cười. “Mình cùng họ Thiệu là kẻ thù nha, cậu không sợ mình đưa phong thư này, hần ngay cả nhìn cũng không nhìn đã vứt sọt rác?” Kỳ quái! Vì sao nhiều nữ sinh thích tiện bại hoại như vậy?

“Không đâu! Tuy cậu cùng bạn Thiệu hay đấu võ mồm, nhưng là cậu ta chưa từng tỏ ra khó chịu với cậu, không phải sao? Lại nói trong đám chị em chúng ta, chỉ có cậu là thân.....”

“Dừng, dừng, dừng!” Vội vàng gơ tay ngăn cậu nói lại. “Mình cùng tiện bại hoại một chút cũng không thân thuộc, cậu đừng phá hư danh dự, hạ thấp phẩm cách của mình.” Loại chuyện này nên giải thích ngay, nếu không người ta còn nghĩ rằng cô cùng họ Thiệu kia cùng một đẳng cấp bại hoại.

“Ai nha! Mặc kệ có quen hay không, việc này, cậu giúp mình được không?” Nhẹ giọng cầu xin.

Trên mặt Đỗ Lan nhất thời hiện lên ba đường hắc tuyến, thật sự rất muốn từ chối, nhưng là lại không đành lòng nhìn ánh mắt cầu xin của cô nàng, đắn đo thật lâu, cuối cùng cô nàng bạn học chiến thắng khó chịu của cô đối với Thiệu Doãn Cương.

“Được rồi!” Cầm lấy thư tình, thật sự rất không cam lòng.

“Cám ơn cậu, Lan.” Thật nhanh đưa đến một cái ôm tràn đầy lòng biết ơn.

“Được rồi!” Giã ra, cô không thèm quay đầu chạy như điên ra khỏi cửa, hy vọng có thể bắt kịp Thiệu Doãn Cương, nhanh chóng tổng đi cục nợ trong tay, hoàn thành nhiệm vụ bạn học giao phó.

Cổng trường, không ít xe hơi hạng sang đang đậu, nhóm tài xế nhóng cổ nhìn vào một đám học sinh tan học, chờ tiểu chủ nhân ra để hộ tống về nhà.

Trong đó có một chiếc Rolls-Royce* sang trọng đậu bên cổng trường, tài xế đồng phục chỉnh tề đang vô cùng cung kính mở cửa sau, chuẩn bị đưa hai vị thiếu gia về nhà.

“Tiện bại hoại, ông đợi chút —”

Vừa nghe tiếng mắng kia, không cần nhìn cũng biết là ai đang gọi hần, Thiệu Doãn Cương bất đắc dĩ xoay người, lại nhìn thấy trong mắt anh cả nhà mình đang tràn đầy ý cười hứng thú.

“Tiện bại hoại, hử?” Nhẹ cười, Thiệu Doãn Thiên cảm thấy thú vị.

Thiệu Doãn Cương sang sảng cười đáp lại, xoay mặt nhìn về phía thân ảnh cao gầy đang chạy đến chỗ mình, đến khi cô thở dốc như trâu dừng trước mặt hần, hần mới cười hỏi: “Nam nhân bà, đuổi theo tôi như vậy, tôi thật sự là được yêu mà sợ nha!”

“Sợ con khi.....” Đang muốn mắng chửi, lại phát hiện học trưởng người người kính trọng đang tươi cười nhả nhặn nhìn mình, cô lập tức đem những từ ngữ không nhả nhặn đã lên tới miệng nuốt lại vào bụng. “Học trưởng, xin chào anh! Ha ha.....” Lần đầu tiên chân tay luống cuống cười gượng như vậy, cô cảm thấy trước mặt học trưởng tao nhã này, nói ra từ ngữ thô lỗ gì cũng là một loại khinh miệt.

“Đỗ học muội*, chào em.” Thiệu Doãn Thiên từng gặp cô ở lễ khai giảng, có chút ấn tượng. Thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của cô, không khỏi cười khẽ. “Hai người bọn em từ từ nói chuyện, anh vào trong xe chờ.”

(R: học muội: đàn em lớp dưới. K biết edit thành cái j', k lẽ là ‘Em Đỗ’. Nghe chuỗi gì đâu ==)

Mắt thấy hần tao nhã ngồi vào trong xe, cách nói chuyện khách khí nhả nhặn như vậy, Đỗ Lan lại nhìn không được muốn than thở— rõ ràng là anh em

ruột, vì sao khí chất lại cách biệt một trời một vực vậy chứ? Haiz. .... Có thể thấy được tư chất mỗi người khác nhau!

“Nam nhân bà, anh cả nhà tôi là cô thom đã có chủ, đừng nghĩ có ý tứ gì với anh ta.” Cứng rắn đem tầm mắt đang ngậy ngốc của cô kéo về bên người, Thiệu Doãn Cương cảm thấy có chút khó chịu.

Vỗ vỗ bàn tay to của hắn, Đỗ Lan bình tĩnh nói: “Tôi đây chính là thưởng thức cái đẹp, không biết thì đừng nói lung tung.”

Thưởng thức cái đẹp? Bộ dạng hắn cũng không thua gì anh cả, sao chưa từng thấy cô ngắm hắn như vậy? Thiệu Doãn Cương nghĩ lại bực mình, mà bực cái gì, chính hắn cũng không biết rõ.

“Bớt nói nhảm đi! Réo tôi làm gì?” Hắn sẽ không nhảm chán mà kéo hắn lại cãi nhau chứ?

“À!” Không nói nhiều lời, lấy thư ra nhét vào tay hắn.

“Đây là gì?” Nhìn trong tay thực rõ ràng là một phong thư tình, Thiệu Doãn Cương tròn tròn mắt. Khai giảng tới nay, hắn quả thật là nhận được không ít thư ái mộ từ các bạn nữ, nhưng — nam nhân bà cũng sẽ viết thư tình cho hắn sao?

“Ông không có đầu óc sao? Nhìn cũng biết đây là một phong thư tình!” Tiềm bại hoại có bị xe đâm không, sao đột nhiên lại giống một kẻ ngốc vậy?

“Nam nhân bà, không ngờ bà cũng thăm mến tôi a!” Nhất thời không biết lấy thái độ gì đối với tâm ý của oan gia vẫn cùng đấu võ mồm, hắn đành ra vẻ vô tình giấu cột.

“Thăm mến cái búa. Muốn tôi thăm mến ông, đợi một trăm năm nữa đi!” Đỗ Lan thiếu chút nữa hộc máu, trừng mắt rít gào. “Là bạn học trong lớp đưa, muốn xem muốn ngắm tùy ông, tạm biệt!” Nói vừa xong, liền xoay người chạy biến, khí thế mười phần.

Nhìn theo thân ảnh cô nổi giận đùng đùng rời đi, hiểu rõ thư ái mộ không phải của cô, Thiệu Doãn Cương trong lòng thoải mái, dù sao muốn tìm thấy một đối thủ thú vị như cô rất khó, hắn không muốn vượt qua ranh giới bạn bè mà mất đi cô. Nhưng sau khi thoải mái, hắn lại cảm thấy buồn buồn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đấu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Edit: PT a.k.a Ring

“Lan, này làm phiền cậu. ....”

“Mình cũng vậy. ....”

“Còn mình nữa. ....”

Cái quái gì vậy? Kinh ngạc nhìn một đồng thư ái mộ cùng quà tặng màu sắc sặc sỡ, được gói xinh đẹp trên bàn, Đỗ Lan lần đầu tiên trong đời thấy đau đầu.

“Mình không phải người đưa thư!” Cắn răng, tâm tình rất là ác liệt.

“Cậu đương nhiên không phải!” Mấy cô nàng vây quanh bốn phía che miệng cười không ngừng, cùng đồng thanh sửa đúng. “Cậu là chim bồ câu đưa thư a!”

A – để cô chết đi! Đỗ Lan kêu rên không ngừng, chỉ mong có người cho cô một đao ngay bây giờ.

“Sao các cậu không tự mình đưa tới tay hắn, như vậy có phải có thành ý hơn không?” Mẹ nó! Vì sao muốn cô biến thành ‘bồ câu đưa thư’, giúp đám người này chuyển thư tình chứ?

“Ai nha! Tụi mình là những thiếu nữ nha, sẽ thẹn thùng!” Một cô nàng trong đám xấu hổ nở nụ cười. “Hơn nữa tụi mình nghe nói, mấy ngày trước cậu giúp bạn Hồng đưa thư, kết quả bạn Thiệu thực sự hẹn cậu ấy đi chơi, còn nói là nể mặt cậu nữa! Cho nên a, tụi mình cũng muốn dùng cách này. ....” Ngừng một chút, giọng nói lại chuyển sang nham hiểm. “Lan, cậu sẽ không bắt công chỉ giúp một người chứ?”

Nghe vậy, trong lòng Đỗ Lan đã muốn nguyên rửa mười tám đời tên nào đó! Tiềm bại hoại bản thân hắn mê gái, làm chi lại tìm lí do cùng kéo cô xuống nước? Nể mặt cô? Nể cái búa! Chính mình phong lưu không thừa nhận, còn muốn đổ trách nhiệm lên người cô, thật đê tiện!

Cực kì hối hận sao lúc trước lại mềm lòng nhận lời chuyển thư chứ, cứ thế rước họa vào thân. Đỗ Lan cười cười không ngừng, trong đầu vất ọc tìm lí do từ chối, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm tới cực điểm kia, cô lập tức không dám phản kháng, sợ bị đội quân tóc dài đánh hội đồng.

“Giúp hay không?” Xoa tay, khí chất tao nhã thiên kim ngày thường biến mất không còn một chút.

“Ha ha..... Giúp!” Ô..... Cô thật vô dụng! Khuất phục dưới uy quyền.

“Tốt lắm, mọi người đều dựa vào cậu!” Ác quỷ nháy mắt lột xác thành thiên thần, cười đến thật dịu dàng.

Ngay ngốc nhìn mọi người đi xa, lại nhìn đến thư tình, quà tặng xếp thành núi nhỏ trên bàn, Đỗ Lan trong lòng rơi lệ.....

Ô..... Có ai đem theo bọc lớn đâu? Đồ nhiều như vậy, cô cảm như thế nào cho hết đây?

“Đừng, hư quá! Coi chừng có người đến.....”

“Không hư sao có thể thưởng thức được tư vị trong miệng em.....”

Trên một bãi cỏ nhỏ kín đáo được cây cối bao quanh, Đỗ Lan đang vừa xem truyện tranh, vừa ăn bánh ngọt, tâm tình vui vẻ, bỗng tiếng nam nữ cười giòn từ sau lùm cây truyền tới, khiến cô không khỏi nhú mày, đáy lòng dâng lên tức giận.

Nghe tiếng cười nam không đứng đắn, chính là tên tiện bại hoại họ Thiệu kia sao? Gần đây cho dù đi tới chỗ nào, cũng bị nhờ gửi thư, khiến cô thấy phiền không chịu được, thật vất vả mới tìm được chỗ bí mật này, còn tưởng rằng có thể thanh tĩnh một chút, không ngờ kết quả là lỗi tai còn bị ‘ô nhiễm’, thật sự là đủ!

Đỗ Lan cảm thấy bức mình, muốn ra mặt đuổi người lại không có quyền, dù sao ở đây cũng không phải chỗ của một mình cô, đành oán hận trút giận lên bánh ngọt, để mặc ‘âm thanh lạ’ đầu độc bản thân.....

“A..... Anh, anh..... vừa hôn người ta..... chân người ta mềm nhũn.....”

“Mới vậy đã đứng không nổi rồi sao? Đợi lát nữa anh sẽ làm em cả người mềm nhũn.....”

Đù! Cô không muốn tâm hồn thánh thiện thuần khiết của mình bị mấy lời này làm bẩn! Tiện bại hoại này thật sự quá đáng, nơi này là trường học, không phải khách sạn được không!

Tức giận buông truyện tranh xuống, cô đứng dậy đi vào lùm cây, vươn cánh tay thon dài rẽ cây cối ra, nhìn một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau trên cỏ lạnh giọng mắng chửi.

“Họ Thiệu! Làm ơn không cần tiết kiệm tiền khách sạn như vậy được không, muốn thưởng hoa kiều gì cũng đừng có làm trò trong trường học!”

“A –” Hét lên một tiếng, giọng nói bất thành linh vang lên làm cô nàng lúc này đã lộ hơn nửa ngực sợ hãi không thôi, bối rối che lại, quần áo xộc xệch ngượng ngùng cúi đầu chui ra, dùng tốc độ nhanh nhất biến khỏi hiện trường, chắc là không muốn để người khác biết là tiểu thư nhà nào lại ‘cởi mở’ như vậy!

Trái lại lúc Thiệu Doãn Cương nghe thấy giọng nói châm chọc quen thuộc kia, chẳng những không giận mình, ngược lại còn xoay người nằm trên mặt đất cười ha ha.

“Nam nhân bà, nhìn lên người khác thân thiết, coi chừng mắt bị nổi mưng mủ nha!” Ông trời! Hắn còn tưởng rằng nơi này đủ kín đáo, không ngờ nam nhân bà vậy mà cũng đến đây hóng mát, còn phá hư chuyện tốt của hắn.

“Tiện bại hoại, cái đó của ông thường sử dụng như vậy, cẩn thận còn trẻ đã ‘hết xài!’” Không chịu thua kém đá lại một câu, Đỗ Lan mặc kệ hắn, quay đầu trở lại chỗ cũ tiếp tục thưởng thức truyện tranh.

Không bao lâu, chợt nghe thấy chỗ lùm cây truyền đến tiếng loạt soạt, tiếp theo một bóng đen che khuất trước mặt cô.

“Làm ơn dời tôn giá, cảm ơn!” Không cần nghĩ cũng biết hắn chui lại đây, Đỗ Lan đầu cũng không thèm ngẩng lên đã mở miệng yêu cầu.

Thiệu Doãn Cương cũng không nhiều lời, ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay tấn công hộp bánh ngọt được trang trí tinh xảo.

Chát!

“Họ Thiệu, ông muốn làm gì?” Muốn trộm bánh của cô, chán sống rồi chắc! Cô đánh vào tay hắn một cái, giọng điệu lạnh lùng.

“Đói bụng rồi, lấy một cái bánh ăn cũng không được? Nam nhân bà, làm người sao lại ích kỉ như vậy?” Đưa ra đôi mắt ngây thơ vô tội, hắn kháng nghị không thôi.

“Xin lỗi nhe, tôi đây chính là ích kỉ như vậy! Muốn ăn tự mình đi mua.” Nói xong, còn lập tức bóc lên một cái nhét vào miệng, rõ ràng là cố ý.

“Ê! Bánh ngọt này tôi cũng có phần, đừng hòng một mình độc chiếm.” Không để ý tới kháng cự của cô, hắn trực tiếp cướp lấy.

Chỉ thấy hần nhanh nhẹn đưa tay, cô chưa kịp ngăn cản hần đã bỏ vào miệng. Đỗ Lan cũng chỉ có thể cầm hận mắng chửi người. “Cái gì mà ông cũng có phần? Bánh này rõ ràng là của tôi!”

Liếc cô một cái, Thiệu Doãn Cương nói ra sự thật. “Đừng nghĩ là tôi không biết, bánh ngọt này đều là do nhóm con gái đưa để cảm ơn bà chuyển thư.”

“Vậy thì sao?”

“Nếu không nhờ tôi mỗi ngày vớt và ‘tiếp khách’, bà có thể có hộp bánh này sao? Cho nên bánh này, tôi đương nhiên cũng có phần!” Không chút khách khí lại nuốt một cái.

Xem như hần giỏi! Không muốn trả lời, chỉ có thể tùy ý hần vui vẻ thưởng thức, Đỗ Lan cầm giận đem tầm mắt đặt vào trong truyện tranh, hạ quyết tâm không đếm xỉa tới hần.

Sau khi xử lí hơn phân nửa số bánh ngọt, Thiệu Doãn Cương nhìn cô đang chuyên chú đọc truyện, không khỏi tò mò đẩy đẩy cô. “Nam nhân bà, truyện đó có gì hay chứ, bà mỗi ngày xem không thấy chán hả?”

Chán ghét đẩy bàn tay vỗ vai cô ra, Đỗ Lan cảnh cáo: “Tiện bại hoại, lấy hai cái tay bẩn của ông ra ngay! Ai biết ông vừa rồi đụng đến chỗ nào trên người nhỏ kia? Chưa rửa tay thì đừng có đụng vào tôi! Còn nữa, tôi chính là xem không thấy chán, vậy thì sao! Ông ý kiến gì?”

Nam nhân bà nói chuyện giọng điệu gay gắt vậy mà lại yêu sạch sẽ! Hần còn chưa kịp hưởng được ngon ngọt gì, cô đã ra mặt phá hỏng, giờ lại mang vẻ mặt như hần vừa cùng em nào mấy mưa, trên người mang đầy mầm bệnh là sao?

“Chạm vào chỗ nào hả? Ha ha..... Muốn tôi dùng hai tay nói cho bà biết không?” Cô càng để ý, hần lại càng muốn đi trêu chọc. Cười gian một tiếng, Thiệu Doãn Cương làm bộ muốn chạm vào.....

Bịch!

Một âm thanh trầm thấp xem lẫn tiếng kêu đau vang lên, chỉ thấy người nào đó bị đá một cái, trực tiếp bay vào lùm cây.

Chậm rãi thu chân, Đỗ Lan nhặt lên truyện tranh bị rớt, trước khi đi còn đối với tên khốn nào đó đang mang vẻ mặt không dám tin trong lùm cây, nhếch miệng cười.

“Tiện bại hoại, nhắc nhở ông một chuyện! Con gái không chỉ có loại thiên kim tiểu thư yếu đuối, nhớ cho kỹ a!”

Trời rả rít mưa, gió lạnh phát nhẹ, ngẩng ngốc đứng tại chỗ hành lang gấp khúc, Đỗ Lan chỉ cảm thấy tâm tình rơi xuống hố sâu, số xui đến thế là cùng, ngay cả ông trời cũng chạy đến chống đối cô! Tại sao chứ? Là ngại cô còn chưa đủ thâm phái không?

Kết quả kì thi đầu tiên ở trường cấp 3 hôm nay công bố, cô đã muốn thực phiền não không biết nên về giải thích với hai vị phụ huynh ở nhà về bảng điểm ‘đỏ toàn tập’* của cô như thế nào, không ngờ ông trời còn đập thêm cho người đang khó khăn một phát, biết rõ cô ra ngoài không mang ô, còn có ý kiểm chuyện.

(R: đây chắc là chữ đỏ cảnh báo).

Haiz..... Xem ra chỉ có thể chạy đến trạm xe buýt! Cũng may mưa không lớn lắm, nếu không cô nhất định sẽ ướt như chuột.

Bất đắc dĩ thờ dài, bi ai cho vận mệnh của mình, đang lúc Đỗ Lan định lấy túi sách che lên đầu chạy ra ngoài thì—

“Nam nhân bà, còn chưa về nhà hả?” Bàn tay to vỗ lên vai cô một cái, Thiệu Doãn Cương tâm tình cực kì tốt, cho cô một nụ cười mê chết người.

“Đang định về!” Hần nói chuyện huê vốn! Nếu về rồi, hần còn có thể thấy cô ở đây sao? Đỗ Lan khinh bỉ, hôm nay người cô không muốn thấy nhất chính là hần, tên tiện bại hoại thành tích đứng nhất này! Bởi vì nhìn hần sẽ nhắc cô nhớ lại bảng điểm ‘đỏ toàn tập’ kia, tuy không phải là người đứng cuối khối, nhưng là đứa đẩy xe bò trong lớp nha.

Haiz..... Kỳ thật trình độ của cô không tệ. Trước cấp 2, cô luôn nằm trong top 5 học sinh đứng đầu, chẳng qua lên cấp 2, ghiền truyện tranh rồi bỏ bê học hành, cho nên mới ‘lưu lạc’ đến trường Thánh Anh này. Bất quá, ba một mực đưa cô đến đây chắc chắn không ngờ, trường trung học Thánh Anh lại quá mức tự do, căn bản mặc kệ học sinh mang truyện tranh đến trường học, cho nên cô càng không kiêng dè gì, thoải mái mang theo truyện tranh lẫn lộn hơn nửa học kì, mà báo ứng cuối cùng chính là — phiếu điểm tràn ngập chữ đỏ.

Phát hiện trong tay cô không có ô, bên ngoài lại lất phất mưa bụi, hơn nữa còn có vẻ sắp chuyển nặng hạt, Thiệu Doãn Cương không cần đoán cũng biết cô nhất định chuẩn bị đội mưa chạy đến bến xe buýt, trong lòng lập tức ra quyết định.

“Nam nhân bà, tôi đưa bà về!” Vừa nói xong, tài xế chờ một bên lập tức tiến lên đưa ô che, mà Thiệu Doãn Cương lại không nói gì thêm mà kéo cô đi, hai người che một cái ô hướng về phía xe đậu bên đường mà bước tới.

Này này này! Có làm hay không? Cô có đồng ý để hần đưa sao? Tên này sao lại tự tiện quyết định vậy?

Đỗ Lan vốn định cao giọng kháng nghị, nhưng nhìn thấy mưa dần dần chuyển lớn, lập tức thực thức thời đem lời nói vừa lên tới miệng nuốt về.

Cho đến khi hai người an ổn ngồi bên trong, tài xế bắt đầu điều khiển xe chạy trên đường, Đỗ Lan bây giờ mới phát hiện hình như thiếu một người.

“Tiện bại hoại, ông quên một người rồi hả?”

“Ài?”

“Anh cả ông, hội trường hội học sinh khí chất cao thượng, tao nhã hữu lễ, người người kính trọng của chúng ta!” Tên này hẳn là không mắc chứng hay quên mới phải, sao lại quên mất Thiệu Doãn Thiên rồi?

Thì ra cô đánh giá anh cả cao đến vậy! Thiệu Doãn Cương ngày thường bị cô “tiện bại hoại, tiện phôi” gọi đến chết danh cảm thấy không thoải mái.

“Anh cả nhà tôi hôm nay bận việc ở hội học sinh, cho nên tôi về trước, chút nữa tài xế mới trở lại đón anh sau.” Hắn trong lòng có chút phức tạp giải thích.

“Đã biết!” Thu được tin tức, Đỗ Lan gật đầu, không bao lâu đã đem chuyện này quăng ra sau não, bắt đầu nghiên cứu nội thất sang trọng trong xe.

Thấy cô hình như không có hứng thú gì hơn với anh cả, tâm tình Thiệu Doãn Cương tự nhiên bình thường lại, thừa cơ gỡ cho Đỗ Lan đang tò mò sờ tới sờ lui một cú.

“Nam nhân bà, nhà bà chỗ nào vậy? Không nói địa chỉ, bà muốn tài xế lái đi đâu? Đi lòng vòng hóng gió sao?”

“Tiện bại hoại, hỏi thi hỏi, đừng thừa cơ xuống tay báo thù. ....” Trờ mặt bắt đầu thi triển “Phật son vô ảnh cước” đá người.

“Nam nhân bà, bà còn chiêu này? Lúc trước thiếu chút nữa không bị bà đá đến nội thương. ....”

“Tiện bại hoại, thiếu chút nữa chính là còn chưa có, hôm nay tôi thành toàn cho ông. ....”

Chỉ một lúc, trên ghế sau chiếc Roll-Royce sang trọng diễn ra màn đấu võ quyền đấm cước đá, thiếu chút nữa khiến tài xế không kịp dùng đèn đỏ, làm người điều khiển xe chung quanh tưởng đã tận mắt chứng kiến tai nạn!

“Lan, nghe nói hôm qua cậu ngồi xe bạn Thiệu. ....”

“Lan, chẳng lẽ cậu cùng bạn Thiệu đang hẹn hò sao. ....”

“Lan, cậu sao có thể phản bội tội mình. ....”

“Ngừng!” Đầu đầu hét lớn một tiếng, Đỗ Lan tự nhận ngày hôm qua bởi vì thành tích đỏ chót bị ba mẹ tưng cho một đêm, hôm nay thật sự không còn khả năng nghe nhóm con gái oanh tạc nữa. “Lời này mình chỉ nói một lần, mình không có loại vinh hạnh cùng họ Thiệu hẹn hò này, ngày hôm qua tôi không mang ô, họ Thiệu lòng tốt trần trề đưa mình về nhà, chỉ có như vậy thôi, không cần hỏi lại nữa!”

Đáng giận! Vì sao cô phải giải thích ‘trong sạch’ của mình cho thiên hạ chứ? Sớm biết sẽ như vậy, cho dù đội mưa về nhà mà mắc cảm cúm rồi viêm phổi, cô cũng tuyệt đối bước lên xe họ Thiệu nửa bước.

“Là như vậy sao?” Có người còn hoài nghi.

“Chính là như vậy!” Đỗ Lan lạnh giọng, bắt đầu biến sắc mặt. “Chuyện này đến đây chấm hết, mình không muốn nói thêm. Không tin, sau này đừng tìm tôi chuyển thư nữa.”

“Ai nha! Lan, tội mình không có không tin cậu a. ....”

“Đừng vậy, đừng vậy! Chúng mình tất nhiên là tin tưởng cậu. ....”

Nhất thời, mấy cô nàng sợ chọc đến cô, bị liệt vào danh sách đen, mỗi người lập tức giơ tay lên trời, trái một câu tin tưởng, phải một câu tín nhiệm, chỉ sợ cơ hội cùng Thiệu Doãn Cương gần gũi sẽ bay mất. Haiz. .... Ai kêu mấy cái hẹn của Thiệu Doãn Cương cho đến nay, tất cả đều là cho mấy cô nàng nhờ cô chuyển thư ái mộ chứ.

Hừ! Cô cũng không tin đám con gái này không sợ! Sớm nhìn thấu điểm này, Đỗ Lan âm thầm cười gian, trên mặt lại vẫn duy trì lạnh lùng.

“Lan, cậu đừng bức bội. Đến, hộp bánh ngọt này cho cậu.” Nữ sinh nào đó mấy ngày trước may mắn được Thiệu Doãn Cương hẹn ra ngoài ăn cần nói.

“Này còn coi được?” Mặt lạnh trong nháy mắt trở nên hờ hờ.

“Lan, thực tế thật nha!” Chúng nữ còn lại trăm miệng một lời hờn dỗi.

“Cái gì mà thực tế? Cái này gọi là phí đưa thư!” Nhận lấy hộp bánh, Đỗ Lan nhú mày cười nói: “Bằng không các cậu nghĩ rằng mình rảnh rỗi vậy, không oán không hối hận làm bồ câu đưa tin à? Không có một chút lợi ích, ai để ý các cậu chứ!”

Ôm hộp bánh ngọt, lấy thêm vài quyển truyện tranh, Đỗ Lan mặc kệ đám con gái đang kháng nghị, ra khỏi lớp, thẳng đến chỗ bí mật được cây cối che khuất lần trước, dù sao có thể cho lỗ tai thanh tĩnh cũng chỉ có chỗ đó.

Đời không như là mơ, thế giới không tuyệt vời như Đỗ Lan nghĩ.

Vì tránh người, cô trốn đến chỗ bí mật, mới vui vẻ đắm chìm trong thế giới truyện tranh chưa được bao lâu, cái tên hại cô bị chúng nữ tra khảo liền xuất hiện gây rối.

“Nam nhân bà, bà cúp tiết.” Thiệu Doãn Cương nở nụ cười. Học tiết đầu không thấy cô, hẳn đã biết cô nhất định là trốn đến chỗ này.

“Tiện bại hoại, ông không phải cũng vậy sao.” Phản bác lại, Đỗ Lan thấy hẳn định tới gần, vội vàng kêu to ngăn lại. “Ngừng! Ông đứng đó được rồi, đừng lại gần tôi quá.” Cảnh giác nhìn xung quanh, rất sợ có người phát hiện hai người họ ở đây, đến lúc đó lại bị fan hâm mộ của hắn thăm vấn.

Nam nhân bà này đang làm cái gì? Hắn làm người ta ghét đến vậy sao?

Lòng tự trọng bị tổn thương không ít, Thiệu Doãn Cương nhướn mày hỏi: “Đây là thái độ nên có đối với ân nhân cứu mạng sao?”

Ân nhân cứu mạng? Tiện bại hoại này ám đầu sao? Hắn cứu cô lúc nào?

“Xin hỏi Thiệu công tử, các hạ cứu tiện mệnh của tỳ nhân khi nào, cảm phiền nhắc nhở một chút?” Muốn hù cô? Không có cửa đâu!

“Ngày hôm qua tôi đưa bà về nhà, miễn cho bà gặp mưa phát sốt, dẫn đến viêm phổi nguy hiểm tính mạng, không phải ân nhân cứu mạng thì là cái gì?” Hoàn toàn tự cho mình là đúng.

Con khỉ! Tiện bại hoại không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc đã khiến cô lên cơn.

“Ân cái quỷ!” Tức giận ngập đầu, cô mở miệng mắng hắn một trận. “Đi chết đi tiện bại hoại! Nếu không phải ông, tôi sẽ bị đám con gái ép hỏi oanh tạc, phải trốn đến đây mới được yên tĩnh sao?” Mẹ nó! Thật muốn nổi bão!

“Tôi làm sao? Nam nhân bà, bà đối với tôi địch ý rất nặng nha!” Không biết hôm qua chỉ đơn thuần đưa cô về nhà đã tạo thành oanh động trong giới nữ sinh, Thiệu Doãn Cương chỉ cảm thấy từ hôm khai giảng tới nay, cô vẫn nhìn hắn không vừa mắt.

Đúng vậy! Hắn giấu cột tên người ta để người ta căm thù, thật sự không thể coi là vô tội! Nhưng là chuyện đã qua lâu như vậy, cô vẫn còn ghi hận, lòng dạ cũng nhỏ nhen quá đi. Lại nói, cô bị người ta oanh tạc, hẳn là trước nên kiểm điểm xem bản thân đã làm chuyện gì chứ! Đem trách nhiệm đổ hết lên đầu hắn, không khỏi hơi quá đáng.

Làm sao? Tên này còn dám hỏi làm sao! Đỗ Lan cười mỉa, đem mọi chuyện từ nguyên nhân đến kết quả hôm nay cô bị mọi người ép hỏi lần lượt kể ra toàn bộ.

“Cho nên, Thiệu công tử, hai người chúng ta vẫn là nên cách xa một chút, đừng tiến vào phạm vi mười mét gần tôi, cảm ơn!” Cười lạnh, cô trực tiếp định ra khoảng cách, không cho phép hắn tới gần.

Nghe cô nói ra mọi chuyện, Thiệu Doãn Cương không khỏi đắc ý dào dạt. “Ừ..... Không ngờ tôi mị lực lại lớn như vậy, thật sự là có lỗi, có lỗi!”

“Lỗi cái búa! Nhóm tiểu thư nhà giàu này là mù mắt rồi mới có thể coi trọng tiện phôi như ông.” Xem hắn tự kỷ kia, khiến người ta thật muốn đá một cước cho hắn tỉnh.

“Tôi nói này nam nhân bà.....” Bước lại gần, cảm thấy cách xa như vậy nói chuyện thật sự không quen.

“Đừng lại! Đừng lại đây.....” Vội vàng quát bảo ngưng lại, thế nhưng hắn căn bản không nghe, vẫn tiếp tục bước đến.

Đỗ Lan mắt thấy gần cận không được, chỉ có thể mắt bò mới lo làm chuông quan sát bốn phía, xác định không có người ở gần đó, như vậy mới an tâm, tùy ý hắn ở bên cạnh.

“Ông rất kỳ quái nha! Chỗ bên cạnh rộng như vậy, đừng chen chúc với tôi!” Cố gắng đẩy thân hình to lớn của hắn ra, cô bữu môi làm bầm.

“Ngồi đây dễ lấy đồ ăn a!” Bàn tay to tìm kiếm, hoàn toàn không nề mặt chủ nhân, bốc một cái bánh ngọt lên ăn.

Tên khốn đáng giận, lại trộm bánh ngọt của cô! Đỗ Lan rất muốn mắng chửi người, lại sợ nhớ đến lúc trước hắn nói bản thân ‘tiếp khách’, quà cảm ơn của chúng nữ, hẳn cũng có phần, đành phải nhịn xuống.

“Nam nhân bà, kết quả của bà không được tốt lắm nha!” Miệng đầy bánh ngọt, còn không quên trêu chọc cô.

“Bản thân ông cũng chỉ là học sinh thôi, không có quyền nói người khác.” Không đá hắn, cầm truyện lên tiếp tục đọc.

“Nhưng mà thành tích của tôi đứng đầu a! Không giống ai kia.....” Nói lấp lửng.

Được! Tên này là đang cười nhạo thành tích của cô sao? Bắn ra ánh mắt tàn nhẫn, Đỗ Lan bỏ truyện tranh xuống, khoanh tay cười. “Thiệu công tử, ông

muốn nói cái gì?”

Nếu ánh mắt có thể giết người, Thiệu Doãn Cương tin tưởng chính mình giờ phút này đã bị thiên đao vạn quả. “Hừm! Đừng nhảy cảm như vậy, làm tôi sợ!” Câu pha trò thật có thể làm tức chết người.

Mẹ nó! Tưởng cô là người chết, không cảm xúc sao? Đỗ Lan giờ phút này lửa giận hùng hục, hoàn toàn không quản được cái miệng của mình. “Bổn tiểu thư thi với ông, tiện bại hoại!”

“Thi cái gì?” Đôi mắt chứa ý cười, biết rõ còn cố hỏi.

“Thi thành tích! Cuối kỳ tới, bổn tiểu thư không đá ông khỏi vị trí số một không được.” Giận không thể áp, cô khiêu chiến.

“Phần thưởng đâu?” Không có phần thưởng, hấn cũng không có hưng trí như vậy.

“Phần thưởng?” Nhất thời không nghĩ tới còn có phần thưởng, Đỗ Lan hơi sững lại.

“Như vậy đi! Thi cuối kỳ xong không lâu nữa là tới sinh nhật tôi, bà nếu thua liền đưa tôi quà sinh nhật, nếu tôi thua.....” Suy nghĩ một lát, không biết có muốn cái gì, Thiệu Doãn Cương nhún vai. “Nếu tôi thua, bà muốn tôi làm gì cũng được.”

“Được! Đó là ông nói, quyết định vậy đi!” Tên khốn này cứ chờ đi! Nếu cô thắng, chuyện đầu tiên là muốn hấn cời quần chạy ba vòng quanh trường, khiến con mắt toàn bộ nữ sinh ái mộ hấn trong trường đóng băng. Ha ha cười gian, Đỗ Lan vừa tưởng tượng đến cảnh tượng đó liền thích thú cực kì.

Trong đầu nam nhân bà đang suy nghĩ chuyện tà ác gì? Vì sao cười nham hiểm như vậy? Thiệu Doãn Cương bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, nhìn không được chà chà toàn thân đang nổi da gà.

Lại nói đến sau khi công bố kết quả thi cuối kì lần hai, nữ sinh trường trung học Thánh Anh nếu biết cá cược giữa Đỗ Lan và Thiệu Doãn Cương, có lẽ sẽ ôm đầu khóc rống, nước mắt làm ngập lụt cả trường học. Bất quá cũng may đánh cược chỉ có hai người bọn họ biết, cho nên liền miễn được một trận đại hồng thủy.

Giờ học cuối cùng buổi chiều chấm dứt, các học sinh đều thu thập túi sách về nhà. Không lâu sau, phòng học to như vậy cũng chỉ còn lại Thiệu Doãn Cương tâm tình tốt vô cùng, cả ngày tươi cười đắc ý cùng Đỗ Lan về mặt lo lắng, uể oải.

“Nam nhân bà, thi không tệ nha!” Bàn tay to chụp lên lưng cô một phát.

“Không tệ với ông!” Khó chịu nhận thua, hấn không thể đá bay gương mặt đề tiện làm người ta chán ghét của hấn.

Thật ra, sau khi hạ chiến thư, khoảng thời gian ấy cô ngày ngày ra sức, người nhà không biết nguyên nhân, còn tưởng rằng cô trúng tà, tự nhiên biến thành một sách.

Cũng may đầu óc cô không tệ, hơn nữa căn bản cũng nắm vững, lại thêm chỗ nào không hiểu liền đi hỏi anh trai, trình độ đột nhiên tăng mạnh, trong khoảng thời gian ngắn đem toàn bộ kiến thức đã bỏ qua trong học kì trước kéo về.

Vốn tưởng rằng lần này thi cuối kỳ, sẽ đá họ Thiệu ra khỏi vị trí thứ nhất, dù sao trước kia cô học tùy tiện cũng có thể lọt vào top 5, bỏ thêm chút công sức, vị trí đầu tiên cô liền dễ dàng đạt được. Mà lần này cô dốc toàn lực, sao có thể thua!

Nhưng mà chuyện ở đời không thể lường trước, lần này cô đặc biệt để ý thành tích của mình, lại đá trúng cột điện. Kỳ thật cũng không thể nói cô thi không tốt, dù sao thi cuối kỳ lần đầu đứng chót bảng, lần thứ hai lại vọt lên đứng thứ hai, cả năm đứng thứ chín.

Thành tích như vậy đã muốn làm người ta chói mắt, chỉ tiếc mục tiêu của cô lại là tên vô lại vẫn ngồi vững trên vị trí số một, đương nhiên sẽ cảm thấy chán nản!

“Đừng nhụt chí, hạng nhì cũng không tệ rồi.” Giả bộ an ủi, Thiệu Doãn Cương thật sự không thể không bội phục cô, từ thành tích kém như vậy vọt lên vị trí thứ hai, đúng là dọa hấn nhảy dựng.

“Đừng có giả mèu khóc chuột, quà sinh nhật tôi sẽ đưa.” Dám chơi dám chịu, Đỗ Lan thật sự rõ ràng, hơn nữa cũng không thể không bội phục hấn, bởi vì hấn là một trong số ít người cô cố gắng cũng không thắng được, có thể thấy được họ Thiệu vẫn rất nghiêm túc, không giống mấy tên công tử nhà giàu kiêu căng vô dụng.

“Vậy tôi cảm ơn trước!” Nam nhân bà còn rất thẳng thắn! Không giống nữ sinh bình thường thua là bắt đầu chơi xấu, Thiệu Doãn Cương không khỏi càng thêm tán thưởng cô.

“Thật ra, ông tên công tử sinh ra đã ngâm thìa vàng* này cũng được lắm.” Lần đầu tiên, Đỗ Lan nói lời khen hấn.

(R: đại loại là chỉ mấy công tử nhà giàu, sinh ra đã có người lo từ A tới Z)

“Cám ơn khích lệ! Cái thìa tôi ngâm lúc sinh ra giờ vẫn treo trên tường nhà tôi kia.” Khoa trương nói cảm ơn, lại phi thường khôi hài.

Tên này pha trò cũng hài hước! Đỗ Lan liếc hấn một cái, bị bộ dạng của hấn chọc cười.

“Mọi người đều nói các người ‘nhất môn nhị kiệt’*, tôi thấy ông một bộ dáng đề tiện như vậy, làm thế nào cũng không tưởng tượng được ông cùng chữ ‘kiệt’ có liên quan gì tới nhau.” Nhịn không được lại muốn đâm thọt hấn.

(R: nhất môn nhị kiệt: một nhà hai người tài).

“Cái gì ‘nhất môn nhị kiệt’ ?” Thiệu Doãn Cương hoàn toàn không biết cách mấy nữ sinh gọi hấn cùng Thiệu Doãn Thiên.

“Là nữ sinh gọi chung hai anh em họ Thiệu ông.” Nhún nhún vai, chẳng hề để ý giải thích.

“Nói tào lao!” Thiệu Doãn Cương vui vẻ lắc đầu phản bác, sửa chữa xưng hô. “Nếu muốn gọi chung anh em họ Thiệu, hấn là phải kêu ‘nhất môn tam kiệt’ mới đúng.” Lâm on đi! Không thêm tìm hiểu nhà bọn họ có bao nhiêu anh em đã gọi loạn, xem người thứ ba trong nhà hấn là người chết à?

“Nhất môn tam kiệt”? Đỗ Lan sững sốt, lập tức phản ứng. “Chẳng lẽ ông còn có anh hay em trai?”

“Là có một em trai dễ thương a!” Thiệu Doãn Cương mỉm cười, trong nụ cười lại có được loại tình cảm yêu thương hiếm thấy.

Thấy hấn cười dịu dàng, Đỗ Lan có chút kinh ngạc, làm sao cũng không tưởng tượng được hấn còn có một mặt như thế này. “Ông rất thương em trai sao?” Thật sự rất rõ ràng.

“Đương nhiên! Em trai nhà tôi thực đáng yêu nha!” Tuy rằng cá tính thực âm trầm, nhưng người nhà luôn luôn tốt, tất nhiên em trai nhà mình cũng là xịn nhất.

“Ông là mèo khen mèo dài đuôi a!” Xem hấn cao hứng a! Nhịn không được lại muốn đá đều hấn.

“Đó là đương nhiên! Tôi đây là anh trai tốt.....”

“Anh trai tốt? Ông vậy mà cũng dám nói.....”

Hai người lại đầu vô mồm, tình cảm không biết là bạn hay thù từ những lời nói độc mồm độc miệng phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đẩu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: PT a.k.a Ring

Quan hệ vừa như bạn, vừa như thù của bọn họ là từ lúc đó mà thiết lập đi!

Suy nghĩ từ trong hồi ức dần dần trở lại, đầu ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt vui vẻ tươi cười trên ảnh, Đỗ Lan nhịn không được cười nhẹ.....

Từ sau khi thua cuối kì lần đó, cô liền quyết tâm học tập, hai người cố ý vô tình cạnh tranh với nhau, lời nói với đối phương cũng đầy mùi thuốc súng như trước, nhưng hiểu biết lẫn nhau cũng là không ai bằng, làm chuyện xấu cũng sẽ tha người kia cùng xuống nước. Giao tình quỷ dị như thế vẫn kéo dài cho đến sau khi tốt nghiệp. Hấn đi nước ngoài học đào tạo chuyên môn, mà cô thì thi vào đại học trong nước tiếp tục lêu lổng.

Nói đến cũng kỳ quái, hai người nhìn như có giao tình sâu nặng, cô lại chưa bao giờ từng chủ động liên lạc với hấn, thường thường đều là hấn gọi điện thoại tìm cô. Ba năm trung học là như vậy, trong mấy năm hấn ra nước ngoài học cũng là vậy.

Những năm hấn ở nước ngoài, ba đến năm ngày thì sẽ gửi e-mail cho cô chọc ngoáy một hồi. Cô sau khi nhận được, vui thì liền trả lời, lúc không muốn trả lời, thường thường sau khi hấn gửi chùng chục cái e-mail mắng cô bạc tình bạc nghĩa, mới bằng lòng trả lời một cái. Nhưng mà khoa trương nhất là, cách một khoảng thời gian, hấn sẽ gọi điện xuyên đại dương, chỉ để thông qua điện thoại cùng cô đầu vô mồm ít nhất một giờ, sau đó mới cam tâm tình nguyện ngắt điện thoại.

Cho đến khi hấn học xong về nước không bao lâu, hai người còn chưa kịp hẹn gặp mặt, cô lại từ ‘Tin nhanh đêm khuya’, thấy tin tức chấn động ba hấn bị tai nạn giao thông qua đời, anh cả bị thương nặng.

Đêm hôm đó, là lần đầu tiên trong đời cô chủ động gọi cho hấn. Cô còn nhớ khi gọi vào số điện thoại hấn tự xưng không đến mười người biết kia, tiếng chuông vang hồi lâu, lâu đến mức lúc cô sắp bỏ cuộc cúp máy, mới nghe một tiếng ‘A lô’ lọt vào tai. Trong nháy mắt nghe được tiếng nói đó, cô biết hấn đã khóc.

Nhớ rõ khi đó cô cái gì cũng không nhiều lời, chính là nhẹ nhàng nói câu — “Tôi là Đỗ Lan. ....” Giấy tiếp theo, cô khắc sâu thể nghiệm đàn ông lúc cực kì bị thương, khăn cả giọng, không chút kiềm chế khóc thảm thiết làm người ta đau đớn đến nhường nào.

Đàn ông a, nhất là đàn ông ngày thường sáng sủa, kiên cường, một khi tâm trạng không bình thường, đối với bạn đỡ xuống phòng ngủ, để lộ yếu ớt, cái loại rung động cùng đau lòng này là quá mức mãnh liệt.

Một đêm bị thương không ngủ ấy, cô chỉ lẳng lặng nghe hán khóc lớn, không có nhiều lời an ủi sáo rỗng, chỉ là cho hán biết, cô vẫn ở một đầu điện thoại bên kia cùng hán.

Ngày tiếp theo, cô biết hán là trong ngoài lo âu, không cách nào phân thân. Mặt trong xử lí tang sự của cha, chuyện anh cả bị thương, mặt ngoài còn phải ổn định công ty, ra sức bảo đảm lòng tin của nhà đầu tư, khiến mọi chuyện đầu vào đầy. Khi hán có thể thở phào nhẹ nhõm, hẹn cô ra gặp mặt, đã là chuyện của ba tháng sau.

Gặp lại hán sau khi trải qua biến cố lớn của đời người, cô kinh ngạc phát hiện thanh niên hoạt bát trong trí nhớ của cô đã không còn nữa. Tuy nói tính cách vẫn sang sảng, thích chọc phá cô như trước, nhưng hơi thở lỏng bông đã lặng lẽ bị vũng vàng cùng trầm ổn thay thế. ....

Ngưng mắt nhìn Thiệu Doãn Thiên cùng hai người bạn họ chụp chung trong hình, thiếu niên tao nhã, diện mạo hiền ngang ấy, nay lại phải làm bạn với xe lăn, không khỏi cảm thán thế gian thay đổi không lường.

“Xùy! Mình đang buồn rầu cái gì?” Vỗ vỗ hai má, cảm thấy chính mình quả thật không hợp làm thiếu nữ mơ mộng xuân buồn thu sâu trong thơ ca, Đỗ Lan nháy mắt hồi phục tâm tình, đóng album để lại trên giá sách.

Nhớ tới con ngựa đực kia, chuyện ban ngày hán trợ trên đồi quả cũng hiện lên trong đầu.

“Tiện bại hoại đáng giận, chỉ toàn tăng thêm chuyện cho mình!” Thấp giọng mắng, vẫn là thực nghe lời lấy từ trong ngăn tủ ra một lọ đất sét, ngồi vào một chỗ khác của bàn làm việc, bắt đầu tập trung nhào nặn.

Trong không gian yên tĩnh, thời gian từ từ trôi qua, không biết qua bao lâu, cô mới vươn vai một cái, dùng hai mắt nhấp nhem nhìn kĩ tượng đất vừa hoàn thành phác thảo sơ bộ, sau đó vừa lòng cười.

“Đại khái cũng không khác lắm, lần sau lên màu là có thể hoàn thành.” Thì thào tự nói, đem bức tượng trắng tinh đặt lên tủ gỗ thượng đẳng chờ cho khô cứng lại.

Sau khi dọn dẹp ngăn nắp xong, cô lúc này mới cảm thấy miệng khô lưỡi khô cộng thêm đói bụng, đang muốn xuống phòng bếp tìm đồ ăn, bỗng dưng chuông cửa vang lên âm ỹ.

Mẹ nó! Nửa đêm như thế này ầm chuông tìm cô, trừ bỏ tiện bại hoại, không có người khác!

Mặt xanh mét, thở phì phì chạy ra, cửa vừa mở, cô trực tiếp cho hán một chút chửi bới.

“Tên khốn kiếp, chỉ có ông mới vào lúc. ....” Nhìn đồng hồ trên tường một cái, tiếp tục mắng. “... hai giờ khuya điên cuồng ầm chuông cửa nhà người ta, ông còn có đạo đức không vậy?” Nửa đêm quấy rầy giấc ngủ người khác, sau khi chết xuống địa ngục cũng không có ai thương xót.

“Chỉ biết bà không ngủ sớm như vậy, mới tiện đường tới tìm bà a!” Lười biếng cười, Thiệu Doãn Cương hoàn toàn không biết ăn năn, từ cửa đi thẳng vào phòng khách, đưa tay đem ‘cồng phẩm’ để lên bàn, lập tức đem chính mình quăng lên sofa mềm mại, nhũn ra thành một vũng.

“Cho dù như thế, chính ông có chìa khóa sao không tự đi vào? Còn muốn tôi tự mình mở cửa nghênh đón, giỡn mặt sao!” Oán hận mắng, sau khi đóng sầm cửa, đi đến sofa đơn bên cạnh ngồi xuống.

Kỳ thật chủ nhân chân chính của nhà trọ này chính là Thiệu Doãn Cương, bắt quá lúc cô có ý muốn chuyển ra sống riêng, tìm gian phòng làm việc để tập trung công tác cho tốt, hán tự nguyện cung cấp nhà trọ này cho cô ở, lại không thu tiền thuê nhà.

Đỗ Lan biết nhà hán ở núi Dương Minh, trong trung tâm thành phố lại có đến gần trăm cái nhà trọ cao cấp sang trọng, ở kiểu nào cũng không tới chỗ này, nếu hán đồng ý vô điều kiện để cô tu hú chiếm tổ chim khách, dựa vào mối quan hệ bạn tốt, sao cô có thể ngượng ngùng làm hán ‘thất vọng’, lập tức liền vô cùng vui vẻ chuyển vào. Dù sao loại vận may trên trời rơi xuống này, nếu từ chối sẽ bị Thiên lôi đánh nha.

Cho nên nói hán có chìa khóa cũng là thực bình thường, chính là người này thật sự quái, mỗi lần đến cũng không chịu tự đi vào, luôn bấm chuông đợi cô ra mở cửa nghênh đón.

“Sợ trong phòng bà có đàn ông, vậy xấu hổ.” Cười ha ha.

Cái búa! Tên này nếu biết nghĩ cho người khác như vậy, sẽ không vào lúc nửa đêm đến kêu cửa nhà người ta.

Cho hán một ánh mắt không tin cùng hèn mọn, Đỗ Lan mặc kệ hán, tự mình lục lọi túi nhựa xem có gì bên trong. ....

“Được nha! Có trà sữa tôi thích. ....” Hưng phấn lục tiếp. “Ha! Còn có lưỡi vịt, hắc luân*, thước huyết*. .... Tiện bại hoại, tôi quen biết ông thật chính xác!” Mắt ứa lệ, nhất thời đối hán cảm động đến rơi nước mắt.

“Có người nói tôi nửa đêm gọi cửa, không có đạo đức.....” Đuôi mắt quét về phía cô, hắc hắc cười lạnh.

“Sao có thể chứ! Người đó là ai? Tôi lấy lại công bằng cho ông!” Giả bộ oán giận kêu, tay đã muốn mở một bọc đồ ăn ngon, vui vẻ thưởng thức.

Nghe vậy, Thiệu Doãn Cương chính là liếc cô cười một cái, cả buổi không nói một câu, rồi mới mới ra vẻ cảm thán. “Tôi hôm nay mới biết được, thì ra bà có quan hệ với Cung Tuyết Hoa*.” Giống nhau đều có chứng mất trí nhớ.

(R: hình như là Hoa hậu châu Á năm 1995, rất nổi tai tiếng, chi tiết mời google).

“Đi chết đi!” Biết chính mình bị trêu chọc, Đỗ Lan cười mắng một tiếng, uống một ngụm lớn trà sữa, thế này mới cười hỏi: “Sao trẻ vậy còn đến? Không phải là từ trên giường em nào lặn tới chứ?”

“Phải nói là tôi mới từ miệng cạp chạy trốn!” Thiệu Doãn Cương cười to, còn không quên sửa đúng.

“Nha? Cô nào lại lợi hại như vậy, làm cho tên cao thủ hái hoa là ông lâm trận bỏ chạy?” Đuôi lông mày nhướn cao, hoàn toàn không tin hấn.

Cười quý dị, Thiệu Doãn Cương thần thần bí bí quăng ra vấn đề. “Bà có biết ban ngày lúc chúng ta ở trong quán cà phê, có một cô gương mặt xinh đẹp, đáng người thương tha không?”

Hắn nói không phải là ‘cô em 80 điểm’ chứ? Cứ coi như người hấn nói cũng là người cô nghĩ đi.

Ánh mắt lộ vẻ tò mò, cô dùng sức gặt đầu. “Rồi sao?”

“Sau khi bà rời đi, cô ta tới gần tôi.....”

“Vậy thì sao? Cũng không phải lần đầu phụ nữ tới gần ông!”

Không để ý tới ngắt lời của cô, Thiệu Doãn Cương tiếp tục nói: “Vi phong độ thân sĩ, tôi đương nhiên nhận lời, sau khi cùng cô ta cả một buổi chiều, màn quan trọng tiếp theo đương nhiên sẽ lên sân.....”

“Ông sau khi hái hoa, thể lực còn chưa khôi phục, lại bị cô em như sói như hổ yêu cầu thêm một lần nữa, kết quả lực bất tòng tâm, ông xấu hổ chạy trốn chết?” Hưng trí bừng bừng tự suy diễn quá trình phát sinh của câu chuyện.

“Nam nhân bà, bà xem thường tôi?” Chuyện liên quan đến ‘năng lực’ của hấn, Thiệu Doãn Cương lập tức giữ gìn tôn nghiêm.

“Ha ha..... nói giỡn, ông kể tiếp đi.” Cười trộm, Đỗ Lan cũng không dám cùng đàn ông tranh luận chuyện ‘khả năng’ của hấn, đó là mặt mũi của đàn ông nhà!

Thấy vẻ mặt cười như không cười của cô, Thiệu Doãn Cương dùng đầu gối nghĩ cũng biết trong đầu cô có ý niệm gì. Bất quá hấn lười tiếp tục tranh cãi, dù sao sự thật thắng hùng biện, nữ nhân từng cùng hấn ở một chỗ, mỗi người đều thật vừa lòng.

“Túm lại là trong phòng khách sạn, sau khi cô ta cởi sạch quần áo, tôi bỏ chạy.” Tổng kết đơn giản.

“Nói xạo! Phụ nữ cởi sạch quần áo chờ ông, ông tên ngựa đực này lại không nhào tới ăn luôn người ta? Tôi cũng không phải ngày đầu tiên biết ông.” Kêu cô tin tưởng loại chuyện này, so với kêu cô tin heo biết bay còn khó hơn!

Thần nhiên liếc cô một cái, Thiệu Doãn Cương thờ dãi. “Bà không thể yêu cầu tôi mua móc cùng với một tên cấu tạo cơ thể giống tôi, tôi còn chưa có đạt tới cảnh giới đó.”

Phụt!

Đỗ Lan đang uống trà sữa, phun toàn bộ ra ngoài, kinh ngạc cười điên cuồng. “Không thể nào! Ông nói chơi hay nói giỡn?”

“Bà nghĩ sao?” Thiệu Doãn Cương chính mình cũng cảm thấy rất khó tin, nhin không được cũng cười ha hả.

Theo hiểu biết của cô với hấn, tên ngựa đực này gặp con gái tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cho nên.....

“Kỳ thật ông có thể chấp nhận một chút! Dù sao trong tâm người ta chính là con gái chính gốc.....” Vỗ vỗ vai hấn, Đỗ Lan nói thẳng châm chọc.

“Đi chết đi! Khẩu vị ông đây không tốt như vậy.” Nam nhân bà này còn không đồng tình với hấn? Tức cô giễu cợt trêu chọc, Thiệu Doãn Cương cố ý giành đồ ăn với cô.

“Này! Ông có chừng mực một chút.” Miệng không lớn bằng người ta, hấn ăn một ngụm, cô ăn hai, tranh cãi tạm thời quăng qua một bên, Đỗ Lan gấp đến muốn giơ chân, động tác trên tay nhanh hơn không ít.

“Này là tôi mang đến, bà kháng nghị cái búa!” Cười ha hả, kiêu ngạo đến cực điểm.

“Vào địa bàn của tôi liền là của tôi, ông tránh qua một bên!”

“Này! Bà là thổ phi chuyên thể a.....”

Tại hiện trường, hai người triển khai một trận chiến tranh giành đồ ăn, cãi nhau ầm ĩ, tiếng cười không ngớt, giống như thời gian quay ngược, về với cuộc sống vô lo thời trung học.....

“Triệu tổng giám, mọi bản thảo tôi đều lưu trong CD này, anh cứ xem, có vấn đề thì liên lạc với tôi.” Đưa ra một cái CD, Đỗ Lan mỉm cười lịch sự, đáy lòng cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Liên tục thức đêm làm việc, cô cuối cùng cũng vẽ xong toàn bộ nhân vật trò chơi, hôm nay giao hàng xong, sau đó hẳn là có thể nghỉ ngơi nhàn nhã vài ngày, thở phào nhẹ nhõm.

“Đỗ Lan, anh tin tưởng tác phẩm của em” Tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật máy tính Quang Hoa– Triệu Văn Sơn cười khể tiếp nhận, không vội nhìn xem mà mở lời mời trước “Cũng sắp giữa trưa, cùng đi dùng cơm chứ?” Đôi mắt nhìn cô có tia lửa cực nóng khó phát hiện.

Bởi vì cùng công ty này hợp tác nhiều lần, tiếp xúc với Triệu Văn Sơn nhã nhặn này cũng không ít, coi như có quen thuộc, đối với lời mời của hắn, Đỗ Lan không suy nghĩ nhiều, tự nhiên xếp vào loại ‘ăn cơm với bạn bè’, nên sáng khoái đồng ý.

“Được! Tôi cũng đói rồi!” Nhớ tới đồ ăn ngon, bụng liền sôi ùng ục.

Nhìn xuống bàn làm việc, Triệu Văn Sơn có chút ngượng ngùng. “À..... Có thể phiền em đợi anh một chút được không?” Có một số tài liệu cần xử lý gấp, không thể nói đi là đi.

“Không thành vấn đề, tôi đến nhà ăn chờ anh.” Nhẹ nhàng cười nói, khoát tay, Đỗ Lan tiêu sái ra khỏi văn phòng của hắn.

Tầm mắt nhìn theo thân ảnh thanh mảnh rời đi, Triệu Văn Sơn biết chính mình đối với cô có hảo cảm. Từ vài lần tiếp xúc, hắn biết rõ tính cô sáng sủa, có chút nam tính trẻ con, tính tình lại rộng rãi mà thẳng thắn, không có dịu dàng kiều mị như những cô gái bình thường, nhưng hắn chính là tán thưởng cô, thích cô.

Thế là hắn quan sát thật lâu, sau khi xác định cô không có bạn trai, chính mình sẽ không trở thành người thứ ba, cuối cùng hôm nay lấy dũng khí đưa ra lời mời, cũng may cô không cự tuyệt, khiến hắn cảm thấy rất phấn khởi.

A..... nếu thuận lợi, không chừng từ nay về sau bọn họ còn có thể phát triển hơn.....

“Hi! Lan, hôm nay chị đến công ty giao bản thảo sao?”

Vừa ra khỏi phòng tổng giám đốc, Đỗ Lan đã bị một thanh âm tràn ngập phấn chấn cùng nhiệt tình làm chú ý.

“Đừng vậy! Cuối cùng cũng được giải thoát ra khỏi một đồng nhân vật rồi.” Thấy là em gái tiếp tân ở nhà ăn, Đỗ Lan cười đi qua. Tuy nói cô là nhà thiết kế độc lập, không xem như người trong biên chế công ty, nhưng đối với nhân viên trong công ty cô cũng rất quen thuộc.

Bước vào nhà ăn, đã có không ít người ở bên trong vừa ăn, vừa xem tivi, mọi người thảo luận thật sự sôi nổi—

“Mọi người cảm thấy đây là thật hay giả?”

“Không khéo là gây scandal để nổi tiếng a! Ai kêu nam nhân vật chính là doanh nhân.....”

“Quan tâm thiệt giả làm gì, gây scandal để dân chúng tâm thương như chúng ta lúc rảnh rỗi có chuyện để tán gẫu, cũng coi như làm công đức.....”

Mọi người mồm năm miệng mười khơi dậy lòng hiếu kỳ của Đỗ Lan, nhìn lên màn hình TV, cô thấy một diễn viên điện ảnh cũng có chút nổi tiếng đang trả lời phỏng vấn, một bộ vẻ mặt đang đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc, kể chuyện mình cùng tình anh trên thương trường nào đó đang yêu nhau say đắm.

Vừa nghe đến tình anh trên thương trường, ngay cả đoán cũng không cần đoán, bởi vì TV đã trực tiếp đưa ảnh lên, rõ ràng chính là Thiệu đại ngựa đực— Thiệu Doãn Cương tiên sinh.

Rất nhanh, hình ảnh lại chuyển tới ảnh chụp hai người ở bên đường hôn nồng nhiệt, hai người cùng đi vào khách sạn mà đội paparazzi săn được.

“Chúng tôi hiện tại đang yêu nhau say đắm, giữa tình nhân với nhau có hành vi thân mật cũng không có gì không đúng a.....”

Trên TV là hình ảnh diễn viên Lâm Tư Nguyệt, mềm mại đáp lại vấn đề ảnh chụp của phóng viên.

Nhìn cô gái khó nén vẻ mặt ngọt ngào trên TV, Đỗ Lan không khỏi bội phục. Mới gần gần mười ngày không gặp, danh sách hoa cỏ của tiện bại hoại đã từ người mẫu lần trước chuyển đến cô diễn viên này, đúng là tốt thật! Cô người mẫu kia bây giờ chắc hẳn đang trốn trong nhà nước mắt rùng rùng rồi?

Mới nghĩ như vậy, quả nhiên phóng viên đã quay lại đối mặt máy quay bắt đầu bà tám mối quan hệ của nam chính cùng bạn gái cũ.

“Ai..... Đàn ông xuất sắc như vậy, nếu thật có thể chiếm được một thời gian, khẳng định là kinh nghiệm không tệ.....” Em gái tiếp tân mơ mộng.

“Em gái, cái loại đàn ông này chính là bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc mà thôi, kỳ thật cá tính thực đê tiện.” Vỗ vỗ vai em gái tiếp tân, Đỗ Lan nhìn không được muốn cứu vớt cô nàng, miễn cho cô nàng lâm vào ảo tưởng.

“Ai nha! Chị cũng không biết anh ta là ai, làm sao biết người ta đê tiện?” Em gái đối với anh đẹp trai mê mẩn mở miệng phản bác.

Chính là bởi vì biết rất rõ nên mới nói hấn đê tiện a! Cố nhịn lời phê bình đã lên tới miệng, Đỗ Lan nhún vai, không dám nói cô quen biết tên tình anh trên TV kia, chỉ sợ đến lúc đó cô sẽ bị một đám người tò mò vây quanh tra hỏi.

“Loại đàn ông lắm tiền này, mỗi người đều phong lưu hoa tâm, có kẻ nào không đê tiện.....” Anh giai nào đó nhảy ra đứng về phía Đỗ Lan.

“Phong lưu hoa tâm cũng phải có tiền vốn, người ta đẹp trai, anh tuấn lại nhiều tiền, không phải loại đàn ông bình thường như mấy anh có thể so sánh được.....” Phe chị em phụ nữ vẫn duy trì quan điểm.

“Ê! Lời này đã hạ thấp toàn bộ đàn ông trong công ty rồi nha, chúng tôi làm sao kém hơn.....”

“Người thật việc thật, sao còn sợ người khác nói.....”

Đến lúc này, nam nữ đại chiến, đến nỗi Đỗ Lan không cẩn thận khơi mào đại hỏa, để tránh bị đạn bắn trúng, lạng lẽ thối lui ra ngoài cửa phòng ăn, vừa lúc gặp Triệu Văn Sơn đã xử lý xong công việc đi tới, lập tức chạy nhanh qua, vội vàng kéo hấn đi ra ngoài.

“Tránh mau! Bên trong đang bùng nổ chiến tranh, đừng ngu ngốc đi làm vật hi sinh.....”

Trụ sở công ty Đông Hạo

“Anh cả, anh đi chỗ nào vậy?” Xe lăn vừa vào văn phòng tổng tài, Thiệu Doãn Cương đợi cả buổi lập tức kêu lên.

“Doãn Cương, em còn chưa có đi dùng cơm sao?” Nhìn thấy hấn, khuôn mặt nhã nhặn ôn hòa của Thiệu Doãn Thiên không phải không có kinh ngạc. Em trai này của hấn vốn không nhịn đói được, hiện tại đã muộn hơn 12 giờ trưa, hấn thế nhưng còn chưa có đi ăn cơm. Hôm nay là làm sao vậy?

“Chờ anh cùng đi dùng bữa.” Quăng ra một cái xem thường, Thiệu Doãn Cương cực kỳ ai oán. Một hấn hôm nay tình cảm anh em dâng trào, muốn tìm anh cả đi ăn một bữa, ai ngờ ngòi này ngòi xe lăn so với có hai cái chân còn chạy lẹ hơn, không biết đi đến chỗ nào, để hấn ôm bụng đói chờ người.

“Tìm anh ăn cơm a? Anh còn chưa đói đâu!” Thiệu Doãn Thiên hứng thú cười, dù sao vừa được ‘tiếp tế’ một cái sandwich vừa lớn lại vừa ngon, hơn nữa hương vị rất giống với người nào đó trong nhà bọn họ làm, cho nên bụng hấn bây giờ còn cách tình trạng ‘đói’ một khoảng.

“Anh cả, bao tử anh là cục đá sao? Hiện tại đã lúc nào rồi, còn không đói?” Thiệu Doãn Cương hoàn toàn không tin.

“Vừa mới có vị tiểu thư ‘tiếp tế’ cho anh một cái sandwich, ăn cũng không tẻ lắm.” Cười nói nguyên nhân.

“Anh cả, anh không nói lộn chứ? Trong công ty Đông Hạo chúng ta, có nhân viên nữ nào không biết anh, còn mời anh ăn loại sandwich mười đồng một cái? Anh lại nói ăn cũng không tẻ?” Nghe vậy, Thiệu Doãn Cương thiếu chút nữa không nhịn được cười. “Cho dù cô ta muốn câu anh, ít nhất mời khách cũng hào phóng chút! Sandwich? Anh đừng làm em mắc cười.”

“Không phải loại mười đồng một cái.” Cười nhẹ sửa đúng. “Là tự làm, hơn nữa anh đoán người làm sandwich đó, chúng ta đều rất quen thuộc.”

“Anh cả, có gì nói thẳng, em bị anh quay không biết đường mò.” Nhíu mày, Thiệu Doãn Cương lười nghe hấn nói lòng vòng.

Thực không kiên nhẫn! Liếc mắt dò xét một cái, Thiệu Doãn Thiên bắt đắc dĩ cười. “Hôm nay công ty không phải triệu tập nhân viên mới sao? Anh vừa mới gặp vị tiểu thư Doãn Nhân đề cử! Chính cô ấy mời anh ăn sandwich, hơn nữa anh đoán cái sandwich kia là Doãn Nhân làm cho cô ấy.”

“Cái gì? Anh gặp cô gái đầu tiên lão Tam thấy hứng thú trong đời?” Thiệu Doãn Cương mở to mắt, vội vàng hỏi rõ. “Bộ dạng như thế nào?” Từ hai ngày trước, lão Tam về nhà nhắc tới sự tồn tại của cô nàng này trước mặt bọn họ, hấn đã rất hiếu kỳ rồi.

Thật sự là tiêu chuẩn của hội viên ‘Hiệp hội bè ngoài’, câu đầu tiên đã hỏi người ta bộ dạng thế nào? Thiệu Doãn Thiên lắc đầu thờ dãi. “Là cô bé thực đáng yêu lại thân thiết.”

“Em biết rồi! Ý là muốn hỏi bộ dạng như thế nào.” Bị chụp lên mấy chữ ‘đáng yêu lại thân thiết’, cũng đủ để người ta biết không phải loại mỹ nhân xinh đẹp rạng ngời gì.

“Nói hươu nói vượn cái gì!” Cười nắc nứn một tiếng, Thiệu Doãn Thiên đuổi người. “Không phải nói muốn đi ăn cơm sao?”

“Nói cũng đúng! Chúng ta đi.” Ăn cơm vạn tuế, vẫn là lo cho cái bụng trước.

Thiệu Doãn Cương sang sảng cười to, đẩy xe lăn bay bay lại thang máy.

“Doãn Cương, em làm cái gì? Anh không đói bụng, em tự đi đi.....”

“Anh cả, anh kể chuyện cười gì vậy? Em bỏ qua hẹn ăn trưa với diễn viên điện ảnh, chờ anh lâu như vậy, anh lại muốn em chịu cái loại cô đơn đau khổ khi phải ăn cơm một mình? Cho dù không đói bụng, tốt xấu cũng phải góp mặt cho đủ nhân số a. ....”

Lập tức, tiện phiêu nào đó “theo lệnh anh cả”* đẩy xe lăn, cười ha ha chạy tới chỗ có đồ ăn ngon.

(R: theo lệnh ở đây là chỉ TDT hỏi TDC đi ăn lúc này)

Trong nhà ăn khách sạn năm sao nổi tiếng ngon miệng nọ, hai người đàn ông đều anh tuấn đang thoải mái thưởng thức cơm trưa, còn thỉnh thoảng mỉm cười nói chuyện với nhau. Hơi thở trên người họ phát ra tràn ngập khí chất của xã hội thượng lưu, hấp dẫn không ít ánh mắt của mấy cô gái xinh đẹp thùy mị.

Chính là mỗi khi tầm mắt nhóm thực nữ rơi xuống xe lăn dưới thân người nam ôn hòa nhã nhặn, cử chỉ lịch sự, đều không nhận được khe thờ dài.

Haiz. .... Đàn ông chất lượng tốt như vậy, chỉ tiếc lại là người tàn tật.

Đối với ánh mắt kinh ngạc, tiếc hận của người ngoài, Thiệu Doãn Thiên như là không hề cảm thấy được, vẻ mặt vẫn ôn hòa tươi cười, nghe chuyện phong lưu gần đây của em trai.

“Doãn Cương, em thật sự nên quyết định đi! Tiếp tục như vậy không phải là cách!” Cười thờ dài, Thiệu Doãn Thiên không phải không biết mấy ngày gần đây em trai hẳn lại dính scandal với một cô diễn viên điện ảnh. Đều lên trang nhất báo chí mỗi ngày, muốn không biết cũng không được.

Cười quái dị một tiếng, Thiệu Doãn Cương liếc mắt mờ ám nói. “Anh cả, anh đang nói giỡn với em sao? Em làm sao có thể tự đi mua dây thừng về thắt cổ?” Loại chuyện tự chui đầu vào rọ ngu xuẩn này, hẳn còn lâu mới làm.

Mỗi khi nói đến chuyện này, hẳn luôn tỏ thái độ cà lơ phóng phơ như vậy, làm cho Thiệu Doãn Thiên thật sự bó tay với hắn.

“Em cũng ba mươi, là lúc nên tìm cô gái tốt mà ổn định lại rồi.” Cười yếu ớt khuyên bảo.

“Khoan! Em còn hai ngày mới tới sinh nhật, bây giờ còn là hai mươi chín tuổi!” Lập tức bảo vệ tuổi thật của mình, tuyệt không đồng ý bị nói quá một tuổi.

Nghe vậy, Thiệu Doãn Thiên buồn cười. Cũng không phải phụ nữ, đề ý như vậy làm gì?

“Hắc! Nói đến sinh nhật, nam nhân bà Đỗ Lan này còn chưa đưa quà cho em!” Đột nhiên nghĩ đến, Thiệu Doãn Cương kêu to. “Người này sẽ không có ý làm bộ quên mất không tặng chứ?”

“Em hàng năm đều đòi quà từ Đỗ học muội, ngay cả mấy năm ở nước ngoài cũng thế, anh nghĩ em ấy tổn thất nghiêm trọng, hẳn là sẽ không dễ dàng quên như vậy.” Nhận không được nói giỡn, trêu chọc đứa em trai cô gái nào đưa quà cũng không thèm để ý, lại nhất quyết đòi sống đòi chết quà của Đỗ Lan này.

“Anh cả, anh nói vậy là không đúng rồi! Em cứ rần muốn cô ấy tặng quà, là vì kích thích cảm hứng sáng tạo của cô ấy a!” Vô cùng ủy khuất giải thích, vì chính mình tìm một lý do vĩ đại.

Nhớ tới những món quà Đỗ Lan tặng trưng bày trong phòng Doãn Cương, Thiệu Doãn Thiên nhận không được nở nụ cười. “Thực mệt cho em có thể nghĩ ra lý do như vậy!”

“Vi bạn bè, hình tượng quý giá của em cũng để cô ấy chà đạp a. ....” Bắt đầu cảm thán tấm lòng rộng lượng của chính mình.

Chú này còn có hình tượng sao? Lúc hắn đang định nói tiếp, đột nhiên, một khuôn mặt không xa lạ lọt vào tầm mắt, khiến Thiệu Doãn Thiên không tự giác nhìn kĩ lại vài lần.

“Anh cả, anh nhìn gì vậy?” Phát hiện lực chú ý của hắn bị dời đi, Thiệu Doãn Cương quay đầu nhìn theo.

“Là Đỗ Lan, anh hẳn là không nhìn lầm đi?” Thiệu Doãn Thiên nhẹ cười hỏi.

Mà lúc này, Đỗ Lan bên kia cũng không phát hiện ra bọn họ, sau khi vui vẻ cùng Triệu Văn Sơn dùng cơm, hai người vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi nhà hàng.

“Thật đúng là khéo! Không ngờ sẽ ở đây gặp cô ấy! Bất quá, người kia là ai?” Không đuổi theo chào hỏi, nhìn theo thân ảnh hai người rồi đi, Thiệu Doãn Cương ngược lại đặt câu hỏi đối với anh cả nhà mình.

Hắn dám lấy toàn bộ gia sản ra đánh cược, gã kia nhất định có ý với nam nhân bà! Bởi vì ánh sáng trong mắt gã đó, cao thủ tình trường như hắn thật sự rất quen thuộc!

Còn có, nam nhân bà lúc nào quen biết một tên như vậy, sao chưa từng nghe cô nhắc đến? Mệt hẳn mỗi lần quen bạn gái, cô đều rành mạch, bản thân cô lại giấu không nói với hắn, có còn xem hắn là bạn bè hay không?

Nhất thời, Thiệu Doãn Cương buồn bực.

A..... Trong không khí hình như phảng phất có mùi dấm chua thì phải? Thân nhiên liếc nhìn em trai nhà mình, Thiệu Doãn Thiên nhẹ nhàng nở nụ cười.

Có lẽ sợi dây thừng kia từ mười mấy năm trước đã bò lên cổ Doãn Cương, nếu không mặt hắn làm gì lại thối đến vậy?

Lúc này, Thiệu Doãn Thiên đột nhiên có tâm tình xem kịch vui.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đẩu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Edit: PT a.k.a Ring

Ban đêm, chuông cửa nhà trọ lại một lần nữa vang lên âm ã.

Lúc Đỗ Lan chạy đi mở cửa thì trong tay đang cầm cọ vẽ, đầu tóc ngắn rối tung như tổ quạ, hai má không biết dính màu từ lúc nào.

“Nam nhân bà, bà giả quỷ dọa người hả?” Thiệu Doãn Cương cả ngày buồn bực, sau khi cửa vừa mở ra, nhìn thấy bộ dạng của cô, đột nhiên có tâm tình nói giỡn.

“Đi chết đi! Miệng thối không nói được lời dễ nghe.” Làm quà sinh nhật cho hắn, lại bị hắn trêu chọc, có thiên lý không đây?

Ý bảo hắn tự tiện, Đỗ Lan trở lại phòng làm việc tô cho xong vài nét cuối cùng.

Thiệu Doãn Cương sớm có thói quen đem chỗ ở của người ta biến thành địa bàn của mình muốn làm gì làm, trực tiếp quăng mình nằm xuống sofa. Hắn không ngờ tới nổi đi theo vào phòng làm việc của cô, bởi vì chỗ đó là ‘cấm địa’, bất cứ kẻ nào muốn xông vào đều bị cô cho ăn cục hình.

Còn nhớ có một lần hắn không rõ đầu đuôi xông vào, kết quả..... Haiz, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh. Tóm lại, từ lần đó trở đi, hắn khắc ghi trong lòng, không dám tái phạm.

Đợi cả buổi, còn chưa thấy cô đi ra, Thiệu Doãn Cương nhàm chán, bắt đầu hô to. “Nam nhân bà, bà đang làm cái gì? Còn không mau ra đây? Sao có thể bỏ lơ khách khứa như vậy?”

“Tiện bại hoại, ông thực âm ỹ nha! Tôi đang làm quà sinh nhật cho ông! Hay là ông không muốn nữa?” Từ phòng làm việc truyền ra lời nói uy hiếp.

Thiệu Doãn Cương vừa nghe, không dám nhiều lời nữa, nhưng nhớ đến chuyện dùng cơm giữa trưa, hắn lại không nín được.

“Nam nhân bà, bà hôm nay có ra ngoài phải không?” Nói bóng nói gió hỏi thăm. Hắn biết cô bình thường hầu như luôn trốn trong nhà làm việc, lại là loại động vật hoạt động về đêm, muốn cô ban ngày đi ra ngoài đường như rất khó, hôm nay đến tận cùng là vì chuyện gì? Chẳng lẽ là vì có hẹn với tên kia?

“Ý! Sao ông biết? Ông là thầy bói Thiệu đại sư à?” Trong phòng làm việc truyền đến giọng nói có chút kinh ngạc.

Không để ý tới ngạc nhiên của cô, tiếp tục tra hỏi: “Hiếm khi thấy bà ban ngày ra đường, là làm gì vậy?”

“Tôi vừa làm xong một đơn đặt hàng, đem bản thảo đưa đến công ty.” Không chú ý đến quan tâm khác lạ của hắn, Đỗ Lan thoải mái cười trả lời.

“Không phải đi gặp người nào sao?”

“Gặp người nào? Không có a!”

Chuyện nam nhân bà cùng tên kia gặp mặt, thế nhưng lại cố ý giấu hắn. Thiệu Doãn Cương cảm thấy có chút mất mát cùng... tức giận vì không được tin tưởng!

Đúng vậy! Chính là tức giận! Nguyên nhân tức giận không hẳn chỉ có chuyện cô giấu diếm hắn, hắn không rõ lắm. Nhưng có thể khẳng định, ngọn lửa bức bối kia từ giữa trưa vẫn cháy đến bây giờ.....

“Tiện bại hoại, ông không thoải mái sao? Sắc mặt khó coi như vậy!” Cuối cùng làm xong, Đỗ Lan mới từ phòng làm việc đi ra, liền nhìn thấy hắn mặt mày xanh mét nằm trên sofa.

Chẳng lẽ thân thể mình đồng da sắt này của hắn cũng có một ngày vì khuẩn xâm nhập được? Rốt cuộc vì khuẩn bệnh gì mà lợi hại đến vậy? Hắn là nên

chạy đi báo cáo cho trung tâm sinh hóa quốc gia đến lấy mẫu, đem chúng nó bồi dưỡng thành vũ khí sinh hóa phục vụ quân đội.

Mặc dù trong đầu loạn chuyển một đồng ý tưởng tào lao, cô vẫn phát huy tình yêu đồng bào, một tay đặt lên trán hấn, một tay đặt lên trán mình. .... Không phát sốt a! Vậy tên này trung ra mặt thối làm gì?

“Này! Ông ‘mặt mâm’ cho ai xem vậy?” Mặc kệ hấn gương mặt như người chết của hấn, Đỗ Lan ngồi xuống sofa đơn chuyên dụng của cô.

“Nam nhân bà, tôi hỏi lại, bà ‘giữa trưa’ thực sự không cùng tên ‘đàn ông’ nào ở ‘nhà hàng’ gặp mặt ăn cơm?” Xoay người ngồi dậy, đơn giản đem thời gian, nhân vật, địa điểm nhấn mạnh nói ra.

Nghe vậy, cô đầu tiên là sững sốt, lập tức vỗ tay kêu to. “Ai nha! Tôi giữa trưa quả thật cùng người bạn đến nhà hàng ăn cơm, tiện bại hoại, ông thật đúng là thần thông quảng đại, đối với hành tung của tôi rõ như lòng bàn tay!”

“Vậy bà vừa rồi còn nói không có gặp ai!” Khó chịu chỉ trích cô nói dối.

“Tôi là đi công ty đưa bản thảo, rồi Triệu tổng giám kia mới thuận miệng mời tôi ăn cơm. Mục tiêu của tôi là ‘đưa CD bản thảo’, cũng không phải đi gặp riêng hấn, đương nhiên không thuộc phạm vi ‘đi gặp người’ mà ông nói! Như vậy, ông hiểu chưa?”

Quái! Tiện bại hoại để ý cô ra ngoài gặp ai như vậy làm gì? Cũng không phải ba cô, quan nhiều như vậy! Bất quá, hấn làm sao mà biết cô cùng Triệu Văn Sơn đi ăn cơm?

“Tiện bại hoại, ông lúc đó ở nhà hàng hả?” Nếu không sao lại rõ ràng như thế?

“Cùng anh cả nhà tôi dùng cơm, là anh ấy nhận ra bà.” Nghe xong giải thích của cô, Thiệu Doãn Cương tuy rằng tâm tình cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng vẫn còn mang chút buồn bực.

“Oa — học trưởng đã ở đó sao! Vậy sao ông không gọi tôi? Người ta đã lâu không nhìn thấy gương mặt nhả nhặn, để nhìn của học trưởng rồi! Có còn là bạn bè hay không?” Phát hiện chính mình bỏ lỡ cơ hội thưởng thức trai đẹp, Đỗ Lan khó chịu ra mặt, tổng cho hấn một cước.

Từ lời cô nói, Thiệu Doãn Cương hiểu được, cô khẳng định là còn chưa có tình cảm gì với tên Triệu tổng giám kia, nếu không cũng sẽ không hào phóng hoan nghênh người khác đến quấy rầy thế giới hai người như vậy.

Vừa nghĩ đến đó, tâm tình của hấn bỗng nhiên tốt lên, buồn bực cùng khó chịu vừa rồi hoàn toàn biến mất, cũng có cảm xúc muốn cười.

“Nam nhân bà, tôi cùng anh cả là anh em ruột, diện mạo hai người cũng không khác nhau lắm, bà muốn nhìn anh ấy không bằng nhìn tôi này, tôi hy sinh một chút để cho ánh mắt bà chà đạp cũng được!” Cười to né tránh cú đá của cô, còn không quên ưỡn ngực khoe ra thân thể hoàn mỹ của mình.

“Tôi mắt bị mù mới nhìn ông! Ông có thể so sánh với học trưởng sao?” Khinh thường phi nhỏ.

“Ít ra cũng có thể hơn tên Triệu tổng giám kia chứ!” Tuân thủ truyền thống tốt đẹp ‘anh em hòa thuận’, không dám hạ thấp anh cả nhà mình, đành phải lôi người khác vào thế chỗ.

Làm bộ tỉ mỉ chăm chú nhìn hấn một hồi lâu, Đỗ Lan lại gật đầu đồng ý. “So sánh bề ngoài, Triệu tổng giám quả thật so ra kém hơn ông. ....” Dừng một chút, tiếp theo bổ sung thêm một câu — “Nhưng mà so sánh đạo đức, ông chỉ có nước bị đá ra biển hóng gió!”

“Nam nhân bà, bà chưa từng nghe ‘đàn ông không xấu, đàn bà không yêu’ sao? Tôi cùng lắm chỉ là bồi dưỡng bản thân trở thành người chị em mê nhất thôi!” Đáng giận! Nam nhân bà đánh giá tên Triệu tổng giám kia giống như biết rõ lắm, thật khiến cho người ta không thoải mái!

“À —” Kéo dài một tiếng, Đỗ Lan nhảm chán nói. “Vậy mời ông tiếp tục bồi dưỡng, tăng công lực bản thân, bất quá tôi đối với đàn ông thối như ông không có hứng thú!”

“Vô nghĩa! Bởi vì bà không phải con gái, đương nhiên không có hứng thú, nam nhân bà!” Cực kì âm ngoan bắn ra tên độc.

“Ông muốn chết hả?” Mãnh liệt tung cước.

“Ha! Bà muốn mưu sát ‘thằng nhỏ’ của tôi sao?” Thấy tình hình vậy, hấn nhanh chóng nhảy tránh, bảo vệ ‘hạnh phúc tương lai’.

“Nếu thật có thể thành công, đó cũng là làm công đức.” Cười lạnh chích lại, Đỗ Lan vẫn cảm thấy hấn ‘phá hoại’ nhiều cô gái quá.

“Nếu thực để bà thành công, Đài Bắc sẽ ngập lụt mất.” Hấn sâu xa lắc đầu.

“‘Thằng nhỏ’ của ông liên quan gì tới ngập lụt?” Tên này khi nào lại gánh vác trọng trách ‘mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an’ vậy?

“Nếu tôi thực bị bà làm cho ‘phế’, phụ nữ biết tôi chắc chắn sẽ rơi lệ thành hàng, vậy cũng đủ so sánh với bão Nari* rồi.” Haiz. .... Hấn bảo trọng thân thể, là suy nghĩ cho nhân dân Đài Bắc!

(R: bão Nari: cơn bão tấn công Đài Loan và Trung Quốc năm 2001. Tên này cũng được đặt cho 1 cơn bão tấn công Hàn Quốc năm 2007)

“Vậy mà ông cũng nói được!” Cười thối một ngụm, cô lười cùng hấn nói nhảm.

Thấy sô pha không còn nguy hiểm nữa, Thiệu Doãn Cương mới lại ngồi xuống.

“Đứng rồi! Hôm nay là giờ gì rồi Thiệu đại công tử ông tới vậy?” Nhón nháo lâu như vậy, hình như cũng chưa nghe hấn nói tại sao lại đến? Bình thường vào lúc này, hấn không phải đang lêu lổng với mấy em sao?

“Không có việc gì không thể tới tìm bà sao?” Thiệu Doãn Cương liếc cô một cái, dù sao cũng không thể nói hấn là vì ban ngày thấy cô dùng com với đàn ông, vẫn canh cánh trong lòng mà chạy tới chất vấn.

Tự dung bị hấn trừng mắt, Đỗ Lan cảm thấy thật sự là oan uổng. “Hỏi một chút cũng không được? Tiện bại hoại, ông hôm nay là lạ nha!” Đầu tiên là bản mặt bánh bao, hỏi cô mấy chuyện lật vặt, rồi sau đó lại vui vẻ cùng cô đấu võ mồm, bây giờ giọng điệu lại thay đổi như vậy! Hấn là đã đến kỳ tiền mãn kinh của nam sao?

“Tôi lạ hồi nào!” Thề thốt phủ nhận.

Nhún vai, Đỗ Lan thông minh không tranh luận với hấn, dù sao người say rượu luôn nói mình không có say, bệnh nhân tâm thần lúc nào cũng nói người khác mới điên! Hấn nói không có thì cứ không có đi cho hấn vui!

Không muốn tiếp tục chủ đề này, Thiệu Doãn Cương nhanh chóng đổi đề, lấy bản thân ra nói giỡn. “Nam nhân bà, anh cả nhà tôi hôm nay lại muốn tôi tìm một cô để mà ổn định lại, bà nói có buồn cười hay không?” Không đợi người ta cười, chính mình đã ha ha cười trước.

(R: *chọc chọc* mắc cười quá, haha)

Thần nhiên liếc nhìn hấn một cái, Đỗ Lan gật đầu phụ họa. “Quả thật buồn cười! Tội gì đi hại con gái nhà người ta chứ? Người ta cũng là có cha mẹ nuôi dưỡng nga!”

“Ê! Bà nói cũng độc quá đi!” Trùng mắt kêu la, cuối cùng nhìn không được cười to, hơn nữa lại còn đồng ý với cô. “Quả thật không nên liên lụy người khác.....” Vuốt cằm trầm ngâm, bỗng nhiên hấn bộc phát ý tưởng, “Bằng không bà hy sinh đi!”

Thiếu chút nữa té khỏi sô pha, Đỗ Lan kinh ngạc cười mắng, “Ông đang nói nhảm cái gì vậy?”

“Nam nhân bà, bà ngẫm lại, thế giới này trừ bỏ người nhà, cũng chỉ có hai người chúng ta hiểu nhau nhất, quen biết nhiều năm lại hòa hợp như vậy. Tôi nghĩ, trên đời này trừ bỏ đôi ta, chắc tìm không ra người nào phù hợp với chúng ta như vậy. Sau này nếu chúng ta đều đến bốn mươi tuổi mà bà còn chưa có gả, tôi còn chưa lấy, vậy hai người chúng ta kết hợp, bà thấy sao?” Càng nói càng thấy có lý, Thiệu Doãn Cương hưng trí bùng bùng.

Khóe miệng nhếch lên nếp nhăn khả nghi, Đỗ Lan trịnh trọng lắc đầu cự tuyệt. “Vị Thiệu công tử này, ông đừng nằm mơ! Đây là việc không thể nào!”

“Vì sao?” Nam nhân bà là ghét bỏ hấn ư?

“Thứ nhất, muốn tôi gả cho ông, tôi tình nguyện gả cho ma quỷ.” Nhướn mày nói ra lý do thứ nhất.

“Không thể nào! Họ hàng gần cấm thông hôn, bà vĩnh viễn không thể gả cho ma quỷ!” Sớm biết cô sẽ không nói gì hay, Thiệu Doãn Cương bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, phản ứng thực nhanh nhưng cũng thực độc.

Được lắm! Dám nằng cô.

Đỗ Lan cười lạnh, nói ra lý do thứ hai. “Thứ hai, tôi còn chưa có phẩm hạnh tới mức nhân thú giao*.”

(R: nhân thú giao: quan hệ mà một bên là người một bên là thú, giải thích cho bạn nào chưa rõ).

Nhân thú giao? Nam nhân bà có ý gì? Thiệu Doãn Cương trong đầu đầy chấm hỏi.

Nhìn ra hấn ngỡ ngơ, Đỗ Lan hắc hắc cười lạnh. “Ông ngay cả lý do thứ hai của tôi cũng không thể lý giải, như vậy lý do thứ ba cũng không cần nói.” Lười biếng đứng dậy trở về phòng chuẩn bị đi ngủ, trước khi vào phòng còn đặc biệt dặn dò. “Ông cứ tự nhiên! Đi nhớ đóng cửa, cảm ơn!”

Tiếng chưa dứt, người đã vào phòng, để lại một kẻ đáng thương chấm hỏi bay đầy trời tìm không được lời giải đáp ngồi suy ngẫm.....

Nửa đêm, Thiệu Doãn Cương lái xe trở về căn nhà sang trọng ở núi Dương Minh, vừa vào cửa liền theo thói quen tìm kiếm trong phòng làm việc, quả thực bị hấn bắt gặp người không nghe lời.

“Anh cả, xin hỏi bây giờ mấy giờ rồi?” Dựa vào cửa, hấn nhếch mi chất vấn.

Nhìn đồng hồ trên tường, Thiệu Doãn Thiên thực trấn tĩnh trả lời: “Nửa đêm, em trở về sớm.”

Khoanh tay, Thiệu Doãn Cương nhếch miệng cười. “Chuyện đó cùng chuyện em trở về sớm hay trễ không liên quan, có liên quan là, giờ ngủ của anh!” Tốt lắm! Càng ngày càng giả ngu. Anh cả khẳng định mỗi ngày bấm tay, chờ đến một khắc* trước khi hấn về mới lên giường ngủ, làm bộ chính mình có tuân theo chỉ thị. Từ lời nói của anh có thể biết, anh xài chiêu này khẳng định đã lâu rồi!

(R: một khắc: đơn vị tính giờ, một khắc = 15 phút).

“Bác sĩ Vương dặn dò thế nào? Muốn anh ngủ sớm dậy sớm, mỗi ngày khôi phục thân thể khỏe mạnh một chút? Thế nhưng anh lại vụng trộm thức đêm xử lý công sự!” Xem ra hẳn nên bắt đầu canh giữ nghiêm ngặt mới được!

“Anh không phải con nít!” Nhẹ nhàng nói lên lập trường, Thiệu Doãn Thiên cảm thấy thời gian nghỉ ngơi của mình không cần để người khác quản chế.

“Được! Anh không phải con nít, nhưng vẫn là ngoan ngoãn lên giường ngủ sớm một chút cho em!” Đồng ý với lời nói của hắn, những vẫn nhanh chóng đẩy xe lăn hướng đến phòng Thiệu Doãn Thiên.

Từng có nhiều kinh nghiệm, biết phản đối vô hiệu, Thiệu Doãn Thiên đành để hắn đẩy mình đi, bất đắc dĩ cười hỏi: “Đi đâu vậy, sao hôm nay lại trở về sớm?” Bình thường không cùng phụ nữ lẫn lộn đến hai giờ sáng sẽ không về nhà, hôm nay sao lại khác thường?

“Không về sớm, sao có thể bắt quả tang anh?” Cười liếc mắt, Thiệu Doãn Thiên đầu tiên là chọc hắn một câu, sau đó mới thành thật trả lời. “Vừa mới mang một đầu đầy nghi vấn từ chỗ Đỗ Lan về. Nam nhân bà kia nói chuyện khiến người ta không hiểu, cho nên về nhà sớm một chút để quan suy nghĩ.”

Lại là Đỗ Lan? Trưa nay mới gặp người ta cùng đàn ông dùng cơm, không ngờ buổi tối liền chờ không kịp chạy tới nhà người ta! Thăng nhóc này là có ý gì với người ta?

Thiệu Doãn Thiên nghiêng ngả nở nụ cười, cũng không tiện hỏi nhiều, tùy ý mình bị đuổi về phòng.

“Anh cả, em ôm anh.....”

“Không cần, anh tự làm được.” Xua tay từ chối giúp đỡ, Thiệu Doãn Thiên cố hết sức dựa vào lực tay nâng thân thể, đem bản thân chuyển lên giường.

Nhiều năm như vậy, bản thân hắn cũng sớm quen anh cả là người tàn tật, nhưng mỗi khi nhìn thấy động tác dễ dàng đối với người bình thường, anh lại phải cố sức như vậy mới làm được, trong lòng Thiệu Doãn Thiên không khỏi chua xót.....

“Doãn Cương, em lúc nãy nói Đỗ Lan nói gì làm em không hiểu?” Nhận thấy tâm trạng em trai, Thiệu Doãn Thiên nhẹ mím cười, muốn dò đi chú ý của hắn.

Nhìn cặp mắt chưa ý cười ôn hòa, trong lòng Thiệu Doãn Cương Hiểu được, lập tức thuận theo, cười nói ra đối thoại độc mồm độc miệng với Đỗ Lan ở nhà trọ, cuối cùng khó hiểu đặt câu hỏi.

“Anh cả, nam nhân bà nói ‘nhân thú giao’ là có ý gì?” Biết cô nhất định là mắng hắn, nhưng hắn chính là nghĩ không ra mắng cái gì? Tâm tư anh cả tinh tế hơn hắn, nhất định có thể nhìn ra uẩn khúc trong đó.

Động não một chút, Thiệu Doãn Thiên không khỏi cười khẽ, thầm than em trai này của hắn bình thường thông minh nhanh nhạy, sao gặp Đỗ Lan liền trở nên trì độn rồi?

“Này! Anh cả, anh cười cái gì à?” Đáng giận! Anh cả nhất định đã nghĩ ra mấu chốt nằm ở chỗ nào!

“Doãn Cương, em nói Đỗ Lan bình thường hay chửi em như thế nào nhất?” Nén cười, cuối cùng hảo tâm chỉ điểm bên mê cho hắn.

“Tiện bại hoại!” Không chút do dự trả lời.

“Ngoại trừ cái này?” Xem hắn trả lời nhanh chóng, lưu loát như vậy, có thể thấy được ngày thường bị chửi riết quen.

“Ồ.....” Trầm ngâm, cuối cùng nghĩ đến một từ. “Ngựa đực!”

“Tốt lắm! Em trả lời rồi đó!” Cho hắn một ánh mắt khen ngợi, Thiệu Doãn Thiên kéo chăn, tự mình thoải mái nằm xuống. “Nếu đã như vậy, sau khi kết hôn cùng em trên giường, không phải ‘nhân thú giao’ là gì?” A..... Đỗ Lan này mắng người cũng thật là độc.

Bing boong!

Tiếng trả lời đúng vang lên, câu đố cuối cùng được giải, sáng tỏ mọi chuyện, trong lòng Thiệu Doãn Cương dờ khóc dờ cười.....

Nam nhân bà này, thực đáng đánh đòn!

Hai ngày sau –

Buổi chiều, trụ sở công ty Đông Hạo, trong văn phòng phó tổng tài, vang lên một tiếng cười sang sảng khùng bỏ.

“Ha ha..... Nam nhân bà Đỗ Lan này, đúng là ý tưởng cuộn cuộn không dứt a!” Mở bưu phẩm chuyển phát thư kí vừa đưa ra, Thiệu Doãn Cương vừa cảm bức tượng đáng yêu trong hộp lên, liền cười không dứt.

Chỉ thấy bức tượng chiến sĩ dung mạo đặc biệt giống Thiệu Doãn Cương, khiến người ta chỉ cần liếc mắt một cái liền có khả năng nhận ra đây chính là

phiên bản của hân.

Bức tượng chiến sĩ ở tư thế quỳ, trên vai khiêng tên lửa hình bao cao su*, nhằm vào mục tiêu phía trước, đang tập trung tinh thần chuẩn bị tấn công. Mà bên cạnh chiến sĩ còn có một thùng vũ khí, trên thùng viết mấy chữ ‘ngân hàng tình trùng di động’ to đùng, bên trong chứa đầy tên lửa hình bao cao su, có vài cái còn rớt trên mặt đất, trong đó một quả tên lửa có vết rách, từ vết rách lại chui ra một con nòng nọc!

(R: chỗ này k biết là bcs hình tên lửa hay là tên lửa hình bcs nữa, nhưng mà về sau có vẽ hợp lí hơn :)).

Tuy rằng cô là châm chọc hân, nhưng Thiệu Doãn Cương càng nhìn lại càng thấy thú vị, yêu thích không buông tay.

Còn nhớ năm nhất trung học, quả sinh nhật cô đưa chính là tượng hình quốc vương dựa trên dung mạo của hân, đầu đội vương miện, vẽ mặt kèn kiêu giắt lên chúng nữ đang phủ phục bên dưới, mà quạ đen được lò xo đỡ bay qua bay lại trên đầu hân, chuẩn xác hạ xuống một đồng phân.

Sau đó năm hai, năm ba..... những năm sau đó, tạo hình mỗi bức tượng khác nhau đều trông rất sống động, chủ đề đều lấy quan hệ nam nữ cùng ‘khả năng’ của hân mà châm chọc.

Nghĩ đến đây, hân liền nhin không được muốn cười, bội phục cô nhiều năm như vậy, mà vẫn còn ý tưởng để móc hân, xem như không đơn giản!

Đội hân lớn tuổi, sau khi thu thập đủ nhiều, không chừng còn có thể mở triển lãm!

Thật cẩn thận đem tượng đáng yêu để trên bàn làm việc, Thiệu Doãn Cương cấp tốc điện thoại tìm người, qua hai tiếng tút, điện thoại đã được bắt máy—

“Tiện bại hoại, tôi biết ông nhận được quà thực cảm động, không cần cảm động đến rơi nước mắt, tới sinh nhật tôi, tặng lại vài cổ phiếu của công ty ông là được rồi!”

Người đầu kia hiển nhiên đã tính toán trước, biết hân nhất định sẽ gọi điện đến, lại thực không biết xấu hổ muốn lấy nhỏ đổi lớn, lấy tượng đất sét đổi lấy cổ phiếu giá trị hơn mười vạn.

“Bà muốn chết! Trên đời làm gì có đầu tư có lợi như vậy? Nếu có, tôi tuyệt đối chạy trốn đầu tiên!” Thiệu Doãn Cương cười quái dị.

“Nếu đã như vậy, chúng ta không còn chuyện gì để nói, tạm biệt!”

“Này này! Đừng thực tế như vậy!” Ngăn cản cô gác điện thoại. “Hôm nay sinh nhật tôi, buổi tối mời bà ăn đại tiệc được không?”

“Hừm! Thiệu công tử chúng nữ tranh đoạt sứt đầu mẻ trán của chúng ta, sinh nhật lại không có em nào chúc mừng? Ông từ lúc nào giá trị thấp như vậy?”

“Nhiều lời! Một câu, muốn hay không?” Thiệu Doãn Cương cười mắng.

Trên thực tế, gần đây diễn viên điện ảnh Lâm Tư Nguyệt công bố ảnh chụp hai người với giới truyền thông bốn phía, tuyên bố hai người đang hẹn hò. Nhưng mấy ngày này, hân đã phiền chán hành động của cô ta, không muốn tiếp tục nữa.

Kỳ thật sau khi bọn họ ở nhà người bạn quen biết, vẫn là cô ta chủ động quần lấy, lúc ấy hân nghĩ chơi đùa cũng được. Trước khi hẹn hò, đã đem quy tắc trò chơi nói rất rõ ràng, hai bên không phải quan hệ nghiêm túc, khi không muốn tiếp tục nữa, lúc nào cũng có thể chấm dứt chạy lấy người.

Nào biết hai người qua lại chưa được ba tuần, cô diễn viên này lại đi loan tin bốn phía, nói cái gì hai người bọn họ yêu nhau say đắm, mà khi đổi mặt máy quay, cô ta lại trưng ra bộ dáng tình yêu hạnh phúc, làm như sắp bước vào lễ đường đến nơi!

Nực cười! Cô ta muốn đánh bóng tên tuổi, hân không phản đối, dù sao cũng là lợi dụng lẫn nhau, không sao! Nhưng mấy ngày gần đây biểu hiện cũng hơi quá đáng rồi? Ngay cả người không hay xem tin lá cải như anh cả cũng biết được, có thể thấy cô ta tung tin hăng hái cỡ nào!

Hân không rảnh gây sóng gió trên truyền thông cùng cô ta, là lúc nên kéo dài khoảng cách giữa hai người!

“Có người mời, sao lại không đi?”

Người ở đầu kia điện thoại cười nói, có vẻ rất gian xảo.

“Tốt lắm! Buổi tối tôi đi tiếp bà.” Thu hồi suy nghĩ, hân cười đáp.

“Được! Bye bye!”

Ngắt máy, Thiệu Doãn Cương lập tức cầm điện thoại nội bộ lên dặn dò — “Thư ký Trần, phiền cô lập tức thông báo với Lâm Tư Nguyệt tiểu thư, hủy bỏ cái hẹn đêm nay của chúng ta, cảm ơn!”

“Trước đem cho tôi một phần com tôm hùm đặc biệt, sau đó là hải sản hấp, vịt quay Bắc Kinh, vi cá kho tàu, bào ngư hầm, gà luộc, ngỗng quay..... về phần món phụ thì Thái Cực dụ bún, lệ phổ dụ giắc, các thức xiu mại, liên dong bao, tiên tôm giáo..... Món ngọt sẽ là tổ yến chưng đường phèn, xoài hạnh nhân đậu hũ.....”

(R: mấy món điểm tâm ta k biết edit s, xuống dưới để hình cho mọi người hình dung).

Trong nhà hàng của khách sạn cao cấp, Đỗ Lan một hơi đọc một loạt tên đồ ăn, khiến phục vụ đứng một bên há hốc mồm, không biết có nên ghi nhớ hết hay không.

“Không sao! Cậu cứ nhớ kỹ rồi đem từng món lên, đến lúc đó có người ăn không vô, tôi liền cán cho vô!” Thiệu Doãn Cương khoanh tay cười lạnh, vẻ mặt nghiêm túc.

“Ha ha..... Nói giỡn thôi, đừng tưởng thật! Cho tôi một phần com tôm hùm đặc biệt là được rồi!” Đỗ Lan giật mình, nhanh chóng sửa miệng, nếu không để tiện bại hoại này nói xong, chỉ sợ hấn thật sự đem uy hiếp làm thật, đến lúc đó cô sẽ thảm nha!

Xem như cô thức thòi! Cười thầm một tiếng, hấn lật xem thực đơn. “Làm ơn cho tôi một phần bít tết, một chai vang đỏ năm 79, còn món ngọt..... Nam nhân bà, bà muốn ăn cái gì?”

“Tiramisu!”

“Được, một cái Tiramisu.”

“Tôi còn muốn kem chocolate!”

“Được, lại một phần kem chocolate.” Thiệu Doãn Cương cười liếc cô một cái. “Nam nhân bà, còn muốn ăn gì nữa?”

Nghĩ cô là heo sao? Vừa rồi gọi một đồng kia kỳ thực là nói giỡn, hấn nghĩ cô ăn như vậy à? Lắc đầu, Đỗ Lan trợn mắt.

“Tạm thời như vậy.”

Thu hồi thực đơn, phục vụ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng lui xuống.

Thấy phục vụ rời đi, tại góc khuất không khí ưu nhã này, Đỗ Lan thấp giọng cười hỏi: “Tiện bại hoại, hôm qua tôi xem tin tức, mới nghe cái cô Lâm Tư Nguyệt kia tuyên bố hôm nay cùng ăn mừng sinh nhật ông, giờ sao lại thành như vậy?”

“Bà nghĩ sao?” Cười mờ ám, không trả lời ngay.

Nha — tiện bại hoại chuẩn bị đá người!

Có ý tốt không tiếp tục bàn nữa, hai người nháy mắt mỉm cười, hiểu mà không nói.

“Một ngày nào đó, ông sẽ bị chị em phụ nữ bầm thây vạn đoạn!” Chiều theo tốc độ đá bạn gái của hấn, không bao lâu, hơn phân nửa phụ nữ ở Đài Bắc, sẽ tạo thành ‘liên minh những người thất tình’ xử lí hấn.

Nhún vai, không muốn tiếp tục đề tài này, Thiệu Doãn Cương hướng đầu kim về phía cô “Nam nhân bà, bà đừng nói tôi, tôi còn chưa tìm bà tính sổ!”

“Tôi?” Ngón tay chỉ chính mình, cô vẽ mặt vô tội. “Tôi làm gì chọc tới ông?”

“Hai ngày trước, bà chửi tôi!” Oán hận chỉ trích.

Buồn bực nhớ lại, Đỗ Lan cuối cùng cũng nhớ ra, ác ý mỉm cười. “Ông cuối cùng cũng thông suốt rồi sao?”

“Đi chết đi nam nhân bà!” Thiệu Doãn Cương mắng, thật sự bó tay với cô.

Hai người vừa cười nói chuyện trong chốc lát, không bao lâu, phục vụ đã đưa đồ ăn ngon lên, cũng rót cho hai người ly vang đỏ màu đẹp như ruby.

“Nể tình ông mời tôi ăn bữa tiệc này, liền chúc ông sinh nhật vui vẻ!” Nâng chén chúc mừng, Đỗ Lan tự giác thực hiện đạo nghĩa của người được mời ăn.

Cô nói vậy là sao? Chẳng lẽ không mời cô liền không thêm chúc? Còn nói quen biết mười mấy năm, tất cả đều uống phí!

Thiệu Doãn Cương chán nản. “Hôm nay là sinh nhật tôi, bà có thể cho tôi chút mặt mũi được không?” Quăng ra cái nhìn xem thường, song vẫn nâng ly cạn với cô.

“Không nể mặt mà thêm nhận lời mời của ông sao?” Cười hi hi, giống như có thể mời được cô là cực kì vinh hạnh.

“Vậy cũng dám nói a!” Khinh bỉ một cái, hấn coi như hiểu được.

“Sao lại không dám.....” Cười hi hi đang định cãi lại, đột nhiên —

Bốp!

Còn chưa biết đầu cua tai nheo gì, một cái tát nóng rát đã dán lên mặt cô.

“Tiện nhân không biết xấu hổ, dám chen vào giữa tao và Thiệu Doãn Cương, cướp đi cái hẹn của tụi tao, xem tao đánh chết mày.....” Tiếng nói chói tai nung nịu vang lên, cánh tay trắng bệch lại giờ cao, đang muốn giáng xuống một cái tát nữa.

“Lâm Tư Nguyệt, cô làm cái gì vậy?” Không biết sao cô ta lại xuất hiện trong này, Thiệu Doãn Cương tức giận rít gào, nhanh chóng đứng dậy bắt lấy tay cô ta.

“Doãn Cương, anh vì tiện nhân không có chút nữ tính này bỏ qua em sao? Sao anh có thể làm vậy.....” Lâm Tư Nguyệt khóc lóc om sòm kêu than, đem lực chú ý trong toàn bộ nhà hàng tập trung lại chỗ này.

“Nam nhân bà, bà không sao chứ..... Mẹ nó..... Lâm Tư Nguyệt, cô đừng có làm chuyện mất mặt.....” Một bên xem xét tình trạng Đỗ Lan, một bên lại muốn ngăn cản cô ả đang quấy rối, Thiệu Doãn Cương trong chốc lát bận tới tấp tới tấp.

Sao bay đầy đầu từ từ mất đi, Đỗ Lan cuối cùng thấy được cô ả không để ý hình tượng cái lộn âm ỉ đã cho cô một cái tát, nhất thời trừ bỏ cảm giác không biết nên khóc hay cười, cũng có một cổ tức giận thâm trầm dâng lên từ từ.

Mẹ nó! Lớn lên tới giờ, trong đời lần đầu tiên bị người ta tát! Ngay cả cha mẹ cũng không nỡ đánh cô, cô ả này lại dám động đến cô? Thù này không báo không phải quân tử, Đỗ Lan cô cũng không phải người lương thiện gì!

“Tiện bại hoại, làm cô ta trật tự!” Nói chưa dứt, cô đột nhiên đứng dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người cho cô ta một cái tát. “Đê tiện! Tưởng Đỗ Lan này dễ chọc sao? Tưởng khóc lóc om sòm là có thể trị được người khác? Có gan đi tát tiện bại hoại đi! Là hèn hủ hẹn với cô, mắc gì tìm người vô tội trút giận? Muốn chọc tôi? Về luyện thêm mười năm đi!”

Một chút dằn dặt bạo lực khiến mọi người ở đây hoàn toàn ngây ngốc. Mà Thiệu Doãn Cương hiểu rõ cô nhất đáy lòng thâm kêu không ổn, biết kết cục chính mình sẽ thực thê thảm.

Quả nhiên, ngay lúc Lâm Tư Nguyệt kịp phản ứng lại, khóc than lớn lên, Đỗ Lan lại nói — “Tiện bại hoại, tính tiền, đi về!” Tiếng nói còn quanh quẩn, cô đã khó chịu đi ra ngoài trước.

Mà Thiệu Doãn Cương thì sao? Một câu cũng không dám nói, lập tức ngoan ngoãn theo sau, để lại một mình Lâm Tư Nguyệt trong nhà hàng khóc sụt sùi trình diễn tiết mục bị bạn trai ruồng bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đẩu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: PT a.k.a Ring

“Mẹ nó, khôn kiếp, cặn bã.....” Đã chửi hơn mười câu, Đỗ Lan vẫn không lưu tình chút nào đuổi giết tiện phối nọ, quyền đầm cước đá còn thêm động tay động chân một trận. “Sao tôi phải vì ông chịu một bạt tay kia? Nghiệp chướng phong lưu là của ông. Tại sao lại là tôi xui xẻo? Tiện phối! Cho ông chết! Cho ông chết.....” Thật sự nuốt không trôi, lại tổng thêm hai đạp!

“Là lỗi của tiêu nhân! Nam nhân bà, bà đại nhân đại lượng, xuống chân lưu tình a.....” Ô..... Còn tiếp tục như vậy sẽ chết người!

Trong nhà trọ nhỏ, chính là đang trình diễn tiết mục bạo lực, mà Thiệu Doãn Cương một đường bị đuổi giết trốn đông trốn tây, ngoài miệng lại cầu xin tha thứ, vẫn không tiêu được lửa giận của cô nữ bạo lực nào đó, hơn nữa còn thường bất thành linh bị đâm hai quyền, bị đá hai cước, đau đến hần kêu ai ai, lại hoàn toàn không dám chống cự, dù sao cũng là hần đuổi lý a!

“Lưu tình? Lưu cái đầu ông! Sao ông không kêu cô ta lưu tình a?” Chỉ lên gương mặt sưng đỏ của mình, con tức của Đỗ Lan lên tới đỉnh điểm, một cước đá tiện phối nào đó văng lên sô pha.

Bụng bị đá mạnh, đau đến cơ hồ không đứng dậy được, Thiệu Doãn Cương giả chết ngồi phịch trên sô pha. “Nam nhân bà, ngàn sai vạn sai đều là tôi sai, bà làm ơn nể tình hôm nay là sinh nhật tôi, tha tôi một mạng nhỏ phụng dưỡng anh cả đi!” Nếu ở trên không có cha mẹ tám mươi tuổi, ít nhất cũng có một anh cả hoạt động bất tiện có thể đem ra xin thương tình.

“Nếu hôm nay không phải sinh nhật ông, ông cho là bây giờ ông còn có thể ngồi đây than thở sao? Sớm đã ông đến a tì địa ngục ăn tối rồi!” Khinh thường cười lạnh, tự ngồi xuống sô pha riêng, Đỗ Lan hận lại đá một cái vào bắp chân hần.

“Oa —” Kêu thảm thiết một tiếng, hần nào dám ý kiến, chỉ có thể mặc người dẫm mũi.

“Tiện bại hoại, ông xem, bây giờ thì hay rồi! Ngày mai trang đầu báo lá cải giải trí chắc chắn là vụ này.” Đỗ Lan biết trước, lo lắng nhất là mặt mình sẽ giống như trên lệnh truy nã, phô bày nhan nhân trên các tạp chí, đến lúc đó đi trên đường cũng bị chỉ trích, thật đáng xấu hổ a!

Thiệu Doãn Cương nghe vậy cũng chỉ có thể giả ngu nở nụ cười, dù sao hắn cũng không thể thần thông đại đến mức quần được tin tức trên các tạp chí. Lại nói, hắn có dự cảm, Lâm Tư Nguyệt kia sẽ nhân tin tức này, đem phóng đại thành sự kiện ồn ào huyền ảo.

Mẹ nó! Hai má thật sự cay nóng đáng sợ, từng đợt đau đớn tê dại, thực khiến người ta nuốt không trôi! Đỗ Lan che hai má sưng đỏ, trong lòng nguyên rủa một trận.

Xem bộ dạng chật vật của cô, Thiệu Doãn Cương thật sự áy náy, tự động đến tủ lạnh tìm nước đá, sau đó lấy khăn mặt bao lại, quỳ gối trước mặt giúp cô chườm lạnh.

“A..... Nhẹ chút!” Nghe rằng trợn mắt kêu đau, cô tức giận trừng mắt một cái mới để hắn làm.

Nhìn sưng hai má sưng đỏ như bánh bao, thậm chí còn bị móng tay quào mấy đường, thấm ra tơ máu, không biết tại sao, trong lòng Thiệu Doãn Cương căng thẳng.

“Hình như có chút nghiêm trọng.” Lời nói thận trọng ngay cả hắn cũng không phát hiện.

“Không nghiêm trọng tôi sẽ đau đến vậy sao?” Một miếng lời thô tục thiếu chút nữa lại phun ra.

“Tôi đi mua thuốc giúp bà bôi.....” Vốn định đứng dậy, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại ngồi xồm xuống trước mặt cô. “Bà có muốn ăn cái gì.....”

“Chờ một chút! Vừa rồi không ăn được mấy miếng, mua chút.....” Đói bụng vội vàng nhồm dậy gọi hắn.

Chỉ có thể nói hai người thật sự rất ăn ý, một bên muốn khom xuống, một bên muốn đứng lên, lập tức gương mặt hai người chạm vào nhau, góc độ chuẩn không cần chỉnh, môi mỏng đang hé mở nói chuyện của hai bên vừa vặn chạm vào đối phương.

Mắt đối mắt, mũi đối mũi, môi đối môi, hai người vì kinh ngạc mà hóa đá tại chỗ.....

“Oa—”

“A—”

Trong nháy mắt sấm vang chớp giật, không biết là ai phản ứng trước, hai tiếng hét chói tai cơ hồ là đồng thời vang lên, tiếp theo có người vì kinh hoàng mà đụng vào phía sau, đem bản thân cùng sô pha ngã lăn ra đất; mà có người sợ tới mức lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa bị bàn trà ngã bật ngã.

“Ông, ông, ông ăn đậu hủ của tôi?” Chật vật đứng lên, Đỗ Lan kêu to chỉ trích, mặt đỏ muốn đốt lửa được, cũng không biết là vì bị ngã, hay là vì gương ngùng mà hồng lên?

“Tôi?” Vô tội chỉ chính mình, Thiệu Doãn Cương chung quy vẫn là cao thủ thương hoa, ngoại trừ lúc đầu hơi khiếp sợ, bối rối, rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, vì chính mình kêu oan. “Nam nhân bà, đó là ngoài ý muốn!”

Mất thấy hắn trấn tĩnh như thế, Đỗ Lan lúc này mới chậm rãi hít sâu mấy cái, bình ổn lại cảm xúc, đồng thời cũng đem tình huống vừa rồi suy xét lại một lần, không thể không thừa nhận là hắn đúng.

“Tiện bại hoại, ông nói đúng! Đó là ngoài ý muốn!” Gật đầu đồng ý, giả bộ trấn định. “Chúng ta coi như không có chuyện vừa rồi! Ông đi mua đồ, tôi đi đánh răng.” Trực tiếp đi tới phòng tắm.

Đánh răng? Nam nhân bà đánh răng làm chi? Còn chưa có lên giường ngủ, hơn nữa một chút còn ăn, làm vậy không phải thừa sao?

Nghi ngờ nheo lại mắt, Thiệu Doãn Cương bay nhanh tới túm cổ cô, cực kì nguy hiểm cười hỏi: “Cảm phiền giải thích một chút, bà bây giờ đánh răng là có ý gì?” Tốt nhất là không phải như hắn nghĩ, hừ hừ!

Đỗ Lan trong đầu tràn ngập vấn đề vệ sinh, không cảm thấy được nguy hiểm đang vây quanh, giả vờ muốn hắn buông tay, còn không biết sống chết ồn ào kêu to. “Ông quan hệ tình dục phức tạp như vậy, ai biết có nhiễm phải bệnh gì không? Tôi đương nhiên là muốn đánh răng súc miệng rồi! Cũng may chỉ là chạm môi, chưa đụng tới nước miếng của ông, bằng không tôi ngày mai phải đi kiểm tra sức khỏe toàn thân.”

Có thể nhịn được sao? Ai mà nhịn được! Nam nhân bà quả thực là miệng thối không phun được lời hay!

Thiệu Doãn Cương cảm thấy bị vũ nhục nghiêm trọng cười lại, ý muốn trả thù nổi lên, đột nhiên ôm lấy mặt cô, cúi đầu chính là một cái hôn kịch liệt, nóng bỏng.

A— a — hắn, hắn đang làm cái gì?

Đỗ Lan kinh ngạc trừng lớn mắt, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, ngây ngốc mặc hắn trong miệng mình hôn tẩu khắp nơi, làm càn chiếm đoạt.....

Vốn muốn trả thù cho nàng chạm đến nước miếng của mình, ai ngờ vừa hôn lên đôi môi đỏ mọng ướt át, Thiệu Doãn Cương lại trầm mê thật sâu trong

mềm mại, ngọt ngào của cô, cuối cùng không thể dứt ra.....

Không biết qua bao lâu, để không trở thành người đầu tiên vì hôn môi mà ngạt thở, Thiệu Doãn Cương thở hồng hộc buông cô ra, trong ánh mắt che giấu nhiệt tình, ngoài miệng ác ý hiện lên nụ cười châm chọc.

“Nam nhân bà, bạn bè có phúc cùng hưởng! Cho dù tôi quan hệ tình dục phức tạp, thân nhiễm bệnh gì, tôi cũng sẽ không quên chia sẻ với bà.” Hắc hắc cười tà, hoàn toàn không đề cập tới việc hắn vừa nhận báo cáo kết quả kiểm tra hằng năm, trên báo cáo nói hắn thân thể khỏe mạnh, cường tráng như trâu bò, quan trọng nhất là, không có bệnh gì lây qua đường tình dục.

Đang mê man trong sương mù, lời nói trêu chọc mang ý cười kia, từng chữ xâm nhập vào trong đầu đang vì chịu kinh hách quá độ mà đơ đơ của cô, dần dần, ý thức trở lại.....

“A – ông tên khốn này, ngay cả bạn tốt nhiều năm ông cũng xuống tay được.....” Đỗ Lan đỏ mặt, hỏn hển lại triển khai đuổi giết.

Lần này cô cực kì xác định không phải ngoài ý muốn, là hắn cố ý!

Mà Thiệu Doãn Cương chiếm tiện nghi của người ta lại cười không ngừng, bay nhanh lắt mình, tông cửa xông ra.

Trùng mắt nhìn cửa đóng, Đỗ Lan tức giận không có chỗ phát, không cam tâm tình nguyện bị hắn vô cớ sờ sảng. Nhưng mà làm cô kinh hãi nhất là tim trong ngực, lại đập điên cuồng, gần như sắp nhảy lên tới yết hầu.

“Mẹ nó! Lần này không chừng mình phải đánh răng mười lần mới tiêu độc!” Bỏ qua cảm xúc kinh hoàng thất thố, cô cạy mạnh mắt, oán hận đi vào phòng tắm.

Ngoài cửa –

Thiệu Doãn Cương tựa vào vách tường, hô hấp dồn dập, đang cố gắng điều chỉnh tim đập gia tốc cùng dục vọng đang rung động của mình.

Lời vừa rồi là vì che giấu xấu hổ mà nói, trên thực tế, hắn cũng vì chính mình say mê trầm luân trong nụ hôn của cô mà kinh hãi không ngừng.

Vốn tưởng rằng miệng chuyên nói lời độc ác của nam nhân bà kia không được tốt lắm, không ngờ sau khi hưởng qua một lần, mới phát hiện lại là mềm mại ngọt ngào như vậy, tư vị so với mấy cô khác còn tốt hơn!

Không ổn! Hắn bây giờ rất muốn lại một lần nữa, đem cô áp lên giường, nên làm cái gì bây giờ?

Nam nhân bà khác với những cô gái kia, hắn không muốn tùy tiện cùng cô yêu đương ngắn ngủi một hồi, sau đó chơi chán nói bye bye, cuối cùng không thể làm bạn được nữa.

Mười mấy năm nay, hắn hiểu rõ, nam nhân bà có thể thật lâu không tìm hắn, không liên lạc với hắn, nhưng hắn không thể nào không tìm cô, không cùng cô đấu võ mồm tâm sự. Nếu như mối quan hệ này bị phá hư, không thể qua lại nữa, hắn có thể xác định, từ đó về sau hắn nhớ tới cô tuyệt đối nhiều hơn cô nhớ hắn gấp mấy lần, mà hắn chắc chắn sẽ rất thống khổ!

Không thể ra tay! Tuyệt đối không thể ra tay..... Hắn xuất hiện dục vọng, tuyệt đối là do tình lực hai, ba ngày nay không tìm phụ nữ phát tiết, vừa rồi vì hôn nam nhân bà mà bị dẫn ra! Bình thường cái loại đáng người cứng nhắc như nam nhân bà tuyệt đối không hấp dẫn hắn được.....

Cố gắng thuyết phục chính mình sẽ không sinh dục vọng đối với bạn tốt, Thiệu Doãn Cương vô lực gục đầu xuống, bước chân chuẩn bị đi mua thuốc bôi cùng đồ ăn, nhưng mà suy nghĩ trong lòng cũng là –

Nên tránh mặt nam nhân bà vài ngày, miễn cho chính mình ngày nào đó lại không bình thường, thú tính dâng trào xuống tay với nam nhân bà, đến lúc đó hậu quả.....

Cười khổ lắc đầu, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ!

Đêm đó, sau khi Thiệu Doãn Cương vội vàng mua thuốc bôi cùng đồ ăn về cho Đỗ Lan lại vội vàng rời đi, đã qua mười ngày, hắn không tới tìm cô, cũng không có điện thoại liên lạc.

Nhưng mà Đỗ Lan vẫn không thêm đề ý, sớm đã quen tình trạng hắn mười ngày nửa tháng im hơi lặng tiếng, dù sao trước kia bọn họ cũng là kiểu này, nếu bận việc, một, hai tháng không liên lạc cũng là chuyện thường.

Lúc này hắn mười ngày bất vô âm tính, cô hoàn toàn không thấy kỳ quái, đương nhiên cũng sẽ không nghĩ là vì hai người hôn môi đêm đó. Dù sao cô vẫn nghĩ hắn là trả thù ‘lí do đánh răng’ của cô mà cố ý hôn cô, ý đồ thông qua nước miếng truyền bệnh cho cô.

Đương nhiên! Cũng không thể nói cô không có cảm giác gì với cái hôn đó, suy cho cùng vẫn là con gái, có ai bị cưỡng hôn mà cũng không đề ý chứ? Nhưng nếu người cưỡng hôn là bạn mười mấy năm, bản thân đối với thói hư tật xấu của hắn còn rành hơn hắn hiểu chính mình, liền có vẻ có thể bỏ qua, không đề ý.

Lại nói trốn trong nhà trọ làm sâu gạo, cuộc sống quả thật nhàm chán, nhưng cũng may mấy ngày này trừ bỏ ăn ngủ, cũng có không ít chuyện cười đến giải trí cho cô, khiến cô cũng không tới nỗi buồn chán lắm.

Xem! Vừa mới nhắc!

“Ồ..... Hấn không có lương tâm! Chơi xong liền vỗ mông chạy trốn, hoàn toàn không để ý đến tình cảm sâu đậm của tôi.....”

Trong TV, tiết mục em gái khóc lóc than thở mỗi ngày lên sân khấu. Hôm nay ở đài này khóc than bị đàn ông vứt bỏ, chạy theo niềm vui mới; ngày mai ở đài kia chỉ trích đàn ông hoa tâm đáng chết vạn lần. Ra sức kêu gào tìm sự đồng cảm của xã hội, cô ta cơ hồ mỗi ngày đều trả lời phỏng vấn, nhờ vậy, tên tuổi cũng nổi lên không ít.

Nếu không phải mấy ngày nay còn có tin tức cảnh sát bắt được tội phạm giết người nguy hiểm, thu hút hơn phân nửa giới truyền thông, chỉ sợ sau này đối với nạn nhập cư trái phép, cảnh sát muốn nhận biết người Đài Loan, sẽ trực tiếp dựa vào ‘có biết Lâm Tư Nguyệt hay không’ mà quyết định.

A di đà phật! Cảm tạ thượng đế.

Đỗ Lan không nhìn được vẽ chữ thập trước ngực, cảm kích vô cùng vì scansal um sùm này không dính cô vào. Cũng may lúc ấy không có paparazzi nào chụp được, khiến cho ‘niềm vui mới’ là cô khi xuất hiện trên báo chí, vĩnh viễn chỉ là một cái bóng màu đen, ha ha..... Lại cảm ơn trời xanh đã đối xử không tệ.

“Ồ..... Từ ngày đó hấn vẫn trốn tôi, gọi điện thoại tìm hấn cũng đều bị thư kí ngăn lại.....”

Tiếng khóc nghẹn ngào lại từ trong TV truyền ra, nhìn cô gái xinh đẹp nhu nhược, làm người ta muốn ôm vào lòng trên màn ảnh, Đỗ Lan không thể không giơ ngón tay cái lên bội phục.

Tuyệt! Không hổ là diễn viên! Hôm đó ở nhà ăn, sao không thấy cô ta yếu đuối như vậy? Chỉ bằng diễn xuất này, có thể giành được mấy giải ở những liên hoan phim quốc tế.

Mang tâm tình xem hài kịch, Đỗ Lan vừa nhìn vừa cười. Phát hiện mỗi khi phóng viên đưa ra một vấn đề, Lâm Tư Nguyệt đầu tiên sẽ khóc trước hai lần, để camera quay được nước mắt trong suốt của cô ta rớt xuống, rồi mới có thể trả lời.

“Tuyển lệ của cô à này thông với hệ thống cấp nước hay sao mà có thể chảy nhiều như vậy?” Lắc đầu tán thưởng, vì tuyển lệ của cô không phát triển lắm, cho nên đặc biệt kính nể những người có thể tự do khống chế nước mắt, đặc biệt là người chỉ cần mười giây là khóc, được cô xem như thiên thần. Nhưng Lâm Tư Nguyệt này công lực còn cao hơn, ba giây đã có thể nước mắt như mưa.

Đang vui vẻ xem tiết mục thảo luận ‘gian tình’ của hai người, ảnh chụp của Thiệu Doãn Cương lại bị lòi ra, để mấy thầy coi tướng xem xét, bình luận trên tướng mạo của hấn chỗ nào là hoa tâm, phụ lòng, chỗ nào là phong lưu, nhiều tiền.....Bỗng, điện thoại đột nhiên vang lên.

“A lô?” Giọng nói mang ý cười biểu hiện tâm tình cô đang rất tốt. “Là Triệu tổng giám à..... Đúng vậy! Hiện tại tâm tình không tệ! Anh nghe ra được sao..... Nhảm chán tìm tôi xem phim? Được! Xem ‘Đi tìm Nemo’ được không? Phim này tôi muốn xem lâu rồi, không chừng còn có thể thấy kĩ thuật gì mới..... Được! Gặp tại chỗ hẹn, bye bye!”

Khoái trá ngắt điện thoại, cô chuẩn bị đi giải trí!

“Anh cả, em bị bệnh!” Trụ sở công ty Đông Hạo, trong văn phòng Tổng tài, Thiệu Doãn Cương ngồi trên sofa đãi khách ôm mặt kêu lên.

“Chỗ nào không thoải mái?” Thản nhiên liếc hấn, Thiệu Doãn Thiên nhìn không ra hấn có bệnh gì, liền mặc kệ, tập trung trở lại vào công việc.

Thật sự là gần đây đã xảy ra không ít chuyện, hơn nửa mấy ngày trước mới phát sinh bạn gái lão Tam – Doãn Nhân thiếu chút nữa bị hại. Tuy rằng cuối cùng bình yên vô sự, mọi chuyện đều được giải quyết êm đẹp, nhưng vẫn khiến hấn mệt nhọc không ít. Thật vất vả mới yên ổn lại, hấn cũng không có tâm tư đi lo cho tên không ồm mà rên này.

“Ồ..... Anh cả, em hoài nghi tính hướng của em thay đổi!” Thực sự không muốn thừa nhận, nhưng mấy ngày này hấn không thèm đi tìm Đỗ Lan, không thèm nghĩ tới cái hôn kia nữa, nhưng — hấn lại mộng xuân!

A — đây là chuyện đáng sợ tới mức nào! Nếu trong mộng là người khác cũng được, nhưng cố tình lại là nam nhân bà Đỗ Lan kia! Đây thật sự khiến hấn không thể không hoài nghi chính mình đồng tính.

Chuyện lạ! Ở vườn hoa chơi đùa nhiều năm như vậy, hiện tại mới phát hiện mình yêu đàn ông? Nhìn không được muốn bật cười, Thiệu Doãn Thiên hứng thú cùng hấn tranh luận.

“Lấy những tin tức thiếu đến đáng thương của anh mà phân tích, em cùng bạn gái cũ chia tay không tới nửa tháng, anh hoài nghi trong khoảng thời gian ngắn như vậy, tính hướng của em có thể thay đổi lớn thế sao?” Cười yếu ớt, trong lời nói chứa trêu chọc ranh mãnh.

“Nha! Miễn bàn đến cô ta!” Lớn tiếng rên rỉ, Thiệu Doãn Cương hoàn toàn không muốn nói tới cô Lâm Tư Nguyệt này.

“A..... Đi đêm có ngày gặp ma! Lúc này em chắc là đụng phải cột điện rồi!” Hấn đã cảnh cáo đừng chơi như vậy, lần này scansal rùm beng vậy cũng không phải không tốt, ít nhất còn có tác dụng cảnh báo.

Nhún vai, đối với tin tức Lâm Tư Nguyệt khuấy động, hấn đã sớm mặc kệ, tùy ý cô ta đi! Dù sao loại chuyện xấu nhảm nhí này vài ngày sẽ hạ nhiệt, bị

một tin tức khác hấp dẫn hơn thay thế, nếu không, chỉ cần hấn vận dụng quan hệ một chút, phần lớn ông chủ các báo chí sẽ cho hấn mặt mũi. Đến lúc đó, cho dù cô ta muốn quấy, cũng không ai đi phòng vấn.

“Vì sao nói tính hướng của em thay đổi?” Trở lại đề tài ban đầu, Thiệu Doãn Thiên tò mò hỏi.

“Ồ.....” Đột nhiên cảm thấy có chút ngưng ngừng, Thiệu Doãn Cương gãi gãi đầu, xấu hổ cười không ngừng. “Anh cả, làm sao bây giờ? Em phát hiện hình như em có hứng thú với nam nhân bà!”

Đỗ Lan? Nghe vậy, Thiệu Doãn Thiên khẽ nhưn đuôi mày, cười đến tràn ngập hứng thú. “Vậy tốt lắm a! Lấy cá tính tuyệt không thất thủ của e, có hứng thú thì theo đuổi đi!” Trong giọng nói có xúi giục khả nghi.

“Nhưng là.....” Về mặt ưu sầu, giống như có gì khó xử.

“Sao vậy? Có băn khoăn sao?” Bình thường tuyệt không nương tay với phụ nữ, sao giờ lại chần chờ? Thiệu Doãn Thiên vừa thấy thú vị vừa buồn cười.

Dường như phát hiện ý cười của anh cả, Thiệu Doãn Cương trừng mắt cảnh cáo một cái, quyết định ngậm chặt miệng, cái gì cũng không nói, miễn cho bị chê cười.

“Nên làm việc! Anh cả, anh đừng nhàn hạ!” Bỏ lại mấy câu, hấn nhanh chóng đứng dậy chạy trốn.

Nhìn hấn giống như sợ bị nhìn thấu mà chạy đi, Thiệu Doãn Thiên nhẹ nở nụ cười.....

Hơn mười ngày không gặp, thật sự không chịu nổi muốn tìm cô đâu vô mồm, giải tỏa áp lực công việc mấy ngày nay trong đầu, tiện phôi Thiệu Doãn Cương vốn muốn tránh người ta một thời gian, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn lần đến nhà trọ báo danh.

Nhưng vạn lần cũng không dự đoán được, khi hấn kích động mua một đồng đồ ăn, đồ uống đến tìm người, chào đón hấn lại là một gian phòng tối đen lạnh lẽo.

“Nam nhân bà chạy đi đâu? Một mình còn đem mời tôi.....” Ấn chuông cửa cả buổi không có người ra mở, hấn lấy chìa khóa ra, tự mình đi vào, ngoài miệng không nhận được lắm bấm tụng kinh, làm như người ta cả ngày nên đợi ở nhà, chờ hấn đại giá quang lâm vậy.

Đem đồ ăn quăng lên bàn trà trong phòng khách, lại đợi một hồi lâu, còn chưa thấy cô trở về, hấn không nhẫn nại bắt đầu gọi điện tìm người, đáp lại cũng là: Thuê bao quý khách vừa gọi, tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách xui lòng gọi lại sau!

Mẹ nó! Nam nhân bà lại tắt máy? Có phải đi làm chuyện xấu không?

Tìm không thấy người, Thiệu Doãn Cương vì vậy mà phiền chán không thôi, vừa định rời đi, lại nghe thấy tiếng ô tô trầm thấp dưới lầu.

Không biết vì sao, trong lòng hấn bỗng dưng có dự cảm, mở cửa đi ra ban công, nhìn xuống dưới, lại thấy Đỗ Lan không biết được tên đàn ông nào đưa về, hai người đang đứng trước cửa nhà trọ nói chuyện.

Cô ra ngoài hẹn hò với đàn ông sao?

Không biết vì sao, ý nghĩ này làm hấn bốc hỏa, tăng thêm tức giận trong lòng.

Hai người tán gẫu không bao lâu, sau đó Đỗ Lan vẫy tay nói tạm biệt, xoay người vào nhà trọ. Mà tên kia thì trở lại xe, nhanh chóng lái đi.

Không muốn để cô phát hiện mình đang nhìn lén, Thiệu Doãn Cương nhanh chân trở lại phòng khách, đóng cửa lại, chờ cô vào –

“Bà cuối cùng đã trở lại! Đi đâu vậy?” Cửa vừa mở ra, hấn giống như chồng đêm chờ vợ về mà chất vấn.

“Nha! Tiện bại hoại, ông đến hỏi nào?” Vừa nghe tiếng, Đỗ Lan vội vàng mở đèn. “Sao không bật đèn? Chờ lâu chưa?”

Tựa như không nghe thấy câu hỏi của cô, hấn một mực gặng hỏi. “Bà còn chưa nói bà đi đâu vậy?”

Cuối cùng chú ý tới khác thường của hấn, Đỗ Lan kinh ngạc trừng mắt. “Xem phim! Tiện bại hoại, ông sao vậy?” Từ khi nào hành tung của cô cũng phải xin phép hấn? Tên này đang làm cái gì vậy?

“Với ai?” Đồng nghĩa với tên kia là ai?

“Triệu tổng giám a! Lần trước tôi nói với ông rồi, nhớ không?” Không muốn để ý tới kỳ quái của hấn, Đỗ Lan quăng mình xuống sofa, nằm úp sấp không muốn đứng dậy, đồng thời còn không quên sai bảo. “Tiện bại hoại, thất lưng tôi nhức, giúp tôi đắp đắp mấy cái.” Ô..... Ghế dựa trong rạp chiếu phim không phù hợp với cấu tạo cơ thể! Mới xem có một phim, cô đã toàn thân đau nhức, sau này chỉ thuê về nhà xem thôi, vậy cho khỏe.

Lại là Triệu tổng giám! Bọn họ là làm chuyện gì mà thất lưng đau nhức? Thiệu Doãn Cương cưỡng chế chính mình nói ra nghi ngờ, cho dù khó chịu, vẫn bình thường như cũ, mỗi khi cô ngồi lâu trước máy tính khiến cơ bắp toàn thân cứng ngắc, đau nhức, hấn liền nhanh chóng biến thành thợ massage, giúp cô xoa bóp.

Ngồi chồm hổm trước sô pha, mười ngón vừa mềm lại linh hoạt tiến hành xoa bóp, lực đạo vừa phải, thoải mái đến mức Đỗ Lan đang xụi lơ nhin không được mà rên rì.....

“Ừ..... A..... Tien bại hoại, ông kỹ thuật thật tốt, tuyệt quá nha.....”

Tiếng rên rì khả nghi mờ ám, nếu để người bên ngoài không biết rõ nghe thấy, còn tưởng rằng trong phòng đang xuân tình nhộn nhạo a!

Trước đây giúp cô mát xa, cũng không phải chưa từng nghe loại thanh âm này, nhưng vẫn xem như gió thoảng qua tai, không ngờ hôm nay nghe cô rên rì như thế, Thiệu Doãn Cương chợt thấy dưới bụng căng thẳng, nổi lên xôn xao khác thường.....

Bóp! Bỗng dừng, trên trời giáng xuống một chiêu ‘Như lai thần chưởng’, hung hăng đập lên ‘thi thể’ người nào đó.

“Nam nhân bà, bà rên cái gì? Ngậm miệng chặt chút cho tôi, cái loại thanh âm này có thể nghe sao? Dừng kêu dâm đẳng như vậy!” Không để chính mình mất mặt, Thiệu Doãn Cương lớn tiếng mắng, đồng thời lạng lẽ di chuyển một chút, che giấu tiểu lão đệ đang muốn ‘chào cờ’ của mình.

Tự nhiên bị đánh một chưởng, Đỗ Lan đầu tiên là kêu thảm thiết một tiếng, sau đó lập tức mắng chửi người. “Tien bại hoại, rên rì trên giường ông nghe còn thiếu sao? Ông thấy bốn tiểu thư dâm đẳng hồi nào? Ừ.....” Mắng thì mắng, cô vẫn là nằm úp sấp không dậy nổi, tiếp tục hưởng thụ phục vụ, đã vậy còn thoải mái than nhẹ một tiếng.

Vốn đã muốn cực lực nhẫn nại, ai ngờ cô vừa nói xong lại thêm một tiếng kia, lập tức trên trán Thiệu Doãn Cương nổi gân xanh, vì miễn cho ngày mai chính mình bị đưa tới sở cảnh sát, tố cáo tội cưỡng hiếp, hấn buông tay, đi hướng phòng tắm.

Thấy hành vi kỳ quái của hấn, Đỗ Lan há hốc mồm, bật dậy đuổi theo tới bên ngoài phòng tắm, cách cánh cửa chỉ nghe thấy tiếng xả nước ào ào bên trong.

“Tien bại hoại, ông làm cái gì vậy?” Dùng sức gõ cửa, cô lớn tiếng hỏi.

“.....” Bên trong như trước chỉ có tiếng nước.

Không nghe thấy trả lời, Đỗ Lan chỉ có thể nhún vai, mặc kệ hấn đi! Tự mình trở lại sô pha, bắt đầu tấn công đồ ăn hấn mang đến.

Mà trong phòng tắm—

Tiếng nước ào ào không ngừng, Thiệu Doãn Cương đứng dưới vòi hoa sen hướng nước lạnh, thật vất vả dục vọng mới hơi chút bình ổn, nhìn tên đàn ông tình dục khó nhin trong gương, hấn không khỏi thâm than trong lòng.

“Thiệu Doãn Cương, mày là làm sao vậy? Đừng quên cô là anh em tốt của mày, mày làm sao có thể có ý xấu đối với cô? Hơn nữa cô giống y đàn ông, đáng người lại là sân bay, không chừng coi sạch hết còn không phân biệt được trước ngực với sau lưng, mày sao lại có hứng thú?”

Người trong gương không trả lời, chỉ dùng một đôi mắt rực lửa, tràn đầy tình dục nhìn lại hấn.....

“Không được! Tao biết ý của mày, nhưng mà nam nhân bà là anh em.....”

Anh em thì sao? Chẳng lẽ mày muốn trở mặt nhìn cô bị tên Triệu tổng giám kia đoạt đi? Nếu cô có bạn trai, mày cho là cô còn có thể coi trọng mày như vậy sao? Mày cho là mày còn có thể như bây giờ, mặc kệ ban ngày hay nửa đêm, muốn đến thì đến, muốn động tay động chân với cô liền ra tay, hoàn toàn không có kị sao?

Đừng có mơ! Không có đàn ông nào có thể chịu được người phụ nữ của mình lại cùng tên khác thân mật như vậy, đến lúc đó, cho dù như thế nào, mày cùng cô ấy cũng sẽ bất hòa.

Như vậy, không bằng thừa dịp vị trí bên cạnh cô còn chưa có ai ngồi, nhanh chân chiếm lấy rồi tuyên cáo chủ quyền, đầu tiên đánh lui tấn công của những tên khác, còn chuyện sau này để sau này tính.....

Trong tiếng nước ào ào, Thiệu Doãn Cương giống như nghe được tên đàn ông trong gương nói năng không ngừng, kích động hấn ra tay với nam nhân bà, đừng để tên khác có cơ hội, như thế chính mình cũng không thoải mái.

“Mẹ nó! Mặc kệ!” Rủa thầm một tiếng, hấn quyết định nghe theo đề nghị của ác ma.

Nhanh chóng tắm xong, mặc quần áo, mở cửa phòng tắm, rống to với Đỗ Lan trên sô pha trong phòng khách— “Nam nhân bà, chúng ta yêu nhau đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đấu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Edit: PT a.k.a Ring

“Nam nhân bà, chúng ta yêu nhau đi!”

Thiệu Doãn Cương từ trên trời bổ xuống một câu sét đánh, khiến Đỗ Lan đang gặm cánh gà, thiếu chút nữa bị mắc xương mà nghệt thở chết.

“Khụ khụ.....” Ho đến đỏ bừng mặt, vội vàng phun xương gà ra, cô trừng mắt nhìn hắn cười quái dị. “Tiện bại hoại, tôi không có nghe lầm chứ?” Tên này hôm nay chưa uống thuốc sao?

Cô với hắn yêu nhau? Muốn khiến người ta cười rụng răng à? Đừng diễn màn huyết án diệt môn là mừng rồi!

Đỗ Lan còn ôm bụng cười điên cuồng, không biết hắn bị chập chỗ nào, khiến tinh thần hiện tại không ổn định!

Nào biết Thiệu Doãn Cương lại mang vẻ mặt nghiêm túc đi đến trước mặt cô, khụy tay ghì chặt cô. “Bà không có nghe sai! Nói! Nhận theo đuôi của tôi hay không?”

“A –” Bị đau kêu lên một tiếng, vừa gãy dựa vừa mắng chửi người. “Tiện bại hoại, ông lên con thần kinh a.....”

Vừa vàng kiềm chế, không cho cô trốn thoát, cánh tay cường tráng của Thiệu Doãn Cương dùng lực một phát, nói.

“Đi chết đi nam nhân bà, ông đây không điên, bà chỉ cần trả lời tôi, chấp nhận theo đuôi của ông đây không?” Nói là nói như vậy, nhưng vẻ mặt hung ác dị thường như đang cảnh cáo cô, nếu không nghe được câu trả lời vừa ý muốn, có người có thể sẽ bị vụn gãy cổ, lập tức máu bắn tung tóe trong bán kính năm mét.

“Đau, đau, đau a.....” Đỗ Lan đau kêu thảm thiết, la to. “Tôi không chấp nhận..... Oa — tiện bại hoại, ông mưu sát a?” Vừa lên tiếng cự tuyệt, đã cảm thấy cổ bị người ta dùng hết khí lực ghì mạnh một cái, thiếu chút nữa làm cô bất tỉnh tại chỗ.

“Hỏi lại một lần, chấp nhận theo đuôi của tôi hay không?” Cúi mắt nhìn cô, Thiệu Doãn Cương nhàn nhạt cười lạnh, trên tay cũng không nhẹ đi chút nào.

Làm gì có người dùng uy hiếp mà theo đuôi a? Chẳng lẽ tiện bại hoại trước kia đều dùng chiêu này, mới khiến cho nữ nhân không thể không ủy khuất quỳ dưới chân hắn sao?

Đỗ Lan rất muốn có cốt khí lớn tiếng cự tuyệt, nhưng là vừa chạm đến đôi mắt hung ác của hắn, lại đề phòng cái cổ nhỏ của mình dưới cánh tay to lớn của hắn, lập tức thực thức thời cười không thôi.

“Tiện bại hoại, ông muốn theo đuôi, tôi cũng không thể cự tuyệt a! Có bản lĩnh thì làm đi!” Trước mắt tạm thời đáp ứng, tránh được một kiếp này rồi tính tiếp, sau này nếu muốn không tiếp nhận, bất cứ lúc nào cũng có thể gỡ bỏ.

“Tốt lắm! Bà rất nhanh sẽ biết tôi có ‘bản lĩnh’ hay không!” Một câu hai nghĩa cười to.

Oa a – lời này của hắn là có ý gì? Ô..... Cô không muốn biết hắn có bao nhiêu ‘bản lĩnh’ a!

Đỗ Lan nghe được kinh hãi than trong lòng, chụp lấy cánh tay còn ghì chặt của hắn. “Này! Tôi cũng đáp ứng rồi, ông mau buông tay a!”

Nhìn môi đỏ mọng của cô mấp máy, mặc dù không thể nói là rất gợi cảm, nhưng chính là có thể khiến hắn có cảm giác, thế là Thiệu Doãn Cương nở nụ cười.....

Vừa thấy tươi cười tà khí đến cực điểm này, Đỗ Lan hiểu hắn quá rõ hoảng hốt, vội vàng kêu to: “Không cần a! Tiện bại hoại, chúng ta là anh em, là bạn bè a.....”

“Nếu chấp nhận theo đuôi của tôi, chúng ta chính là hai người đang yêu, làm gì có chuyện không cần? Đến, cho bà một chút ngon ngọt trước.....”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, Thiệu Doãn Cương đột nhiên cúi đầu, bao phủ lấy môi mọng của cô, tiếng nói khàn khàn biến mất giữa hai cánh môi đang dính chặt với nhau, bàn tay mang dòng điện rời khỏi cô, xoa xuống thân hình thanh mảnh, kích thích dao động.....

“Ừm.....” Bị nụ hôn nhiệt tình của hắn làm váng đầu, Đỗ Lan thoáng chốc đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy hai tay hắn giống như có lửa, da thịt bị mon tròn giống như vừa bị đốt qua, nhiệt tình mà nóng bỏng, một cổ tình triền xa lạ ập đến, làm cô nhìn không được run run, rên rì.

Thật lâu sau đó, hắn mới thở mạnh buông ra Đỗ Lan còn chìm trong mê loạn. Nhìn vẻ mặt mơ màng, bộ dáng thần trí không rõ của cô, ngón tay thon dài của Thiệu Doãn Cương nhìn không được mà khẽ vuốt đôi môi sưng đỏ mọng, yêu cực kì đáng vẻ này của cô do hắn tạo ra.

Ý thức chậm rãi lắng đọng, lý trí dần dần trở về, tìm đập mảnh liệt cũng từ từ ổn định, Đỗ Lan nâng lên đôi mắt mù sương nhìn hắn.....

“Tiện bại hoại, ông là nghiêm túc sao?” Ánh mắt tìm kiếm trên khuôn mặt tuần tú, muốn nhìn xem hắn thật sự hay là đùa giỡn?

“Bà nghĩ sao?” Tiếng nói trầm thấp có vẻ mỉa mai hoặc mê người.

Hắn là làm thật!

Nhìn ra trong đôi mắt hắn có tia sáng chớp động cùng kiên trì, Đỗ Lan biết hắn không phải tùy tiện hay nói giỡn.

“Tôi không muốn a.....” Thê lương kêu thảm thiết, cô bắt đầu hướng phía cửa chính chạy trốn!

Ồ..... Tiện bại hoại hôm nay nhất định là bị sét đánh rồi, mới có thể thần trí không rõ, nói nhăng nói cuội, chỉ cần tránh được hôm nay, hắn nhất định sẽ bình thường lại!

“Mẹ nó! Bà vừa mới mới đáp ứng, hiện tại lại muốn trở mặt!” Nhanh chóng vươn tay, trực tiếp đem cô áp lên sofa.

“Tôi nghĩ ông là tùy tiện nói giỡn.....” Đỗ Lan cảm thấy hôm nay nhất định là ngày xui xẻo nhất trong đời cô, nếu không sao lại phát sinh loại chuyện vớ vẩn này?

“Tôi là người tùy tiện lắm sao?” Kề mặt sát vào, lộ ra nụ cười hung ác, các ngón tay đan vào nhau tạo nên tiếng ‘lách cách’ dọa người.

“Ông, ông căn bản là ép buộc.....” Tên này thực sự điên rồi! Nhanh chóng nghĩ biện pháp cự tuyệt hắn mới được.

“Ép buộc thì làm sao? Hai người chúng ta mười mấy năm qua, chuyện ép buộc đối phương làm còn thiếu sao?” Cản rỡ cười to, căn bản không để ý kháng nghị của cô.

Vấn đề là, loại chuyện này có thể bắt buộc sao? Đỗ Lan rất muốn mắng người, lại sợ làm hắn điên lên, đem cô bắt lại cưỡng hôn, đành tìm lí do câu giờ trước.

“Tiện bại hoại, muốn theo đuổi tôi làm người yêu, có thể, bất quá điều kiện thứ nhất – trước chứng minh cho tôi thân thể ông khỏe mạnh.” Khoanh tay cười thầm, kỳ thật là thực lo lắng thân thể hắn không sạch sẽ, nếu không cẩn thận bị quăng lên giường, nhiễm phải bệnh gì đáng xấu hổ thì làm sao bây giờ?

Hiểu được suy nghĩ của cô, Thiệu Doãn Cương cười nhạt. “Ngày mai lập tức đưa cho bà! Thân thể tôi thật sự tốt.” Nam nhân bà này là sợ hắn nhiễm bệnh rồi lây cho cô đi!

“Tốt!” Gật gật đầu, cô không phản đối, lập tức đưa ra điều kiện thứ hai. “Ông phải đáp ứng tôi, trong vòng nửa năm không chạm vào phụ nữ khác, hơn nữa trong khoảng thời gian này, ông cũng không thể cùng tôi lên giường!” Tên này là thánh thủ tán tỉnh, kĩ thuật hôn lại cao siêu, vì đề phòng chính mình bị hôn đến thần trí không rõ, mơ hồ cùng hắn lăn lên giường, vẫn là phòng bị trước tốt hơn.

Điều kiện thứ hai hơi khắc nghiệt, Thiệu Doãn Cương lập tức kháng nghị kêu to. “Muốn tôi không chạm vào phụ nữ khác, hơn nữa lại không thể ăn bà? Nam nhân bà, bà là muốn tôi trở thành người đầu tiên trên thế giới bị dục hòa đốt người mà chết sao?”

“Muốn hay không tùy ông!” Lạnh lùng hừ nhẹ, thăm nghĩ tốt nhất là hắn đừng đáp ứng.

“Vì sao? Muốn tôi không chạm vào phụ nữ khác, tôi có thể hiểu, nhưng ngay cả bà cũng không được thì hơi quá đáng!” Cật lực muốn tranh thủ quyền lợi cho mình.

“Nửa năm này là muốn ông ‘tịnh thân’!” Liếc mắt một cái, nghĩ đến hắn ‘mưa móc’ cùng quá nhiều đàn bà như vậy, cô liền cảm thấy khủng bố, nửa năm là tiêu chuẩn thấp nhất của cô.

“Tôi mỗi ngày đều tắm rửa, rất sạch sẽ!” Nghiến răng nghiến lợi, Thiệu Doãn Cương bốc hỏa.

“Chuyện liên quan đến vấn đề ‘vệ sinh cá nhân’, tôi rất kiên trì!” Gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ chính mình tuyệt không nhân nhượng. “Muốn hay không tùy ông!”

Còn vệ sinh cá nhân a! Nam nhân bà thực sự có tinh thần yêu sạch sẽ nha! Thiệu Doãn Cương nhất thời không biết nên khóc hay cười, biết rõ ngoan cố hiếm thấy của cô một khi phát tác, chính là quyết định không thể thay đổi.

Cảm thấy cảm dục nửa năm là quyết định tệ hại, miệng lại còn cố ý đáp phá. “Tôi đây nên làm cái gì bây giờ?” Hắn là đàn ông bình thường, không có khả năng yêu cầu “tiểu lão đệ” ăn nấp hơn nửa năm.

“Ha ha..... Hai tay vịn nạng a!” Vươn mười ngón, cười đến thực ái muội.

“Bà giúp tôi?” Nếu cô nguyện ý, như vậy hắn sẽ không phản đối điều kiện thứ hai nữa.

“Ông nằm mơ!” Bắn ra ánh nhìn sắc bén, Đỗ Lan hừ hừ cười lạnh. “Có đáp ứng hay không a?”

“Được! Tôi đáp ứng!” Giống như tráng sĩ chặt tay đồng ý điều kiện, Thiệu Doãn Cương sớm hạ quyết tâm, nhất định phải chiếm được vị trí bên người cô, không cho động vật giống đực khác mon men.

“Còn có, nửa năm này ông cũng không thể dính scandal với cô nào!” Ha ha cười không ngừng nói ra phần kèm theo, Đỗ Lan không tin con ngựa đực có thói quen trêu chọc hoa là hẳn có thể hoàn toàn không dính vào cô nào trong thời gian lâu như vậy.

Ha ha..... Sáu tháng sau, cô liền tự do! Không cần phải xen vào ý niệm cổ quái yêu đương với cô trong đầu hẳn nữa.

Nghiêng mắt nhìn cô cười gian, Thiệu Doãn Cương đồng thời cũng cười..... Nếu muốn so về sức chịu đựng, hẳn cũng sẽ không thua người khác!

Kết quả sáu tháng sau, mọi người cứ chờ xem!

Hôm sau.

Hơn sáu giờ một chút, Thiệu Doãn Cương phóng xe bay đến nhà trọ, ngay lúc Đỗ Lan vừa mở cửa, lập tức lấy ra một báo cáo kiểm tra sức khỏe tốt đưa ra trước mặt cô.

“Tiện bại hoại, ông không phải làm giả chứ? Có nhanh như vậy sao?” Bệnh viện nhà ai có được loại tốc độ này?

“Nam nhân bà, bà đừng xem thường người khác a?” Thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị, trước đưa lên cái hôn nóng bỏng, sau khi thỏa mãn, hẳn mới lách qua cô tiến vào phòng, ngồi trên sofa trong phòng khách, chân dài bắt chéo. “Ba anh em nhà tôi hàng năm đều đi kiểm tra sức khỏe định kỳ, đây là kiểm tra năm nay mới làm lúc trước, còn nóng hổi nha!”

Bị hôn đến hoa mắt choáng váng, cho đến khi nghe được tiếng nói chuyện của hẳn, Đỗ Lan mới phát giác chính mình bị hôn trộm, tức giận đến đóng sầm cửa lại, đỏ mặt kêu to. “Tiện bại hoại, không được động một chút liền đánh lên!” Đáng giận! Con ngựa đực này hái hoa hái đến trên người cô, đã muốn thực đủ làm cho người ta lo lắng đề phòng. Nhưng khiến người tức giận, ảo não nhất là, cô lại cảm thấy nụ hôn của hẳn rất tuyệt, thực thoải mái!

Cô trước kia học đại học không phải không có ai theo đuổi, cũng có thử vài lần hôn qua, nhưng những nam sinh đó cũng không cho cô cảm giác mãnh liệt như tiện bại hoại.

Không xong! Cứ vậy thật sự sẽ bị hẳn lừa tới tay nha! Đỗ Lan trầm nghĩ, có vẻ thực ưu phiền.

“Nam nhân bà, bà chỉ quy định tôi không thể mang bà lên giường, không có nói không thể hôn.” Thiệu Doãn Cương cười giả dối. “Tôi cũng không trái với ước định nha!”

“Dù sao chính là không được đánh lên!” Oán hận cảnh cáo, nhanh chóng lau môi.

Nhìn thấy của hành động của cô, Thiệu Doãn Cương nhất thời cảm thấy thực khó chịu. “Bà lại lau đi! Lau nữa tôi hôn nữa!”

Giọng điệu nghiêm túc mà âm trầm khiến Đỗ Lan nhanh chóng dừng tay, không dám mạo hiểm nữa, dù sao con ngựa đực này mấy ngày nay tâm tình thay đổi, hành vi quái dị, ngay cả cô cũng không rõ tâm tư của hẳn.

Nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của cô, Thiệu Doãn Cương nhếch miệng cười. “Nam nhân bà, lúc trước bà không phải nói muốn xem ‘Đi tìm Nemo’ sao? Đi! Hôm nay tôi đi xem với bà!”

“Nhưng là tôi ngày hôm qua cùng tổng giám đốc Triệu xem rồi nha.” Lắc đầu cự tuyệt, tuyên bố hẳn đã chậm một bước.

Nghe vậy, Thiệu Doãn Cương nháy mắt đen mặt, không ngờ cô đã xem với tên khác, một hẳn còn nhớ rõ lúc giới thiệu phim sắp chiếu, cô còn liên tục lảm rảm nói muốn xem.

“Đi chung với tôi cảm giác sẽ rất tốt!” Quyết định mặc kệ cô xem hay chưa, trực tiếp kèm hai bên người ta đi tới rạp chiếu phim. “Đi! Xem một lần nữa!”

“Oa – lãng phí tiền chi a.....” Có người bị cặp ra cửa mà kêu to.

“Là tôi tiêu tiền, bà kêu cái búa.....” Người nào đó khó chịu gầm lên.

“Chúng ta thuê về nhà xem có vẻ thoải mái hơn.....” Ô..... Cô không muốn thất lung lại đâu.

“Xem xong phim lại đi thuê.....” Không cho thương lượng, cực kì kiên trì.

“Rầm” một tiếng, cửa bị đóng lại, gian nhà trọ chìm vào tối đen cùng yên tĩnh.

“Đỗ Lan, em sắc mặt không được tốt, không thoải mái sao?” Triệu Văn Sơn lo lắng hỏi thăm, cảm thấy tinh thần của cô cực kì tệ.

“Không có gì, chính là ngủ không đủ mà thôi!” Mím cười, Đỗ Lan không giải thích nhiều, trong lòng lại bi thương cho chính mình.

Ô..... Cô đã mấy ngày bị tiện bại hoại quấy rầy, mỗi ngày bị hẳn tha đi xem phim, về nhà còn bị buộc xem đĩa thuê về, khiến cô thiếu ngủ trầm trọng, mất gấu mèo. Ô..... Cô hoài nghi, cô nhất định là đắc tội hẳn chỗ nào rồi, mới có thể bị hẳn tra tấn bằng cực hình như vậy.

Làm người ta chán nản nhất là, thời gian ngủ của con ngựa đực kia tuyệt đối không nhiều hơn cô, cô ít nhất còn có ban ngày có thể ngủ bù, mà hẳn thì sao? Ban ngày làm việc, tối đến ngược đãi cô, vậy làm sao mỗi ngày còn có thể tinh thần sáng khoái? Thật là làm người ta vừa khó hiểu vừa tức giận.

“Đỗ Lan..... Đỗ Lan.....”

Tiếng nói đàn ông chui vào lỗ tai cô, Đỗ Lan bừng tỉnh hoàn hồn, lúc này mới phát hiện mình vừa ngất ra.

“Tổng giám đốc Triệu, ngại quá, tôi thất thần!” Xấu hổ cười, thành thật nhận lỗi.

“Không sao! Là anh không tốt, em tỉnh thần tệ như vậy, anh còn hẹn em ra.” Triệu Văn Sơn vô cùng sẵn sàng, tự nguyện nhận sai vào người.

“Ai nha! Anh nói như vậy, tôi lại càng hồ thẹn!” Gãi gãi đầu, cô thật sự không thể thích ứng đàn ông dịu dàng như vậy, nếu là tiện bại hoại mà nói, đã sớm một chương đánh tỉnh cô, mắng to không lẽ phép!

Tuy rằng đàn ông dịu dàng sẵn sàng tốt lắm, có phong độ, nhưng là cô trời sinh thô lỗ, có vẻ quen với loại hình thức ở chung đối chọi gay gắt, bức mình liên động võ như khi ở cùng tiện bại hoại hơn.

Ai..... Thực khủng bố! Không ngờ chính mình lại thích ứng được đề tiện thô tục của tiện bại hoại, cô bị hấn ô nhiễm nghiêm trọng rồi.....

Nhịn không được thở dài, vì chính mình mười mấy năm qua vô tình lún sâu mà bị ai..... Ô, cô trước kia cũng không phải lỗ mãng vậy đâu, đều là bị tiện bại hoại làm hư rồi!

Thầm than thở, cũng may suy nghĩ này trong đầu cô, Thiệu Doãn Cương cũng không thấy được, bằng không khẳng định châm chọc khiêu khích cười nhạo. “Không biết là ai có vẻ đề tiện thô tục? Cũng không biết là ai ô nhiễm ai nha?”

“Đỗ Lan..... Đỗ Lan.....”

“A! Cái gì?” Lại bừng tỉnh, Đỗ Lan biết mình lại thất thần, đành phải chấp tay xin lỗi, áy náy nói. “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi.....”

“Không sao! Em chắc là mệt lắm rồi, anh đưa em về!”

“A? Nhưng là không phải anh có chuyện muốn nói, cho nên mới hẹn tôi ra sao?” Hơi sững lại, cảm thấy nếu đã giữa trưa chạy đến, cần phải biết hấn muốn nói gì a! Bằng không một chuyện này không phải rất vô nghĩa sao?

“Em hôm nay tỉnh thần không được tốt, vẫn là ngày khác nói thì hơn.” Triệu Văn Sơn mỉm cười.

“Không đâu! Anh cứ việc nói, tôi sẽ chú ý lắng nghe, tuyệt không thất thần nữa.” Nhắc tay thề.

Xem bộ dáng thú vị của cô, Triệu Văn Sơn ha ha cười. “Em thật muốn nghe?”

Thận trọng gật đầu, Đỗ Lan là người ‘chuyện hôm nay chớ để ngày mai’, muốn cô ghen đầy mình nghi hoặc, cô sẽ bị nội thương.

“Tốt lắm!” Nghiêng người mỉm cười, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô. “Đỗ Lan tiểu thư, anh thích em, em đồng ý quen anh không?”

A — hấn, hấn nói cái gì?

Đỗ Lan cứng ngắc, há hốc mồm ngay tại hiện trường.

Bây giờ tối, trong nhà trọ nhỏ —

Bốp!

“Nam nhân bà, ở một chỗ với tôi mà dám ngăn người, không lẽ phép!” Một chương đánh cho đầu cô chúm ra trước, Thiệu Doãn Cương mắng.

Giống như oan hồn liếc mắt hấn một cái, Đỗ Lan thở dài than nhẹ. “Ai..... Trời sinh đã vậy, mình là tội nhân rồi a.....”

Nha? Nam nhân bà đang tự kỷ cái gì vậy? Không được đến giường nham múa vuốt đáp lễ như mong muốn, hấn cảm giác buồn bức sâu sắc, bàn tay to đặt lên trán cô..... Í? Không phát sốt a!

“Tội nhân cái búa! Bà bị ngứa a?” Lập tức đầu ngón tay gõ thật mạnh một cái, nghe được một tiếng vang thanh thúy.

“Ê! Thấy tôi không nói rồi làm tới hả!” Đỗ Lan bị đau, trở mặt mắng chửi người, chỉ thấy cái trán quả nhiên đỏ lên một mảnh.

“U! Khôi phục bình thường!” Ha ha..... Đây mới là nam nhân bà hấn quen thuộc! Ra về u sầu gì chứ? Cũng không ngấm lại trong người mình căn bản không có lấy một tế bào văn nghệ, già bộ thành như vậy, thật kinh khủng!

“Người ta hiếm khi được người thổ lộ, muốn hưởng thụ thêm một chút tư vị được người khác ái mộ, không được sao?” Khó chịu đá người, oán hận hấn phá hỏng hưởng thụ của cô.

“Được người thổ lộ?” Thiệu Doãn Cương cả kinh, một cái tên bất chợt nhảy lên trong đầu hấn. “Không phải là cái tên tổng giám đốc Triệu kia chứ?”

“Í? Chuyện này ngay cả tôi cũng thực kinh ngạc, tiện bại hoại, sao ông biết?” Hừ chết người! Hắn là máy nghe trộm trên người cô sao? Sao trong khi cô thấy rất kinh ngạc khi đột nhiên được thổ lộ, người này lại dễ dàng đoán ra?

Vì hắn là đàn ông, hắn biết tia sáng trong mắt tên tổng giám đốc Triệu kia là cái gì!

“Không cần quan tâm tôi làm sao mà biết, bà chỉ cần nói cho tôi, bà trả lời như thế nào?” Một tay ôm lấy cô, bắt đầu ép hỏi.

Nghĩ đến giữa trưa sau khi được thổ lộ, cùng tổng giám đốc Triệu nói chuyện, Đỗ Lan cảm thấy lòng tràn đầy xấu hổ, đôi mắt nhìn trái nhìn phải, chính là không dám nhìn thẳng hắn.

“Mẹ nó! Nam nhân bà, bà đồ mặt! Nói! Các người rớt cuộc nói cái gì? Bà sẽ không có hảo cảm với tên kia chứ?” Thiệu Doãn Cương sắc mặt xanh mét.

“Quả thật có hảo cảm a! Con người tổng giám đốc Triệu không tệ.” Đương nhiên gật đầu, Đỗ Lan cực kì thành thật, mặc dù hảo cảm đối với hắn không liên quan đến chuyện nam nữ, cô vẫn cho rằng hắn là người đàn ông tốt.

“Xin hỏi một chút, tôi hiện tại là cái gì của bà? Bà lại dám lớn mật trước mặt tôi thừa nhận có hảo cảm với tên đàn ông khác?” Mặt đen lại, hắn trở mặt.

“Cái gì? Anh em a!” Không hiểu gì dò xét nhìn hắn, Đỗ Lan giãy khỏi kiềm chế.

“Anh em?” Đuôi mày khẽ nhướn, khóe môi gợi lên một nụ cười tàn nhẫn. “Xin hỏi nam nhân bà, bà hay quên hả, đem ước định lúc trước của chúng ta quên sạch sẽ rồi?” Anh em? Hắn hiện tại muốn làm là người đàn ông của cô!

A — không xong! Thần kinh tiện bại hoại còn chưa có bình thường lại, nhanh chân chạy trốn!

Vốn tưởng rằng qua vài ngày, hắn sẽ bình thường lại, quên đi chuyện này, không ngờ đã nhiều ngày như vậy, hắn vẫn bệnh như cũ! Đỗ Lan vừa thấy sắc mặt của hắn, lập tức cảm thấy không đúng, phản ứng lập tức giả ngu cười cười. “Tôi sao có thể quên chứ! Là ước định kia thôi!”

Tốt lắm! Coi như cô đủ thông minh! Thần sắc nguội lại một chút, Thiệu Doãn Cương thẳng đường thăm án ép hỏi.

“Đến! Nói thật, bà là trả lời hắn như thế nào?” Hừ hừ, cô tốt nhất biết điều, không được nói với hắn, cô rất thích họ Triệu theo đuôi.

“Tôi? Tôi từ chối!” Luôn không mần đến chuyện nam nữ, Đỗ Lan vò một đầu tóc rối, cười xấu hổ thừa nhận chính mình không nhận theo đuôi của Triệu Văn Sơn.

Vừa nghe được đáp án, tâm tình Thiệu Doãn Cương lập tức từ địa ngục thăng lên đến trên mây dạo chơi, há miệng cười đến có thể nhìn thấy yết hầu.

“Vậy bà vừa rồi đồ mặt thẹn thùng là sao?” Khốn kiếp! Không có ý tứ với người ta, rõ ràng cũng từ chối rồi, nói đến chuyện này còn ngượng ngừng cái búa a?

“Phụ nữ có quyền hưởng thụ vui sướng khi được theo đuôi!” Hùng hồn đầy lý lẽ, câu tiếp theo nói ra lại làm cho hắn bốc hỏa. “Hơn nữa tổng giám đốc Triệu nói tuy rằng tôi từ chối anh ta, nhưng anh ta cũng sẽ không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục theo đuôi tôi. Bởi vì rất hiếm khi có người nói với tôi mấy lời này, cho nên đương nhiên sẽ đồ mặt a!” Ha ha. .... Đã nói cô là tội nhân mà, lại khiến cho một người đàn ông tốt như vậy si mê, tội lỗi, tội lỗi a!

Mẹ nó! Họ Triệu kia nghe không hiểu tiếng người sao? Rõ ràng bị từ chối, còn muốn sống chết bám theo!

Thiệu Doãn Cương trong lòng lửa cháy, cười lạnh hỏi lại. “Bà không nói với hắn bà có bạn trai rồi sao?”

“Tôi có bạn trai hồi nào? Tiện bại hoại, ông đừng phá hư danh tiết của tôi!” Chuyện liên quan đến vấn đề thanh danh, Đỗ Lan lập tức nhảy ra bảo vệ.

“Mẹ nó! Bạn trai của bà chính là ông đây nha!” Nhanh chóng bắt lấy cô, rít gào rống to.

“Này! Ông đừng nói lung tung, tôi khi nào thì có một chân với ông?” Hắn nói hươu nói vượn, còn nói giống như là thật vậy.

“Cho dù hiện tại không phải, sáu tháng sau, tôi sẽ là bạn trai của bà, chúng ta không chỉ sẽ có một chân, còn có thể có rất nhiều, rất nhiều chân!” Nghiến răng nghiền lợi phun ra, hắn chậm rãi nhắc nhở.

(R: cụm từ ‘có một chân’ thường dùng để chỉ quan hệ nam nữ).

“A. .... Này. .... Ha ha. ....” Nghĩ đến ước định bắt đắc dĩ kia, Đỗ Lan âm thầm kêu khổ, chỉ có thể cười ngây ngô.

“Tốt lắm! Còn nhớ rõ!” Vừa lòng gật đầu, trực tiếp đem cô bắt vào lòng. “Đến! Lại cho bà một cái ngon ngọt làm phần thưởng!” Tà tà cười, trong mắt lóe lên ánh sáng khả nghi.

“Ồ. .... Phần thưởng này tôi có thể gửi lại hay không, sau này có cần lại lĩnh?” Mồ hôi lạnh ứa ra, tuyệt vọng yêu cầu.

“Không được! Sau này có cần, tôi lại cho bà, nam nhân bà, không cần tiết kiệm như vậy.” Một câu trả lời, không cho gửi.

“Vây..... Vây..... Vây đến đây đi!” Biết trốn không được, cô đơn giản hạ quyết tâm, nhắm chặt mắt, chu miệng ra.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Thiệu Doãn Cương đột nhiên không hôn xuống, mà lại cười điên cuồng không ngừng. “Nam nhân bà, bà có chút khí chất có được không? Chu thành mỗ bạch tuột như vậy, tên nào dám hôn xuống?” Cô nàng này sao có thể ngay cả cái hôn cũng không hài đến vậy? Nếu ở trên giường cũng thế, sẽ hại đàn ông nhũn ra ngay hiện trường.

Oa a — ủy khuất bản thân cho hấn chà đạp, thế nhưng còn bị cười! Đỗ Lan ngay lập tức trở mặt.

“Cười? Cười chết ông đi? Bỏ tiểu thư cho con ngựa đực ông hôn, ông nên khấu tạ hoàng ân, còn dám chê miệng tôi bạch tuột!” Bị nhục nhã phần nộ khiến cô không chút lưu tình ra tay công kích, mặt tức giận đến đỏ bừng, có vẻ vô cùng xinh đẹp, đáng yêu.

Vì né tránh quyền đâm cước đá của cô, Thiệu Doãn Cương nhanh chóng đề cô lên sô pha, tay chân đem cô ngăn lại, cười tà.

“Nam nhân bà, đừng tức giận! Tiểu nhân đến khấu tạ hoàng ân!”

Lời chưa dứt, không để ý giấy dựa của cô, cúi đầu hung hăng hôn xuống môi đỏ mọng, mạnh mẽ đoạt lấy mật ngọt trong miệng cô, bàn tay to lạng lẽ lòn vào áo thun của cô, cảm thụ da thịt non mịn bên dưới.

“Ừ..... Ừm.....” Đỗ Lan trừng lớn mắt, vịn vịn thân thể muốn đẩy hấn ra lại không được, chỉ mang đến phản ứng càng mãnh liệt, thâm trầm của hấn.

Đáng giận! Tiện bại hoại dám làm càn chiếm tiện nghi trên người cô? Được! Một khi đã như vậy, xem ai ăn đậu hủ của ai?

Đỗ Lan bị chọc tức, lý trí đều bay mất, không cam lòng yếu thế hôn lại, một đôi tay cũng không quy củ kéo áo somi, liều lĩnh xoa khắp thân thể mạnh mẽ to lớn của hấn.

“Nam nhân bà..... Bà đùa với lửa.....” Thiệu Doãn Cương thở hốc vì kinh ngạc, vội vàng túm lấy tay cô, gương mặt vì cố nén dục vọng mà mờ hôi tuôn như mưa.

“Như thế nào.....” Thở dốc hỗn loạn lại kịch liệt. “Ông có thể ăn đậu hủ của tôi..... Tôi không thể ăn của ông sao.....” Một chút cũng không chịu thiệt, cô cười đến đắc ý, quyết định đấu với hấn!

Cô nàng này..... Thiệu Doãn Cương muốn cười, tình dục trong mắt lại dâng lên. “Đây là bà tự tìm..... Đừng trách tôi..... vi phạm ước định.....” Khàn khàn nói, lại bổ nhào lên, đem cô áp đảo chặt chẽ dưới thân.

Trên sô pha mềm mại, hai thân hình gát gao cùng một chỗ, trong đêm lạnh triển khai một cuộc chiến tranh nam nữ vĩnh viễn không phân thắng bại.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đấu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Edit: PT a.k.a Ring

“A — tiện phôi, đề tiện, khôn nạn.....”

Khi ánh nắng ban mai chiếu vào nhà trọ, làm tỉnh giấc một nam một nữ bên trong, một trận đũa giết đã diễn ra.....

“Súc sinh, cảm thú..... Ông không phải người, dám đề tôi.....” Thân thể quấn chặt trong chăn, Đỗ Lan hôn hấn, hung thần ác sát mãnh liệt đá người nào đó.

Bị đá văng từ trên giường xuống, cơ thể sáng bóng của Thiệu Doãn Cương vừa né tránh vừa chạy trốn chết. “Nam nhân bà, bà bình tĩnh một chút.....” Vội vàng trấn an, liếc mắt nghiêng đầu né một quyền sách bay đến, hấn thâm kêu nguy hiểm thật.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh cái búa! Ông đề tôi, còn dám kêu tôi bình tĩnh.....” Tiếp tục tìm sách ném người.

Thân hình nhanh nhẹn né tránh từng đợt phi sách tấn công, Thiệu Doãn Cương cũng phát hỏa, trực tiếp bay đến, đem cô đè xuống giường.

“Đừng có quá đáng! Chuyện này bà cũng có trách nhiệm.” Trán đỏ trán, mũi đối mũi, gương mặt đẹp trai áp sát vào cô.

“Tôi làm gì có trách nhiệm.....”

“Bà sao lại không có? Tối hôm qua là ai không cam lòng yếu thế cũng sờ toàn thân của tôi?” Trong mắt tôi lại, nghĩ đến tình cảnh đêm qua, hấn lại bắt đầu hưng phấn.

“Ông sờ tôi được, chẳng lẽ tôi không thể? Nhưng mà tôi thật sự không muốn ông đem tôi ăn sạch luôn.” Đỗ Lan phần hận bất bình, nếu không phải bị hấn ép tôi không thể động đây, cô chắc chắn sẽ lại tay đánh người.

“Nam nhân bà, chẳng lẽ bà không biết là đàn ông không thể chịu kích thích sao?” Một chút cũng không thấy có lỗi, ngược lại còn trách cô không hiểu tính cách đàn ông. “Bà nếu đã đốt lửa, phải phụ trách dập lửa.” A. .... Đêm qua đúng là lửa cháy mãnh liệt thật.

Nhớ lại ‘thảm án’ vừa phát sinh, Đỗ Lan không thể không thừa nhận mình quả thật không nên! Cô sớm đã biết tiện bại hoại nửa người trên không thể quản nổi nửa người dưới, vậy mà lại đánh mất lí trí ngay thời khắc nguy cấp, cùng hấn đốt lửa, khó trách sao mình bị ‘lâm bản’. Nhưng không tính lần đầu tiên là bị trừng phạt đúng tội, lần thứ hai cô vô tội nha.

“Được! Lần đầu tiên lửa đốt rom tôi không truy cứu, nhưng là vì sao lúc tôi mệt chết khiếp, không có khí lực phản kháng, ông lại bộc phát thú tính ôm tôi vào phòng, thực cảm thú phạm tội lần hai!” Mẹ nó! Lần thứ hai này hấn là tội không thể tha!

“Ồ.....À.....Ừ.....” Áp ứng, y a nửa ngày, Thiệu Doãn Cương vẫn chưa nói chuyện được. Hấn không thể thành thật nhận tội, nói hương vị của cô thật sự quá tuyệt vời, khiến hấn nhịn không được muốn ăn thêm lần nữa. Chỉ sợ thành thực nói ra lại bị đánh đập dã man một trận.

“Ai nha! Nam nhân bà, dù sao lần thứ hai bà cũng thực hưởng thụ a!” Vô lại cười, cố ý dùng thân hình trần trụi cọ xát cô.

“Tôi, tôi nào có hưởng thụ? Ông nói vậy!” Đỗ Lan nhất thời lắp bắp, mặt đỏ như Quan Công. “Còn, còn có, ông. .... ông đừng nhích tôi nhích lui!” Thân thể sau khi thừa nhận hoan ái trở nên đặc biệt miễn cảm, cô ngượng ngùng kêu to.

“Không hưởng thụ? Vậy đêm qua là ai ở dưới thân tôi rên rỉ, muốn tôi yêu?” Khẽ nhướn đuôi mắt, hấn yêu cực kì gương mặt đỏ thẹn thùng của cô, càng thêm cố ý cọ xát.

“Tôi, mới không có! Tôi, tôi là không thể phản kháng. ....” Vịt chết mạnh miệng, đánh chết cũng không thừa nhận, nhưng thân thể lại làm bại lộ cảm giác trong lòng cô, toàn thân xấu hổ đến phiếm hồng, giống như tôm luộc.

Cô biết mình bị hấn khiêu khích nổi lên phản ứng, nhưng này thật sự không thể trách cô, phụ nữ cũng là có ham muốn. Mà con ngựa đực này lại là thánh thủ tán tỉnh, cô làm sao đấu lại hấn a!

“Bà cái người này, lợi dụng tôi xong rồi không chịu trách nhiệm hả? Uống công tôi tối qua còn ra sức như vậy, hầu hạ bà đến thoải mái mái.” Chậc! Thật sự là vô lương tâm.

“Cái gì mà thoải mái mái mái?” Nói đến cái này, Đỗ Lan lại một bụng hỏa. “Uống cho ông chơi đùa nhiều đàn bà con gái như vậy, kỹ thuật lại tệ quá!”

Kỹ thuật kém cỏi? Đây là đang nói hấn sao? Nam nhân bà có làm hay không?

“Ê! Nói cho rõ ràng, tôi kém chỗ nào?” Hấn đối với kỹ thuật trên giường của mình vẫn thực tự hào, không thể để người vu oan.

“Ông làm tôi đau muốn chết, còn dám nói không kém?” Bây giờ vẫn còn đau đây này! Tức chết người đi được!

Đau? Thiệu Doãn Cương sững lại, tiếp theo tựa như nhớ tới chuyện gì, xấu hổ cười không ngừng. “Nam nhân bà, con gái lần đầu tiên đều sẽ đau như vậy. Tối qua tôi không biết là lần đầu của bà, cho nên hơi thô lỗ một chút. ....” Lần đầu là hấn hấp tấp, làm cô khó chịu, nhưng lần thứ hai hấn cũng rất cố gắng bồi thường a!

“Lần đầu tiên thì sao? Đàn ông người ta kỹ thuật tốt cũng sẽ không khiến cho phụ nữ không thoải mái như vậy! Còn có, tôi là lần đầu tiên lại như thế nào? Chưa thấy hai mươi chín tuổi còn zin à? Mồm miệng ồn ào như vậy, ông khó chịu cái gì?” Đề tiện, cô có phải lần đầu hay không hấn có thể oang oang ra miệng sao?

Cô vẫn luôn giữ mình trong sạch, không gặp được người có cảm giác, tuyệt đối sẽ không tùy tiện lên giường, ai biết đến cuối cùng, đêm đầu tiên quý giá lại bị tên ngựa đực này chiếm được! Đáng giận! Càng nghĩ càng cảm thấy mình bị tổn thất nghiêm trọng!

“Tôi sao lại khó chịu? Ha ha. .... Tôi còn thích nữa là!” Thiệu Doãn Cương mỉa mai hoặc cười tà, kỳ thật một khắc kia biết được mình là người duy nhất để lại dấu vết trên người cô, hấn là nửa mừng nửa lo, dục vọng chiếm đoạt mãnh liệt trời sinh của giống đực được thỏa mãn.

Hấn tự nhận chính mình phong lưu hoa tâm, tất nhiên sẽ không yêu cầu bạn gái là trinh tiết liệt nữ, ngược lại còn cảm thấy phụ nữ có kinh nghiệm mới không nhàm chán.

Nhưng cảm giác với nam nhân bà lại hoàn toàn khác hấn! Hấn rất vui vẻ vì trong đời cô chưa từng có người nào khác, chỉ có một mình hấn. .... Chỉ có hấn. ....

“Thích? Thích cái đầu ông!” Cười đến ghê tởm, thực là làm người ta chán ghét! Đỗ Lan con tức dâng cao. “Dù sao ông khiến tôi không thoải mái chính là kỹ thuật kém!”

“VẬY..... Tôi đây đem lần đầu tiên không hưởng thụ được bù lại cho bà là được rồi.” Sốt sáng đề nghị, tay chân lại bắt đầu không an phận.

“Tôi mới không cần!” Vội vàng chụp lấy bàn tay hấn đẩy ra. “Này! Ông đứng lên! Rất nặng nha!” Bị ép tới chịu không nổi, cô nhún mào thúc giục.

“Để tôi ôm chút nữa thôi!” Thoải mái ghé lên người cô, người thấy mùi thơm tự nhiên thoang thoảng, Thiệu Doãn Cương luyến tiếc đứng lên.

“Không được! Ông nặng muốn chết!” Hung hăng vỗ lên lưng hấn, chốc lát trên lưng đã nổi lên dấu tay năm ngón.

“Thực ngoan độc.....” Kêu thảm thiết một tiếng, hấn ngoan ngoãn xoay người nằm xuống bên cạnh, để cô tự do.

Quần chật khấn đứng dậy, Đỗ Lan nhanh chóng bay vào phòng tắm, trước khi đóng cửa còn nhủ đầu ra mắng người. “Ông ý đáng người tốt, thích trần trụi để người ta nhìn sao? Mau mặc quần áo, đừng làm tổn hại thuần phong mỹ tục!” Vừa mắng xong đã lui vào phòng tắm đóng cửa, toàn bộ quá trình hành động lưu loát.

Liếc nhìn cánh cửa đóng sầm, tầm mắt Thiệu Doãn Cương lại trở về trên người mình, sau đó nở nụ cười.....

Vừa rồi có phải hấn vô tình nhìn đến lúc nam nhân bà thấy thân thể ‘trống trơn’ của hấn, đáy mắt chợt lóe một chút ngượng ngùng?

Ha ha..... Kỳ thật nam nhân bà có mấy chỗ vẫn là thật nữ tính đó thôi!

Trong phòng tắm –

Đỗ Lan quần xắn ngồi trên bồn cầu, lý trí vẫn chưa thể thích ứng chính mình thực sự cùng Thiệu Doãn Cương đã xảy ra quan hệ vượt quá mức bạn bè!

Vì sao? Vì sao tiện bại hoại lại như chuyện gì cũng chưa xảy ra, tựa như hai người từ quan hệ bạn bè tiến đến quan hệ nam nữ là chuyện thực bình thường, có thể tự nhiên như vậy?

Nhưng mà, lạ nhất, khủng bố nhất là, cô vậy mà cũng không thấy mất tự nhiên, còn có thể vào lúc sáng tinh mơ, túm lấy chăn bao quanh mình, tức giận mắng hấn từ đầu đến chân, thậm chí phê bình ‘kỹ thuật’ hấn có vấn đề!

Hai người bọn họ trừ bỏ nhiều hơn một lần quan hệ tình dục, hết thấy đều giống như trước. Cô vẫn độc mồm độc miệng với hấn, mà hấn nói chuyện với cô vẫn không khách khí, thật giống như chưa có gì xảy ra!

Nhưng là, rõ ràng mọi chuyện đều đã thay đổi a! Có thể nào đối với bạn bè quen biết mười mấy năm, sau khi lên giường còn có thể ‘y cũ’ như vậy? Tình huống thật sự là rất quái dị!

“Xong rồi! Tiện bại hoại không bình thường, mình cũng không bình thường, hai đứa đều điên rồi.....” Đỗ Lan ôm đầu kêu rên, không hiểu sao mọi chuyện lại đi đến bước này?

Ba tháng sau

“Nam nhân bà, tôi muốn.....”

“Muốn cái mông!” Không đợi người ta nói xong, Đỗ Lan đã hung hấn cắt ngang, tiếp tục vùi đầu vào tạp chí, căn bản không nghĩ đá tiện phôi vừa bước vào quán cà phê này.

“Bà nếu đồng ý cho tôi, tôi cũng sẽ miễn cưỡng nhận.” Tuy hấn thính thoảng mới chơi đùa biến thái, bất quá nếu nam nhân bà muốn thử, hấn sẽ phối hợp.

(R: khúc này ý nghĩa rất k trong sáng, ta k đủ trình diễn đạt a *ôm đầu*)

Thiệu Doãn Cương lười biếng mỉm cười, sau đó ngồi xuống, em gái trong quán lập tức phi nhanh lại đưa thực đơn. “Cảm phiền cho tôi một phần đặc biệt.” Nhanh chóng lật xem thực đơn, hấn gọi cơm trưa cho mình, còn không quên hỏi người đối diện. “Nam nhân bà, bà gọi không?”

“Gọi rồi!” Lạnh lùng từ tạp chí ngẩng lên, Đỗ Lan chờ em gái phục vụ rồi đi, mới giáo huấn. “Có thể phiền ông ăn nói chuẩn mực một chút được không? Tôi không muốn bị ông liên lụy!” Hừ! Đừng tưởng cô không hiểu hàm ý trong câu nói vừa nãy của hấn! Sao lại có người cả đầu đầy suy nghĩ đòi truy hợp với phẩm hạnh như thế chứ?

“Ai bảo bà ba tháng này khiến tôi ghen muốn bệnh!” Thiệu Doãn Cương ủy khuất vô cùng, rõ ràng đêm kích tình ba tháng trước, hai người cái gì cũng làm hết rồi, sau đó cô lại cố tình duy trì ‘điều kiện sáu tháng’, thật không biết đề làm gì?

“VẬY ông đi tìm em khác a! Tôi cũng không có ép ông.” Lạnh giọng giả cười.

Nghe vậy, Thiệu Doãn Cương chỉ cười không nói. Hấn biết nếu hấn thực sự đi tìm cô khác, vậy hấn cùng nam nhân bà liền xong phim. Mà không chỉ xong mối quan hệ nam nữ, ngay cả bạn bè cũng không làm được!

Tuy cô chưa từng nói qua, cũng chưa từng biểu hiện qua thái độ, nhưng dựa vào hiểu biết của hấn đối với cô, biết rõ nam nhân bà không chỉ thân thể yêu sạch sẽ, trong đầu lại càng kỳ lưỡng hơn.

Nếu hôm nay hai người bọn họ chưa từng vượt qua giới hạn bạn bè, cho dù hẳn cùng bao nhiêu phụ nữ phong lưu lẫn lộn, cô đều hoàn toàn có thể xem như không thấy. Nhưng hôm nay hai người đã lên giường, đã là một đôi, ánh mắt của cô nhìn hẳn sẽ trở nên dị thường khắc nghiệt.

Cho nên một khi hẳn cùng cô nào khác, cô khẳng định sẽ thấy hẳn bản đến không chịu được. Bởi cô sẽ nhớ đến thân thể này đã cùng cô hoan ái, nay lại cùng người khác mây mưa. Cái loại ghê tởm này giống như nội y cô đã mặc lại bị người khác xô vào, chuyện đầu tiên làm là sẽ đem bộ nội y đó vứt bỏ, hoàn toàn không muốn thấy lần hai.

Hắn — chính là bộ nội y đó. Một khi có người khác, thì cô cùng hẳn phải nói bye bye trước, từ đó về sau không còn quan hệ. Nhưng mà hẳn không muốn mất đi cô, cho dù từ nay về sau buông tha cho cả một vườn hoa rộng lớn, chỉ có duy nhất một đóa hoa là cô, hẳn cũng đồng ý! Ai bảo hẳn muốn ăn người ta chứ? Ha ha..... Hơn nữa một chút cũng không hối hận!

“Này! Sao không nói nữa?” Nói xong không thấy phản bác, Đỗ Lan vươn tay vỗ vỗ mặt hẳn, không biết hẳn xuất hồn đi đâu rồi.

Chụp tay cô lại, Thiệu Doãn Cương cười. “Nam nhân bà, tuy bà không ép tôi, nhưng tôi muốn dính bà cả đời!”

“Bị ông dính mười năm rồi, tôi còn sợ sao?” Không nhìn ra được một tầng ý tứ khác của hẳn, Đỗ Lan rút tay lại, ha ha cười gian.

“Chờ xem!” Biết cô không nghĩ nhiều như vậy, theo trực giác đầu võ mồm, Thiệu Doãn Cương cười to không thôi, tiếp nhận khiêu chiến.

Tiếng cười hùng hậu sang sảng dẫn đến không ít ánh mắt chú ý của mọi người, hơn nữa tầm mắt mấy cô dừng trên người hẳn là dính vào luôn, hoàn toàn không có ý định dời đi.

Đỗ Lan quắc mắt, cảm nhận được, cũng không biết vì sao, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.....

Kỳ quái! Trước kia khi mấy cô khác dùng ánh mắt thèm nhò dãi nhìn tiện bại hoại, cô vẫn không thèm để ý! Nhưng hôm nay vì sao lại cảm thấy không thoải mái, thấy chán ghét? Loại cảm xúc kỳ quái này càng lúc càng tăng, càng lúc càng rõ ràng.....

“Bất lịch sự!” Bốp một tiếng, Thiệu Doãn Cương cười mắng, một chương đánh tình cô đang trầm tư.

“Đáng giận! Lại vỗ trán tôi!” Bị đánh hồi hồn, Đỗ Lan che trán kêu thảm thiết, suy nghĩ trong đầu toàn bộ bay đi, chuẩn bị ra tay báo thù.

“Khoan!” Đưa tay ngăn lại, đôi mắt hẳn nhìn ra phía sau cô, đắc ý cười nói. “Đồ ăn đến đây!” Cho nên hết thấy hành vi thô bạo phải dừng lại.

Oán hận thu tay, chậm rãi đợi phục vụ đưa lên một cái lẩu cùng hai phần com sườn, Đỗ Lan vui vẻ, đang chuẩn bị cầm quạt thì Thiệu Doãn Cương gọi phục vụ lại.

“Tiểu thư, cô đưa nhầm rồi? Tôi gọi là phần đặc biệt, không phải com sườn.” Thấy hai phần com được đưa lên, hẳn theo trực giác nghĩ phục vụ mang nhầm.

“A? Nhưng là.....” Phục vụ định giải thích.

“Không có sai!” Cẩn miếng sườn, vẫy tay để phục vụ rời đi, Đỗ Lan chậm rãi nói: “Hai phần com này là của tôi, món ông gọi còn chưa có mang lên.”

Nghe vậy, Thiệu Doãn Cương đang uống nước thiếu chút nữa bị sặc.

“Nam nhân bà, bà khi nào thì sức ăn khủng bố như vậy?” Một người ăn hai phần, rất khoa trương đi!

Nhún vai, lại gấp từ trong lẩu ra miếng cá cho vào miệng, Đỗ Lan ăn thật sự vui vẻ. “Tôi cũng không biết, gần đây rất dễ đói, giống như ăn hoài cũng không đủ.”

“Coi chừng béo chết bà luôn!” Cứ theo kiểu ăn như thế này, không bao lâu, cô có thể đi tham gia đấu vật được rồi.

“Vô tư! Dù sao người tôi ăn cũng không mập.” Cô chính là có phúc ăn, thì sao?

Thấy cô ăn lấy ăn để, một ngụm rồi một ngụm nuốt vào bụng, Thiệu Doãn Cương khoa trương lắc đầu. Cũng may không bao lâu, phần ăn đặc biệt của hẳn cũng được đưa lên, lúc này hẳn mới vừa cứng cho bao tử, vừa cười đùa dễ tài.

“Nam nhân bà, hôm nay sao tự nhiên có hứng tìm tôi đi ăn trưa vậy?” Cô bình thường vẫn rất ít khi chủ động tìm hẳn, hôm nay là có bảo gì tới?

“Vừa cùng tổng giám đốc Triệu bàn xong nội dung hợp đồng mới, đúng lúc giữa trưa đói bụng, một người ăn com nhàm chán, bèn tìm con ngựa đực ông đến phục vụ tôi a.” Nhún vai, lúc trả lời câu hỏi còn không quên chọc ngoáy hẳn một chút.

Cô cùng tên tổng giám đốc Triệu này sao hợp như vậy? Ba tháng này thấy hai người thường liên lạc, tuy nói hết thấy đều là vì công việc, nhưng tên tổng giám đốc Triệu này có ý đồ bắt lương với nam nhân bà, bảo hẳn làm sao yên tâm được?

Nếu muốn nói trong ba tháng Đỗ Lan bắt hẳn ‘tình thân’ này, chuyện khiến Thiệu Doãn Cương cảm thấy khó chịu nhất là gì, thì câu trả lời chính là sự tồn tại của tên Triệu Văn Sơn. Vì gã đối Đỗ Lan còn chưa chết tâm, khiến hẳn đứng ngồi không yên, cảm thấy như hồ rình mò.

Đúng là kẻ chướng mắt a.....

“Phí phục vụ của tôi cao lắm, bà trả nổi không?” Cho dù trong lòng để ý, hắn cũng thông minh không dám hạn chế nam nhân bà xã giao, nếu không chỉ sợ phản tác dụng.

“Bỏn tiểu thư đồng ý gọi ông, ông nên cảm thấy vinh hạnh mà cười trộm, còn dám đòi tôi phí phục vụ?” Đỗ Lan cười nhạo.

“Làm người đừng keo kiệt như vậy, thường một chút cũng được a!” Ý đồ quây cô, không biết xấu hổ chu miệng lên. “Thơm một cái cũng được!”

“Đừng làm mất mặt!” Xấu hổ phát hiện có không ít người nhìn thấy bộ dáng của hắn mà cười trộm, Đỗ Lan thật sự rất muốn làm bộ như không biết tên này, dứt khoát vờ đi WC tránh người. “Tôi đi toilet.” Dứt lời, vội vàng đứng dậy né ánh mắt buồn cười lại tò mò của mọi người.

Không được hôn làm phí phục vụ, Thiệu Doãn Cương giả vờ thờ dài, đáy mắt lại đầy ý cười trên cợt.

Reng..... Reng.....

Khi Đỗ Lan đang trong toilet, di động của cô trên bàn vô tình vang lên.

Ai vậy? Tò mò chớp lên xem, trên màn hình lại xuất hiện ba chữ Triệu Văn Sơn..... Vừa gấp gờ đã điện thoại tìm nam nhân bà, tên này muốn gì đây?

Không chút nghĩ ngợi, Thiệu Doãn Cương ti bí ấn nút nhận. “A lô! Tìm ai..... Đỗ Lan a! Cô ấy không có đây..... Tôi là cái gì của Đỗ Lan? Ha ha..... Tôi là người đàn ông của cô a! Có chuyện gì nói thẳng, tôi có thể chuyển lời..... Không có việc gì? Không có gì cũng đừng gọi lại, tạm biệt!” Ha ha..... Cuối cùng cũng xử lý xong kẻ chướng mắt!

Vui vẻ ngắt điện thoại, Thiệu Doãn Cương tâm tình tốt vô cùng, một bên vô cùng cao hứng dùng cơm, một bên chờ Đỗ Lan trở về.....

Sau giữa trưa –

“Doãn Cương, tâm tình của em tốt lắm a!” Thiệu Doãn Thiên khó được một chuyến đến công ty, vào văn phòng phó tổng tài lại nghe tiếng cười không dứt, nhìn không được cười khê trên chốc em trai đang xử lý công việc trên bàn.

“Anh cả?” Ngẩng đầu vừa thấy là hắn, Thiệu Doãn Cương cười nói. “Sao anh đến đây?” Buổi sáng mới nghe anh nói muốn đi bệnh viện mà, lúc này sao lại xuất hiện ở công ty?

“Lúc trước bỏ qua hai lần hẹn của bác sĩ Vương, sáng nay đi tái khám, bị hắn niệm đến da đầu run lên, ngay cả ở lại bệnh viện cũng sợ hãi, đành phải nhanh chóng rời đi.” Bất đắc dĩ cười khổ, thật sự không hiểu sao một ông già mà còn lái nhái dài như vậy?

“Bị niệm là đúng rồi, ngay cả em cũng muốn nói anh!” Một chút cũng không đồng tình, Thiệu Doãn Cương và bác sĩ Vương cùng chung chí hướng, cũng rất muốn lái nhái một chiếc.

Phát hiện nguy hiểm, Thiệu Doãn Thiên cũng không muốn nghe nữa, nhanh chóng ngăn chặn hắn. “Đủ! Sáng giờ anh nghe nhiều lắm rồi, em đừng lằng nhằng chạy lại điểm danh nữa.....” Dừng một chút, lảng sang chuyện khác. “Có chuyện gì? Sao hôm nay tâm tình tốt vậy?” Không phải là có con mới chứ?

Biết rõ mảnh khỏe của anh trai, Thiệu Doãn Cương liếc mắt một cái, sau đó mới chuyển chủ đề theo. “Tâm tình tốt? Ha ha..... Quả thật không tệ!” Nghỉ đến cuộc điện thoại lúc ăn cơm trưa, hắn liền mặt mày hớn hờ.

“Nói nghe thử xem?” Nhẹ cười, người sáng sớm đã bị lái nhái như hắn thì có quyền yêu cầu người khác chia sẻ niềm vui.

“Ha ha.....” Cười gian hai tiếng, Thiệu Doãn Cương lập tức nói ra đại khái chuyện cùng Đỗ Lan gần đây, đồng thời cũng đem cuộc điện thoại giữa trưa nói luôn.

“Thì ra em thật sự xuống tay với Đỗ Lan!” Thiệu Doãn Thiên bật cười, hai đứa oan gia này gần đây đảm bảo vô cùng thú vị.

“Anh lúc trước không phải còn cổ vũ em ra tay à? Sao giờ lại cười giả tạo vậy?” Thiệu Doãn Cương nhướn mày, vẻ mặt khó chịu.

“Không có gì!” Cười xảo quyết, Thiệu Doãn Thiên ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, lại tràn ngập âm mưu khả nghi. “Bất quá em cảm thấy qua điện thoại nói em là người đàn ông của Đỗ Lan có thể khiến người ta bỏ cuộc sao? Xin chú ý, Đỗ Lan là độc thân, có câu ‘yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu’, em cũng không phải cái gì của Đỗ Lan, chỉ cần người kia không ngại, hắn vẫn có quyền lợi theo đuổi, em không có tư cách ngăn cản người ta.”

“Ai nói không tư cách? Em là người đàn ông duy nhất của cô ấy a!” Nghe vậy, Thiệu Doãn Cương giống bị giẫm trúng chân, thờ phỉ phỉ kêu to.

“Thì sao? Đỗ Lan thừa nhận em là người đàn ông của cô ấy sao? Các em cũng không có quan hệ pháp định.” Cười nhạt bác bỏ.

Á..... Quả đúng như anh cả nói! Cho dù hắn tự nhận là người đàn ông của cô, cô từ đầu đến cuối vẫn không thừa nhận, hai người lại không có danh phận gì, xác thực không có tư cách đứng ra ngăn cản không cho người khác theo đuổi cô.

Ý thức được điều này, Thiệu Doãn Cương nhất thời buồn bã.

Nhìn vẻ mặt buồn thảm của hấn, Thiệu Doãn Thiên lại thực vui vẻ, hứng thú cười khẽ.....

Hôm sau, đại sảnh tổng công ty Đông Hạo, một cô gái thanh mảnh mặc áo phông, quần jean, khuôn mặt đẹp trung tính đang trừng mắt, tức sùi bọt mép đứng ở quầy tiếp tân.

“Tiểu thư, xin hỏi tìm ai?” Nhân viên tiếp tân lịch sự không để ý đến vẻ mặt sát khí bùng bùng của cô, tươi cười chuyện nghiệp hỏi.

“Tôi tìm Thiệu Doãn Cương!” Không muốn liên lụy đến người vô tội, Đỗ Lan cố nén lửa giận nghiêng răng nói.

Tìm phó tổng tài? Không phải là bạn gái cũ nào lại đến đây đưa nỡ chứ? Bất quá cô gái này hình như rất khác mấy cô lúc trước nga! Không lẽ thường thức của phó tổng tài thay đổi? Nhân viên tiếp tân trầm nghĩ, thật sự có kinh nghiệm từ chối khéo nhiều lắm rồi, lập tức sắc mặt không thay đổi mỉm cười.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Không có!”

“Tiểu thư, vậy thực xin lỗi! Thiệu tiên sinh đang họp, cô lại không có hẹn trước với ngài ấy, cho nên không thể cho cô đi lên, mời cô về hẹn rồi đến sau, được không?” Giọng điệu vô cùng khách sáo, tiếp tân nói lưu loát.

Đỗ Lan không phải ngu ngốc, sao không biết người ta đang từ chối. Cho dù lửa giận trong lòng đang cháy bùng bùng, cô cũng còn rất tỉnh ý, biết người ta là viên chức nhỏ tới tháng lĩnh lương, có chức trách công việc riêng, nên cũng không làm khó. Cô miễn cưỡng gật đầu, trực tiếp lấy điện thoại đi động ra, ấn một dãy số.

“Ê, con mẹ nó tiện bại hoại, bốn tiểu thư hiện tại ở đại sảnh lầu 1 công ty nhà ông, cho ông một phút xuống tiếp giá, nếu không tội càng thêm tội, ghi sổ tính luôn!” Một hồi nói xong, cô ngắt điện thoại, gương mặt hung thần ác sát lại quay sang khách khí cười. “Ngại quá, tiểu thư, làm ơn để tôi ở đây chờ người một chút.”

“Được..... Không có gì!” Cô tiếp tân mở to mắt, ngạc nhiên nhìn Đỗ Lan. Ông trời ơi! Người này là vừa gọi điện cho phó tổng tài sao? Nếu vậy, cô ấy sao dám dùng giọng điệu đó mắng chửi người?

Không đến 1 phút, Thiệu Doãn Cương quả nhiên sai bước từ thang máy chuyên dụng đi ra, liếc mắt một cái liền thấy Đỗ Lan đang đứng ở quầy tiếp tân cùng nhân viên mặt to tròn mắt nhỏ.

“Nam nhân bà, thật hiếm thấy bà tìm đến tôi a!” Phải nói là cô chưa bao giờ đến công ty đi tìm hấn. Thiệu Doãn Cương vui vẻ dang tay, định cho cô một cái ôm nhiệt tình dào dạt.....

Bịch! Trong phút chốc hấn ôm người, Đỗ Lan tức giận cười lạnh, tung ra một đấm vừa nhanh vừa mạnh.

“U.....” Ăn đau kêu rên, Thiệu Doãn Cương chỉ kém không bị knock out tại chỗ, vì vấn đề mặt mũi, hấn túm lấy Đỗ Lan. Người ngoài nhìn vào còn tưởng hai người đang thân thiết ôm nhau. “Nam nhân bà..... Tôi đắc tội bà chỗ nào..... Phi..... Sao có thể trước mặt bà dân thiên hạ hạ độc thủ.....” Miệng đưa đến sát tai cô, đau đến mức nói chuyện đứt quãng.

“Ông đắc tội tôi nhiều lắm!” Học hấn nhẹ giọng nói nhỏ, nụ cười trên khóe miệng Đỗ Lan cũng rất khủng bố. “Ông là muốn ở tại đây tính sổ hay lên văn phòng của ông giải quyết?”

“Lên, lên lầu đi!”

“Tốt lắm! Như vậy ông mới không mất mặt trước cấp dưới, đúng không?” Cười lạnh một tiếng, nhìn như thân mật cùng hấn đi đến thang máy.

Mà nhân viên tiếp tân thì vẻ mặt kinh ngạc, nhìn theo hai người vào thang máy, trong đầu nghĩ – sau diễn viên điện ảnh Lâm Tư Nguyệt, phó tổng tài lại có niềm vui mới, hơn nữa hai người còn thân thiết ân ái vô cùng!

“Mẹ nó! Ông dám tung tin đồn nhảm, nói là người đàn ông của tôi, xem tôi đã chết ông.....” Vào văn phòng phó tổng tài, Đỗ Lan lập tức toàn thân phi đá.

Cô là thật sự bùng nổ! Sáng nay bởi vì công việc có vấn đề, gọi điện thoại tìm Triệu Văn Sơn, nào biết chuyện công nói xong, lại bị Triệu Văn Sơn hỏi thẳng cô có bạn trai hay không. Sau đó hai người nói một hồi, cô mới biết hôm qua điện thoại vừa bắt đã có người nói vậy. Mà người tung tin đó, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, nhất định là tiện phôi này!

Cô cũng không phải sợ Triệu Văn Sơn hiểu lầm, dù sao vốn không có ý tứ với hấn, hiểu lầm cũng chẳng sao! Nhưng làm cô tức là — tiện bại hoại nói cái gì hấn là người đàn ông của cô? Vậy chuyển sang một nghĩa khác không phải là: Cô là người phụ nữ của hấn sao!

Nói nhảm gì vậy? Cô là cá thể hoàn toàn độc lập, không muốn làm người phụ nữ của ai, cũng không muốn ai làm người đàn ông của mình! Tiện bại hoại đừng tưởng rằng hai người phát sinh quan hệ, là có thể tự cho như vậy, hấn tốt nhất nên rõ ràng điểm này!

“Nam nhân bà, một đấm vừa rồi còn chưa đủ sao? Thế nhưng còn.....” Cũng may Thiệu Doãn Cương sớm có phòng bị, thân hình nhanh nhẹn tránh ra

sau lưng cô, vung tay đem cả người cô ôm vào lòng.

Mắt thấy bị bắt lại, Đỗ Lan tung chân muốn đạp cho hắn một cái, lại bị Thiệu Doãn Cương né được, lấy thân thể áp cô lên thảm.

“Nam nhân bà, có gì từ từ nói, làm gì động tay động chân chứ?” Sau khi ngăn chặn được cô, Thiệu Doãn Cương lại có tâm tình nhàn nhàn lạnh lạnh nói đùa.

Hoàn toàn bị chế trụ trên mặt đất không thể động đậy, chỉ có thể dùng vẻ giận dữ chất vấn. “Tiện bại hoại, ông ngày hôm qua nhận điện thoại của tôi, đúng hay không?”

“Đúng là có chuyện này!” Cười, Thiệu Doãn Cương ở trên người cô ép tới thật thoải mái.

“Vậy ông nói cái gì?”

“Nói cái gì?” Cố ý giả bộ suy nghĩ. “Nói bà không có ở đó, có việc tôi sẽ chuyển lời a!”

“Thúi lắm! Ông chỉ nói nhiều đó chắc!” Dám giả ngu, được!

“À..... Còn có.....” Trầm giọng cười tà, bỗng dừng thối khí thì thầm bên tai cô. “Còn nói tôi là người đàn ông của bà.....”

“Tốt lắm, ông còn nhớ rõ!” Nghe vậy, Đỗ Lan giận đỏ mặt, muốn giãy dụa đứng lên bỏ thêm mấy đá, lại bị thân thể hắn đè càng mạnh, cô chỉ có thể cắn hận mắng. “Ông khi nào thì là đàn ông của tôi? Đừng phá hư thanh danh tôi!”

“Khi nào?” Về mặt vô lại, hắn nhướn mày cười nói: “Vào một đêm ba tháng trước, bà nếu đã quên, tôi có thể giúp bà nhớ lại.”

“Ông dám!” Hồn hèn nói, cô trịnh trọng tuyên cáo. “Cho dù chúng ta không cẩn thận đã xảy ra một đêm tình, vậy cũng không đại biểu ông là người đàn ông của tôi, hoặc tôi là phụ nữ của ông, ông nghe rõ chưa?”

Đỗ Lan thừa nhận em là người đàn ông của cô ấy sao?

Em không có tư cách ngăn cản người khác theo đuổi.....

Câu nói của anh trai hôm qua lại hiện lên trong đầu hắn, khiến Thiệu Doãn Cương nháy mắt trở nên bức bối, nguy hiểm đến cực điểm trầm giọng hỏi: “Nam nhân bà, bà vừa mới nói cái gì? Tôi nghe không rõ.....” Hừ! Thúc thối thì đừng phun ra lời giống vừa rồi.

Đáng tiếc Đỗ Lan bị xoay người đè xuống không nhìn thấy được bảo tố đang nổi lên trong mắt hắn, như trước không biết sống chết rồ to. “Cho dù chúng ta không cẩn thận đã xảy ra một đêm tình, vậy cũng không đại biểu ông là người đàn ông của tôi..... Oa — tiện bại hoại, ông muốn làm gì?” Đột nhiên bị khiêng lên, cô sợ tới mức kinh hoàng kêu to, hai tay xuống quít ôm sau lưng hắn.

“Làm gì?” Đi vào một gian phòng nhỏ chuyên để hắn nghỉ ngơi, đóng sầm cửa lại, Thiệu Doãn Cương đem cô quăng lên giường lớn. “Chứng minh cho bà tôi có phải đàn ông của bà hay không!”

“Oa – ông tên sắc phôi này.....” Đứng dậy muốn chạy trốn.

“Yên tâm! Tôi sẽ cho bà cùng sắc như rồi.....” Cười quái dị một tiếng, phi thân đánh tới.

Chỉ thấy hai thân ảnh giao triền, lại là một hồi chiến tranh bắt đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đấu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Edit: Ring.

Hơi thở kiều diễm ái muội tràn ngập trong không khí, quần áo tán loạn, mùi vị hoan ái, xem ra nơi này vừa diễn ra một màn triền miên.

“Nam nhân bà.....” Bàn tay to màu đồng lạng lẽ vươn tới, ý đồ tập kích người đang quần chặt trong chăn.

Chát!

Một tiếng thanh thúy vang lên, Đỗ Lan nhanh, ngoan, chuẩn đánh lui móng vuốt An Lộc Sơn*, cổ tay trắng nõn lại rút vào chăn, bao kín cả người lại, hoàn toàn không muốn nhìn thấy tên sắc phôi nào đó.

(R: móng vuốt An Lộc Sơn: một điển cố của Trung Quốc. Dương Quý Phi nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để có thể dễ dàng gian dâm tới lui chơi đùa. Một hôm An Lộc Sơn để lại trên cặp nhũ phong của Quý Phi hai vết xước do tay cào, Quý Phi sợ Huyền Tông phát hiện, nên mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực.).

Tieu! Nam nhân bà thực tức giận! Thiệu Doãn Cương âm thầm kêu thầm, động tác lại dịu dàng xoa sau lưng cô, thật cẩn thận ôm cả người lẫn chăn vào lòng, khép nép nhận sai. “Nam nhân bà, đừng nóng giận nữa! Tôi biết là tôi không nên sử thủ đoạn ép bà nói những lời đó.....”

Chỉ thấy người trong chăn động vài cái, Thiệu Doãn Cương kêu rên, đại khái là bị người ta công kích. Bất quá hấn cũng không dám phản kháng, tùy ý cô đánh mấy quyền, sau đó mới lặng lẽ xốc chăn lên, không ngờ lại thấy một đôi mắt phỉm hồng.....

“Nam nhân bà.....” Từ khi quen biết đến nay, chưa bao giờ thấy cô khóc qua, lúc này lại làm cô đỏ mắt, mặc dù còn chưa rơi lệ, nhưng có thể dễ dàng nhìn ra là cô đang cố nén, Thiệu Doãn Cương sợ hãi choáng váng.

“Nam nhân bà, bà đừng khóc a..... Là, là tôi sai, bà đánh tôi, mắng tôi đều được, nhưng mà đừng khóc.....” Gắt gao ôm cô, hấn chột dạ nhận sai, rất sợ Đỗ Lan từ nay về sau ghi hận trong lòng, không thêm đề ý đến hấn nữa.

“Tôi, tôi mới không khóc!” Ngang nhiên kêu to, không thừa nhận chính mình hai mắt đầm lệ doanh trùng.

“Được được được! Bà không khóc, là tôi khóc.....” Biết cô tính tình quật cường, Thiệu Doãn Cương thuận theo, liên tục an ủi.

“Ông, ông khóc cái rắm! Ông tên sắc phôi ép người khác này có gì mà khóc.....” Nghe vậy, Đỗ Lan ủy khuất bùng nổ, tức giận đến một bên đánh hấn, một bên mắng to, nước mắt cũng bất giác rơi xuống hai má. “Khôn nạn, ông vì sao lại xấu xa đến vậy? Cứng rần muốn ép tôi nói những lời đó.....” Đập nước một khi đã khai thông liền ngừng không được.

Ồ.... Tên dâm đồ, sắc phôi này muốn đề cô liền lằm! Đáng giận nhất là, thế nhưng còn ti bỉ đùa giỡn, khơi mào tình dục của cô, lại cố ý không cho cô thỏa mãn, dám khiến cô không chịu được mà cầu xin, thừa nhận hấn là người đàn ông của cô như hấn muốn mới bằng lòng buông tha!

Cô tức giận! Giận chính mình sao có thể bị hấn ép đến cực hạn, chịu hấn bài bố! Cô cũng rất hận! Hận chính mình vì sao chịu tình dục khổng chế mà cúi đầu nói những lời đó!

“Đáng giận! Ông làm tôi cảm thấy mình thật dâm dăng.....” Một người dâm dăng vì không được thỏa mãn tình dục mà thấp giọng cầu xin hấn.

“Không được nói như vậy!” Bất được hai tay đang đâm lung tung, Thiệu Doãn Cương ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên, nhỏ giọng ní non. “Đó là do kĩ thuật tôi tốt, khơi mào được nhiệt tình của bà, không cho phép vợ tất cả công lao vào người, phải chia cho tôi một chút!”

“Ông.....” Vạn vạn không dự đoán được hấn vào lúc này còn khôi hài như vậy, Đỗ Lan vừa tức vừa giận, quả thực không biết nên nói gì. Nhìn vào đôi mắt sáng như sao của hấn, cuối cùng nhịn không được nở nụ cười. “Ông..... Ông thật sự rất quá đáng! Người ta tức giận, khổ sở như vậy, ông còn đùa giỡn!”

Bởi vì bà thích a! Thật sự quá hiểu rõ cô, biết thời điểm này nên tỏ ra khôi hài, khẳng định có thể khiến cô cảm thấy vui vẻ nín khóc mỉm cười, Thiệu Doãn Cương ra vẻ khổ sở, ủy khuất. “Thừa nhận tôi là người đàn ông của bà, thực khiến bà xấu hổ, khổ sở như vậy? Tôi kém đến mức đó sao?”

“Ông.....”

“Không thể nói đúng nha! Bằng không tôi sẽ tự ti đến mức mổ bụng tự sát!” Thừa dịp cô còn chưa kịp mở miệng chê bai, nhanh chóng cảnh cáo trước.

Kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần lã của hấn, Đỗ Lan đột nhiên thở dài. “Chúng ta chỉ làm bạn bè không tốt sao? Vì sao nhất định phải phá đi mối quan hệ này?” Thời gian này, cô thật không thể hiểu hấn.

“Bởi vì tôi không chỉ muốn làm bạn bè, còn muốn là người quan trọng nhất trong lòng bà, tôi không chịu được những kẻ khác đến theo đuổi, giữ lấy bà!” Độc chiếm của Thiệu Doãn Cương rất mạnh.

“Ông đang nói cái gì a?” Thật sự không hiểu hấn vì sao quen biết hơn mười năm mới phát điên, quan trọng cô như vậy, Đỗ Lan há hốc mồm tại chỗ.

“Nam nhân bà, chúng ta kết hôn đi!” Anh cả nói đúng! Chỉ có thân phận pháp định mới có tư cách nói hấn là người đàn ông của cô, mới có quyền lợi đứng ra ngăn cản những kẻ có ý đồ bất lương khác.

Thiệu Doãn Cương bị kích động mà cầu hôn, vui vẻ vì có thể đem người nào đó buộc lại, nhận danh hiệu Thiệu phu nhân.

“Ông điên rồi!” Đỗ Lan quả thực muốn té xỉu, vạn vạn không dự đoán được hấn lại cầu hôn cô! Tiệt bại hoại không phải thường nói hôn nhân là phần mộ, chỉ có người chết mới đồng ý bước vào sao?

“Tôi không điên!” Bình tĩnh liếc cô một cái, hấn nhếch miệng mỉm cười. “Nói! Có đồng ý hay không?” Hấn lần đầu tiên trong đời cầu hôn với người khác, nam nhân bà tốt nhất đừng phá hỏng hưng trí của hấn.

Oa! Ánh mắt hiện tại của hắn quả thật giống y như lúc ép cô nhận theo đuổi, thật là khủng khiếp nha!

Không tự giác sờ cái cổ hơi hơi phát đau, Đỗ Lan cười cười, lặng lẽ thôi lui.....

“Đừng hồng trôn!” Nhìn thấu ý đồ của cô, một tay vươn tới giữ chặt. “Ông đây lần đầu tiên cầu hôn với người khác, bà dám không nể mặt sao?”

“Vây, vây lại như thế nào?” Cố gắng gỡ cánh tay hắn ra, Đỗ Lan thờ phỉ phỉ kêu to. “Đầu tiên là bức người ta nhận theo đuổi, hiện tại lại bức người ta nhận lời cầu hôn của ông, trên thế giới làm gì có ai bá đạo như vậy?”

“Tôi mặc kệ! Bà đã là người phụ nữ của tôi, nên gả cho tôi!”

“Lấy lời này của ông mà suy diễn, những phụ nữ trước đây nên sớm gả cho ông rồi, làm gì tới lượt tôi?”

Nam nhân bà thực sự rất không nể mặt nha! Thiệu Doãn Cương cười tà, lại lấy thân thể đè cô lên giường, uy hiếp. “Mấy người đó làm gì có tư cách? Chỉ có bà mới có thể sinh con của Thiệu Doãn Cương tôi! Nam nhân bà, chẳng lẽ bà không phát hiện khi tôi và bà hoan ái, cũng chưa từng dùng bao sao, không khéo trong bụng bà bây giờ đã có một tiểu quý đòi nợ rồi.....”

“A –” Đang lúc hắn nói khả năng có thể xảy ra, Đỗ Lan đột nhiên hét lên sợ hãi như nghĩ đến chuyện gì rất bí hiểm

“Làm sao vậy?” Thiệu Doãn Cương bị cô dọa, tưởng đề lên chỗ nào đau của cô, liền đứng dậy xem xét.

Kính ngạc bị nâng dậy, cô vẻ mặt đại ra nhìn chăm chăm hắn.

“Nam nhân bà..... Nam nhân bà.....” Vô nhẹ mặt cô, ý đồ thức tỉnh người trong mộng.

“Tiện bại hoại.....” Cuối cùng đầu óc tỉnh lại một chút, cô lộ ra tươi cười thâm đạm. “Làm sao bây giờ? Cái đó của tôi hình như ba tháng rồi không có tới.....” Xong rồi! Sao cô lại không nghĩ ra sớm chứ?

“A.....” Lần này đến lượt hắn ngây dại.

Trong phòng nhỏ, chỉ thấy hai pho tượng khỏa thân thật lâu không thể nhúc nhích.....

“Quý khách, ngài nhìn một cái, xe trẻ em này thiết kế rất độc đáo, an toàn lại thoải mái, là kiểu dáng mới nhất.....”

“Được! Mua đi!”

“Còn có bên này, ngài xem xem, quần áo trẻ em này là 100% cotton, hoàn toàn may thủ công, chất liệu mềm mại, tuyệt đối không cọ xước da thịt mềm mại của em bé.....”

“Vây còn nói gì nữa? Mua!”

“Em bé tập đi dùng loại xe này là tốt nhất, đảm bảo sẽ rất nhanh chóng, dễ dàng.....”

“Tốt lắm! Mua.....”

“Bốp!” Trong cửa hàng trẻ em nổi tiếng, Đỗ Lan không kiên nhẫn đứng bên cạnh, thật sự không thể chịu nổi nữa, đơn giản đánh một cái lên gáy của tên nào đó sắp làm cha.

“Ông có muốn dứt khoát đem hết cửa hàng về nhà không?” Thật sự là bệnh thần kinh! Đứa nhỏ mới ba tháng trong bụng mẹ, họ Thiệu liền mua cả xe tập đi mà một tuổi mới dùng, có phải hơi sớm hay không?

Đỗ Lan sờ sờ bụng, không khỏi vừa cảm thán vừa buồn cười! Mấy ngày trước tiện bại hoại cùng cô đến khoa phụ sản kiểm tra, sau khi xác định thật sự mang thai, hắn liền điên lên!

Trừ bỏ khi đi làm cách một lúc lại gọi điện hỏi cô tình trạng như thế nào, hắn hề rảnh là đến kéo cô đi dạo cửa hàng đồ trẻ em, mặc kệ nhân viên cửa hàng giới thiệu cái gì, hắn đều mua toàn bộ, thật sự rất lãng phí!

“Nam nhân bà, ý này của bà được lắm!” Đúng vậy! Sao hắn không nghĩ tới chứ? Thiệu Doãn Cương hai mắt sáng ngời, vỗ tay cười.

“Mẹ nó! Ông cho là tôi nói thật sao!” Đỗ Lan dờ khóc dờ cười, thật muốn bỏ thêm một chương.

“Nam nhân bà, dưỡng thai! Dưỡng thai!” Không muốn có ‘mở miệng nói bậy’, Thiệu Doãn Cương nghiêm túc lắc đầu.

A — đúng nha! Không thể động một chút liền mắng chửi người, cô phải sinh ra một đứa trẻ có khí chất. Đỗ Lan nhanh chóng che miệng, bộ dạng có lỗi.

“Đừng mua! Mấy thứ đó tạm thời chưa cần, mua về rất chật chỗ!” Nhẹ nhàng nói, cô đã đói bụng, không muốn lại dây dưa ở chỗ này.

“Nhưng là..... Mấy món cho trẻ em này thật đáng yêu.....” Lưu luyến không rời những đồ dùng nho nhỏ xinh đẹp.

“Vậy ông từ từ xem, tôi đói bụng rồi, đi kiếm gì ăn trước.” Khoát tay, không muốn cùng hấn tiếp tục vòng vòng.

“Cái gì? Đã đói bụng? Sao có thể để con gái của tôi đói bụng được? Đi! Tôi dẫn bà đi ăn!” Vừa nghe cô kêu đói, Thiệu Doãn Cương không dám chậm trễ, lập tức bỏ xuống tất cả, theo sát cô ra khỏi cửa hàng, đôi mắt chung quanh, tích cực tìm kiếm xem gần đây có nhà hàng nào ngon không. .... A! Có!

“Nam nhân bà, chỗ đó có món ngon gia truyền. ....”

“Không cần!” Một câu từ chối, Đỗ Lan đã nghĩ sẵn muốn ăn món gì, tay ngọc trắng chỉ quán đồ nướng đối diện. “Tôi muốn ăn thịt nướng!”

“Đi! Bà muốn ăn gì cũng được!” Dù sao phụ nữ có thai khẩu vị không tốt lắm, cô thích là được rồi.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã băng qua đường cái, bước vào quán đồ nướng đông đúc, ồn ào như trẩy hội. Không ngờ đang là giờ dùng cơm, bàn ăn nào cũng đã có người ngồi, hai người lập tức đen mặt.

“Ngại quá, hai vị có thể chờ một chút không. ....” Phục vụ áy náy cười cười, xong lại tiếp tục đi làm việc.

“Không phải kinh tế đang đình trệ sao? Thế quái nào mà lại đắt như vậy?” Nhấn mặt, Đỗ Lan chịu không nổi mùi thịt nướng dụ hoặc, kêu rên thảm thiết. “Tôi không muốn đợi! Tôi muốn ăn, muốn ăn. ....”

“Đừng nóng vội!” Vô tình nhìn thấy hai bóng người rất quen thuộc trong quán, Thiệu Doãn Cương nở nụ cười. “Đi! Chúng ta có chỗ rồi!”

Còn chưa rõ ràng tình huống đã bị kéo đi thẳng đến góc quán, khi phản ứng lại, Đỗ Lan phát hiện bọn họ đã đứng trước bàn một đôi nam nữ xa lạ

“Nha? Phó tổng tài, anh ở trong này làm cái gì?” Cô gái tròn tròn mồm mím có gương mặt đáng yêu đang ngồi nhìn thấy bọn họ trước, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

“Chu Noãn Noãn, cô hỏi vô nghĩa sao? Tới chỗ này không phải ăn đồ nướng thì làm gì?” Tức giận xem thường, Thiệu Doãn Cương bá đạo muốn người ta nhường chỗ. “Cô qua ngồi bên lão Tam đi! Thật là, thấy cấp trên đến đây còn không nhường chỗ? Không lễ phép!”

Rốt cuộc là ai không lễ phép a? Đỗ Lan quả thực không biết nên khóc hay cười, nhìn hấn ác liệt chiếm chỗ người ta, đuổi cô bé tên Chu Noãn Noãn đến ngồi chung với anh chàng mặt lạnh âm lãnh đối diện.

“Nam nhân bà, ngây ngốc cái gì? Mau ngồi xuống a!” Thiệu Doãn Cương khoát tay đặt mông, đồng thời còn kéo cô ngồi xuống, hơn nữa thực bất lịch sự gấp lấy thịt người ta đã nướng sẵn đặt vào trong bát cô. “Đến! Bà không phải đã đói bụng sao? Mau ăn!”

“Phó tổng tài, anh thật đúng là chủ động!” Chu Noãn Noãn lặng lẽ cười, thực chưa thấy qua người nào ‘mặt dày’ như vậy.

“Không chủ động, chẳng lẽ còn chờ cô gấp cho tôi?” Thiệu Doãn Cương giễu cợt, ngược lại cười nói với anh chàng lạnh lùng: “Lão Tam, quản cho tốt cái miệng người nhà em! Bằng không anh lấy tội bất kính với cấp trên, khai trừ cô ta, đá ra khỏi công ty.”

“Phó tổng tài, anh sao có thể công tư bất phân, quan báo tư thù. ....” Chu Noãn Noãn khần trương kháng nghị.

“Yên tâm!” Cô gái của mình bị khi dễ, chàng trai lạnh lùng mới mở miệng nói câu đầu tiên. “Noãn Noãn, em có anh cả chống lưng, anh hai không làm gì được em!”

“Ừ! Nói cũng đúng!” Cuối cùng nhớ ra lãnh đạo trực tiếp của mình là ai, Chu Noãn Noãn bừng tỉnh đại ngộ, vui vẻ làm mặt xấu với Thiệu Doãn Cương. “Phó tổng tài, anh không động đến tôi được, hahaha. ....”

Anh cả? Anh hai? Lão Tam? Bọn họ đang nói cái gì? Từ những gì vừa mới nghe, Đỗ Lan không hiểu gì vỗ vỗ người bên cạnh, bàn tay đưa ra, chia qua chia lại giữa anh chàng lạnh lùng và Thiệu Doãn Cương mấy lần, một ánh sáng mới lóe lên trong đầu.

“Cậu ấy gọi ông anh hai, không lẽ đó chính là em trai ‘đáng yêu’ trong miệng ông — Thiệu Doãn Nhân?” Trước kia từng nghe hấn nói có một cậu em, bất quá cô lại chưa từng gặp qua, không lẽ chính là người trước mắt này?

Đáng yêu? Mày kiếm Thiệu Doãn Nhân khề nhưn lên, không rõ chính mình có chỗ nào dính dáng được với hai chữ đáng yêu.

“Cũng không phải vậy!” Thiệu Doãn Cương đắc ý cười to, vô cùng kiêu ngạo. “Khuôn mặt trước đây của lão Tam nhà tôi. .... chắc chắn! Nói có bao nhiêu liên có bấy nhiêu đáng yêu, hại tôi luôn nhìn không được muốn tiến đến khi dễ!” Ai. .... Nếu không phải họ hàng gần không được quan hệ, cậu sao có thể còn một thân trong sạch cho họ Chu hưởng chứ.

Nghe vậy, ba người còn lại ở đó đều chảy ba vạch đen*, trong đó Thiệu Doãn Nhân là nghiêm trọng nhất.

(R: chảy ba vạch đen: là biểu tình giống giống như thế này).

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện! Thì ra trước đây anh cả cùng anh hai thích khi dễ, ác ý cười nhạo hấn, không phải bởi vì ‘dị năng’ trên người hay tính tình âm trầm của hấn, mà là do hấn bộ dạng đáng yêu khiến hai người nhìn không được muốn ăn đậu hủ!

Hết thấy chân tướng rõ ràng! Một cho hấn còn nói với Noãn Noãn là vì mình tính tình âm trầm, tự bế mới khiến hai người nhìn không thuận mắt mà đến chọc ghẹo.

“Em nghĩ lần trong rừng cây đó, rèn luyện lòng can đảm chắc không phải nguyên nhân chủ yếu hả?” Thiệu Doãn Nhân không hề hy vọng hỏi.

Nghe vậy, Thiệu Doãn Cương cuối cùng cũng có chút xấu hổ, nhưng vẫn nói năng hùng hồn đầy lí lẽ. “Chúng ta chính là muốn nghe em dùng cái giọng non nớt, đáng yêu gọi to: “Các anh đừng đi, tiểu Doãn Nhân cần hai người anh vĩ đại giúp đỡ.....” Dừng lại một chút, vậy mà còn có mặt mũi xem thường người khác. “Ai biết em tiểu tử này mạnh mẽ, cái gì cũng không chịu gọi!” Khiến cuối cùng thiếu chút nữa đi luôn cái mạng nhỏ của lão Tam Ai..... nghĩ đến mà tiếc.

“Phó tổng tài, hai người thực sự rất quá đáng nha!” Thân là bạn gái Thiệu Doãn Nhân, Chu Noãn Noãn từng nghe anh nhắc qua chuyện này, không thể không cảm thấy đau lòng thay bạn trai.

“Ừ! Đau lòng kia!” Tà nghề liếc mắt một cái, Thiệu Doãn Cương nở nụ cười.

“Ngừng! Mọi người đang nói cái gì, sao tôi nghe không hiểu?” Không muốn làm vịt nghe sấm nữa, Đỗ Lan nhanh chóng giơ tay muốn được giải thích.

“Không có gì!” Chuyện liên quan đến ‘dị năng’ của lão Tam, Thiệu Doãn Cương không muốn nhắc đến nhiều, dù sao chỉ cần lão Tam cùng Chu Noãn Noãn hiện tại hạnh phúc, vậy là tốt rồi! Hai người bọn họ cũng có câu chuyện của riêng họ.

“Phó tổng tài, vị này là?” Chu Noãn Noãn tò mò, bởi vì cô gái bên người Thiệu Doãn Cương lần này không giống lắm với những hình mẫu hấn quen lúc trước.

“Cô ấy?” Cười quý dị, hấn chậm rãi giới thiệu. “Cô ấy gọi là Đỗ Lan.....”

Đỗ Lan? Chu Noãn Noãn cùng Thiệu Doãn Nhân ăn ý nhìn nhau, trong mắt cùng hiện lên ý muốn cười.

Thấy thế, Đỗ Lan cũng biết được trong đầu bọn họ nghĩ gì, chỉ có thể bắt đắc dĩ rên rỉ, lại oán hận cha mẹ vì sao lại đặt tên cho cô như vậy chứ.

Giống như có thể hiểu được tình cảnh từ nhỏ bị cười nhạo đến lớn của cô, Chu Noãn Noãn an ủi nói: “Không sao! Trước kia em có bạn học nữ tên gọi Thang Khả Lan, thậm hại hơn!”

Thang Khả Lan? Chuyển thành tiếng Đài không phải là.....

(R: k biết là cái gì, nhưng khẳng định là thậm hơn bạn Đỗ Lan k phải một chút).

Thiệu Doãn Cương cười toét, nhưng Đỗ Lan lại đồng tình. “Thực sự rất thảm! Nếu có cơ hội thì nên giới thiệu để hai người chúng tôi quen biết.” Có thể tạo thành một đội Lan Lan hai người.

“Đừng rồi! Còn chưa giới thiệu xong!” Sau khi cười đã tên của người ta, Thiệu Doãn Cương tiếp tục đề tài cũ. “Cô ấy gọi là Đỗ Lan, sắp tới sẽ là vợ của anh, bảy tháng sau là mẹ của con anh!”

Như vừa quăng xuống một quả bom, mọi người ở hiện trường đồng loạt kêu lên –

“Tôi khi nào thì đồng ý gả làm vợ ông?” Đỗ Lan kêu to, vô cùng tin tưởng bản thân có quyền cự tuyệt.

“Phó tổng tài, anh muốn kết hôn?” Chu Noãn Noãn cũng kêu to, quả thực không thể tin cái người luôn lưu luyến bụi hoa này lại ngoan ngoãn về núi lập gia đình.

“Anh cả biết không?” Thiệu Doãn Nhân bình tĩnh nhất, liếc mắt nhìn bụng còn bằng phẳng của Đỗ Lan một cái, nghĩ Thiệu Doãn Thiên chắc chắn còn chưa biết, nếu không hiện tại Thiệu gia đã sớm mở tiệc ăn mừng.

Lắc đầu, không để ý tới Đỗ Lan oa oa gọi dậy, Thiệu Doãn Cương cười tà. “Anh cả còn không biết mình sắp lên làm bác.” Ha ha..... Thực thảm, lại già thêm một cấp.

Tốt lắm! Khóe môi gọi lên một ý cười khó phát hiện, Thiệu Doãn Nhân vô cùng xác định, anh đêm nay chắc chắn sẽ gọi điện cho anh cả ‘tán gẫu chuyện nhà’!

Đêm cuối thu lạnh lẽo, chuông cửa nhà trọ nhỏ leng keng kêu vang, khiến Đỗ Lan đang xem tin tức không thể không đứng dậy mở cửa đón khách –

“Tiện bại hoại, ông không phải nói đêm nay phải đại biểu cho công ty tham dự tiệc tối thương mại sao.....” Tưởng là Thiệu Doãn Cương, Đỗ Lan cầm giầy mở cửa, không thêm nhìn người đến là ai đã xô ra một tràng chào đón, không ngờ trong tầm mắt lại không có người, cúi nhìn xuống, đúng là Thiệu Doãn Thiên ngồi trên xe lăn, khiến cô xấu hổ đỏ cả mặt.

“A — sao, sao lại là học trưởng anh? Mau vào, mau vào!” Má ơi! Sao lại là Thiệu Doãn Thiên? Bộ dạng hung ác vừa rồi của mình khẳng định đã bị thấy, anh mình một đời hoàn toàn bị hủy!

Tuy nói hai người không tính là rất thân, nhưng vì quan hệ với Thiệu Doãn Cương, cũng đã gặp mặt không ít lần. Đương nhiên, lấy sở thích quan sát nam thanh nữ tú của cô, mỗi khi có cơ hội, cô tất nhiên sẽ tận tình thưởng thức Thiệu Doãn Thiên. Nhưng những lần đó đều có mặt tiện bại hoại, cô mới có thể thông dong như vậy, còn lúc này chỉ có hai người họ, cô liền cảm thấy có gì đó kì quái.

Mặc dù trong lòng đã loạn thành một đống, Đỗ Lan vẫn là nhanh chóng mời anh vào nhà, đồng thời đồ mặtdọn dẹp, nhặt lên phải một quyển tuần san, trái một quyển tạp chí.

“À, ngại quá, có chút loạn.....” Ô..... Để cô lấy chén tạ tội đi! Làm sao có thể để phòng ở bẩn thỉu lộn xộn như vậy đón tiếp Thiệu học trưởng, người có một thân khí chất người người kính ngưỡng chứ? Hình ảnh này giống như đặt một vương tử vào giữa đống rác vậy, không xứng a!

“Không cần vội! Là anh không phải, tự dưng mạo muội quá vậy.” Ngăn lại hành động của cô, Thiệu Doãn Thiên mỉm cười, muốn cô ngồi xuống. “Ngồi xuống nói chuyện đi, em không muốn anh phải ngẩng đầu nhìn em chứ?”

“A! Đúng, thực xin lỗi!” Phát hiện bản thân vẫn khiến hấn mới cô ‘ngẩng cao đầu’, cô lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, thậm chí chính mình không có nào.

Sau khi xác định cô đã an phận ngồi xuống sô pha, Thiệu Doãn Thiên điều khiển xe lăn đến đối diện cô, trên khuôn mặt tao nhã xuất hiện ý quan tâm. “Em..... thân thể có khỏe không?” Từ sau khi nhận được điện thoại mật báo của Doãn Nhân, hấn liền nhịn không được mà đến thẳng đây.

A! Hấn đã biết! Đỗ Lan không ngu ngốc, vừa nghe câu hỏi, lập tức đoán ra nguyên nhân hấn đến tìm cô, chỉ có thể xấu hổ cười, lúng ta lúng túng nói: “À, tốt lắm! Ăn ngon, ngủ được, i như heo vậy!”

Nghe vậy, Thiệu Doãn Thiên nhịn không được cười khê, bởi vì câu trả lời mang đậm phong cách của cô. “Không có nôn nghén hoặc khó chịu ở đâu sao?”

“Không có! Nhóc này rất ngoan!”

“Có đặc biệt muốn ăn món gì hay không?”

“Tạm thời còn chưa có.” Lắc đầu, Đỗ Lan cảm thấy tình huống có chút quái. Sao mà lại nói đến đây rồi?

“Vây là tốt rồi!” Trầm ngâm một lúc, Thiệu Doãn Thiên cười nhạt, lơ đãng khởi đầu chủ đề. “Giờ em tính làm như thế nào?”

“Sinh ra a!” Nghĩ hấn hỏi đến đứa nhỏ, Đỗ Lan đứng lý hợp tình trả lời. Tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng có là có, cô tuyệt đối không thể bỏ, dù sao cô cũng nuôi được tốt lắm a!

“Anh không phải nói đứa nhỏ.” Vì câu trả lời của cô mà bật cười, trực tiếp nêu lên trọng điểm. “Ý anh là nói chuyện em cùng Thiệu Doãn Cương.”

“A.....” Nói đến chuyện này, cô thật không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể gãi đầu cười ngây ngô.

“Doãn Cương không muốn lấy em?” Nghĩ em trai nhà mình không chịu phụ trách, Thiệu Doãn Thiên liền nhíu mày.

“Không, không phải! Tiện bại hoại có cầu hôn, nhưng là em không nghĩ gả cho cậu ấy a!” Sợ hấn hiểu lầm, trở về tìm Thiệu Doãn Cương gây phiền toái, Đỗ Lan vội vàng giải thích.

“Vì sao? Doãn Cương không tốt à?” Cần phải làm rõ nguyên nhân mới có thể rước được em dâu về nhà.

“Hấn quả thật không tốt a!” Gật đầu một cách hiển nhiên, có một lốc các lí do Đỗ Lan không thể gả cho hấn. “Tiện bại hoại đã hoa tâm lại phong lưu, trên hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, sau khi kết hôn chắc cũng không phải người chồng tốt, em chắc không cách nào chịu được.” Cô thừa nhận bản thân ở phương diện tình cảm thật sự rất khát khe, không thể nào chấp nhận chồng mình có người bên ngoài.

Thì ra là nguyên nhân này, Thiệu Doãn Thiên gật đầu cười khê. “Nói đến vấn đề này, Doãn Cương quả thật không tốt, bất quá..... chẳng lẽ em không phát hiện, từ sau khi nó ở một chỗ với em liền thu hồi tư tưởng đùa giỡn, không xảy ra chuyệnxấu với cô nào nữa sao?”

Đỗ Lan nghe vậy sững lại, biết lời hấn nói là đúng. Nhưng là những năm gần đây, cô thật sự thấy rất nhiều phụ nữ đến rồi đi bên cạnh Thiệu Doãn Cương, điều này khiến cô khó có thể tin tưởng chuyện công tử phong lưu sau khi kết hôn liền không hề hoa tâm nữa.

Thấy cô không nói, Thiệu Doãn Thiên lấy giọng điệu chân thành nhất hỏi: “Em có yêu Doãn Cương không?”

Yêu sao? Cô sao có thể yêu tên ngựa đực mà cô vốn quá rành những thói hư tật xấu kia?

“Em không có bị điên, sao có thể yêu cậu ta được?” Cực lực lắc đầu phủ nhận, Đỗ Lan vừa nghĩ đến khả năng đó liền lạnh cả người..... Khoan? Chậm đã! Vì sao từ trong xương tủy của cô toát ra từng trận lạnh lẽo? Chẳng lẽ..... Không thể nào! Không thể nào! Cô sẽ không có mắt nhìn cùng không biết thưởng thức như vậy!

Thấy đáy mắt cô chợt lóe qua tia sáng hoang mang, Thiệu Doãn Thiên không khỏi nở nụ cười..... Xem ra Doãn Cương cũng không phải là hoàn toàn không có hy vọng!

“Nếu em không thương Doãn Cương, vì sao có thể lên giường với nó?” Hấn rất tin tưởng cô không phải phụ nữ dễ dãi, sẽ không tùy tiện lên giường đàn ông mà không hề để ý.

“Em. .... Em cùng tiện bại hoại là bạn bè, tội em không cẩn thận mới có thể. .... mới có thể. ....” Nói đến đây, cô liền lúng ta lúng túng, không tiếp tục được nữa.

“Đỗ Lan. ....” Khẽ thở dài, Thiệu Doãn Thiên vì đôi oan gia không rõ tình cảm của chính mình này mà lắc đầu không thôi. “Nếu không phải Doãn Cương, em sẽ cùng một bạn bè nam khác không cẩn thận mà lên giường sao? Cho dù như vậy, nếu em không có tình yêu với người đó, sau khi mọi chuyện xảy ra còn có thể tiếp tục ở chung hòa hợp như Doãn Cương sao? Tự em cẩn thận suy nghĩ lại, loại tình huống như các em có phải là không bình thường hay không?”

Tình huống như bọn họ là không bình thường sao? Ách. .... Hình như thật sự có một chút quý dị! Hơn nữa chỉ cần vừa nghĩ đến cô không phải cùng tiện bại hoại mà là với một người khác trên giường — thí dụ như Triệu Văn Sơn. .... Ừm! Vừa tưởng tượng liền cảm thấy ghê tởm, hơn nữa thực xác định bản thân sẽ từ nay về sau cắt đứt quan hệ với tên đó, chỉ vì lòng của cô không thể chấp nhận.

Nếu nói vậy, cô cùng tiện bại hoại đây đưa không rõ, còn để hấn làm thịt thêm 2 lần, hơn nữa ngay cả có thai cũng không để ý, là vì lòng của cô đã sớm tiếp nhận tiện bại hoại rồi sao?

Má ơi! Chẳng lẽ thường thức của cô thật sự kém như vậy?

Nhất thời, Đỗ Lan suy sụp cúi đầu, thần sắc thảm đạm. “Học trưởng, em không phải xui xẻo đến vậy mà yêu tiện bại hoại chứ? Hiện tại ngay cả bản thân em cũng không rõ! Lại nói nếu em yêu hấn, rốt cuộc là từ lúc nào a?” Rất khủng bố! Cô hoàn toàn không cảm thấy được a!

Nghe cô nói vậy, Thiệu Doãn Thiên buồn cười. Hai đứa này ngày thường thông minh, mồm miệng độc ác, đối chọi gay gắt, lại cố tình không rõ tình cảm với đối phương! Xem ra không chỉ có cô mơ hồ, đại khái ngay cả Doãn Cương cũng không rõ tình cảm của mình đối với cô đi. Tên bá vương kia chủ muốn trói chặt cô, không cho kẻ khác có cơ hội, lại không biết tâm tư chân chính của bản thân là do ghen tị.

Ai. .... Thật sự là hai đứa hồ đồ! Là loại hình mù mờ tình cảm tiêu chuẩn a.

“Hai đứa a, quen biết lâu năm, giao tình quá sâu, giữa hai đứa có rất nhiều tình cảm khác nhau, tình cảm bạn bè, tri kỷ, thậm chí là tình cảm giữa người thân với nhau, nhưng loại tình cảm này từ lúc nào đạt đến tình yêu nam nữ, chỉ sợ không có ai để ý!” Nghiêng ngẫm cười khẽ không thôi, Thiệu Doãn Thiên hạ kết luận. “Hai người các em tình cảm quá sâu, nhiều lắm, rất rắc rối, nhưng một khi có sự tham gia của tình yêu, liền chịu không được!”

A? Là như vậy sao? Nghe hấn phân tích đạo lý rõ ràng, Đỗ Lan dù còn mơ hồ nhưng cũng cảm thấy lời hấn nói có một chút đúng.

Thấy cô rơi vào trầm tư, Thiệu Doãn Thiên cười nhẹ. “Em nhắm lại cho kĩ. Anh hy vọng cháu trai hoặc cháu gái của anh tương lai có thể ở trong một gia đình bình thường, cha mẹ có quan hệ hôn nhân hợp pháp mà trưởng thành.” Ai. .... Doãn Cương, anh chỉ có thể giúp đến đây thôi.

“Nhưng là tiện bại hoại phong lưu như vậy. ....” Có vẻ tiếp nhận rồi, nhưng vẫn còn bất an với cá tính chơi đùa bụi hoa của Thiệu Doãn Cương. Đỗ Lan cần phân môi, biết cá tính của mình có mấy nguyên tắc bất di bất dịch, một trong số đó là — tuyệt không tha thứ chồng mình có người khác bên ngoài! Nếu tính tình hoa tâm của tiện bại hoại không sửa được, hôn nhân nhất định tan vỡ như vậy cần gì phải gây dựng chứ?

“Này em yên tâm!” Nhẹ mỉm cười, hấn tin tưởng em trai mình. “Doãn Cương trước kia mặc dù hoa tâm, nhưng nó không phải đứa không hiểu chuyện, một khi đã kết hôn, nó biết rõ trách nhiệm của chính mình, tuyệt đối sẽ không xằng bậy! Lại nói. .... Em không biết là Doãn Cương rất sợ em sao?” Vì yêu cầu đối với tình cảm của cô rất cao, nên Doãn Cương tuyệt đối sẽ không tự giẫm lên chân mà đi phản bội cô.

“Cậu ấy nào có sợ em? Mỗi lần đều kẹp cổ em uy hiếp, này tính là sợ sao?” Đỗ Lan thấp giọng than thở, một chút cũng không thấy đúng.

Nghe cô than thở, Thiệu Doãn Thiên chính là cười cười. “Đêm đã khuya, anh không làm phiền nữa, cần phải đi.”

“A! Học trưởng anh phải đi sao?” Hôm nay chỉ lo nói chuyện, đều đã quên muốn thường thức khuôn mặt dễ nhìn của hấn, thật đáng tiếc. ....

“Tin tức đặc biệt: Diễn viên điện ảnh Lâm Tư Nguyệt tuyên bố trước phóng viên, khẳng định cô đã mang thai bốn tháng, cha của đứa bé chính là người vừa chia tay gây xôn xao dư luận lúc trước, phó tổng tài công ty Đông Ngô — Thiệu Doãn Cương. Hiện tại chúng tôi sẽ chuyển đến phóng viên tại hiện trường. ....”

Bỗng dưng, TV đang xem lúc này truyền đến tin tức làm cô không thể không chú ý, ngay cả Thiệu Doãn Cương đang chuẩn bị rời đi cũng vì tin tức này mà khựng lại, quay đầu trừng mắt nhìn màn hình TV. ....

“Ồ. .... Mấy ngày nay tôi thân thể không thoải mái, không ngờ đi kiểm tra, bác sĩ lại nói tôi đã có thai bốn tháng, cha của đứa bé chính là Thiệu Doãn Cương vô lương tâm đã vứt bỏ tôi kia a. ....”

Trên màn hình TV, Lâm Tư Nguyệt khóc đến nước mắt như mưa, rất thống khổ đáng thương, làm người nghe cũng muốn khóc theo, cùng quở trách kẻ vô lương tâm kia. Đến nỗi Đỗ Lan ở trước TV cũng nhăn nhó, khuôn mặt trung tính toàn bộ đen thui.

“Ồ. .... Tôi không cầu cái gì, chỉ cần anh ta có thể nhận đứa bé này, để nó không mang cái danh con riêng mà lớn lên. ....”

Bình tĩnh xem Lâm Tư Nguyệt khóc thương tâm trên TV, Đỗ Lan khoanh tay lại, mặt không chút thay đổi nói: “Loại tình huống này, em còn có thể giả

cho tiện bại hoại sao?”

Mắt thấy đại sự đã sắp thành, tự dừng lại nhảy ra vụ lùm xùm này, Thiệu Doãn Thiên chỉ có thể lắc đầu thở dài. .... Doãn Cương a, không phải anh không giúp em, này là em đáng bị!

“Đỗ Lan, em tin trong bụng cô ta thật sự có đứa nhỏ của Doãn Cương sao?”

“90% không tin, dù sao tiện bại hoại chơi nhiều phụ nữ như vậy, cũng chưa thấy qua người nào nhảy ra nói mình mang thai, có thể thấy được công tác tránh thai hẳn làm rất tốt, khó trách vẫn luôn tự hào không thôi. ....” Dừng một chút, Đỗ Lan cười lạnh. “Nhưng là chuyện đời khó nói trước, một trăm thì cũng có một hai sai sót, không khéo thật có vài con nòng nọc nhỏ vượt qua được thiên la địa võng, chui vào bụng người ta, tạo ra sinh mệnh mới cũng không chừng.”

Nhìn vẻ mặt mang sát khí của cô, Thiệu Doãn Thiên thật muốn cầu nguyện cho em trai nhà mình. “Vậy em tính làm như thế nào?”

“Em hiện tại đây một bụng hỏa, tạm thời không muốn gặp tiện bại hoại!” Bước đi mấy bước, cô về mặt hung tàn nói.

“Cũng tốt!” Gật đầu tán thành, hắn cũng nghĩ nên cho Thiệu Doãn Cương một bài học.

“Học trường, phiên anh nhân tiện nhắc với hắn, muốn hắn trong vòng một năm đừng đến phiên em! Nếu không vừa gặp liền đá!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đấu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: Ring.

“Ồ..... Anh cả, em sao lại xui xẻo như vậy, đi chọc tới một bà điên. ....”

Trụ sở công ty Đông Hạo, trong văn phòng tổng tài truyền ra tiếng kêu rên, bởi vì tiếng kêu ‘giết heo’ này gần đây mỗi ngày đều vang lên, nên mọi người đã sớm thấy mà không thể tránh, lười đi để ý tới.

“Anh cả, nam nhân bà căn bản không để ý tới em, ngay cả cửa cũng không cho em vào. Gọi điện thoại, vừa nghe là tiếng em lập tức tắt máy, anh nói xem, cô ấy không phải muốn thật sự không để ý tới em trong một năm chứ? Em là chọc phải ai a. ....” Sống chết dính ở văn phòng người khác không chịu đi, Thiệu Doãn Cương tiếp tục than khóc cho vận xui của mình.

“Em là trêu chọc Lâm Tư Nguyệt a!” Mắt nhìn tài liệu, động tác phê duyệt trong tay vẫn không dừng, Thiệu Doãn Thiên căn bản không dư thừa lòng thương hại, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

“Mẹ nó! Đừng nhắc bà đó với em!” Nói đến Lâm Tư Nguyệt, Thiệu Doãn Cương liền đầy một bụng hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi mắng. “Cái bà điên kia, căn bản là muốn gây chuyện để được nổi tiếng, lúc này em thực sự phát hỏa!”

“Liên quan đến đứa nhỏ. ....”

“Cái gì đứa nhỏ? Em hoài nghi cô ta căn bản không mang thai!” Thiệu Doãn Cương cười lạnh. Ngoại trừ nam nhân bà, công tác tránh thai hắn vẫn luôn làm rất cẩn thận.

Gật gật đầu, cuối cùng cũng phân phát một chút chú ý cho hắn, Thiệu Doãn Thiên nâng mắt cười ghê. “Chuyện này, em tính giải quyết như thế nào? Cứ tiếp tục lùm xùm, con tức của Đỗ Lan chỉ có tăng chứ không giảm!”

“Yên tâm!” Lộ ra một nụ cười ngoan tuyệt, Thiệu Doãn Cương đã sớm có cách. “Em muốn để luật sư ra mặt tuyên bố với giới truyền thông, cô ta có can đảm thì cứ sinh đứa nhỏ ra, chỉ cần xét nghiệm DNA là con em, em liền nhận. Nếu không, ông đây sẽ thừa cô ta tội phi báng danh dự, để cô ta cả đời này không ngẩng mặt lên nổi!” Mẹ nó! Lúc trước không nói lời nào, tùy ý cô ả muốn đánh bóng tên tuổi sao cũng được, liền nghĩ hắn chấp nhận sao? Lão hồ không phát uy, liền tưởng hắn là mèo bệnh chác?

“Em đã nắm chắc như vậy, anh đây không ý kiến nữa!” Cười cười, Thiệu Doãn Thiên không tiếp tục đề tài nhảm chán này nữa, đặt chú ý trở lại công việc.

Thấy anh cả nhà mình lại không để ý tới hắn, Thiệu Doãn Cương suy sụp, lại bắt đầu quý khóc thần hào. “Anh cả, ngày hôm qua anh đi thăm nam nhân bà, tâm tình của cô ấy có tốt lên chưa? Thân thể thế nào? Em hiện tại chỉ có thể dựa vào anh truyền lại tin tức. ....”Ồ..... Mấy ngày nay, nam nhân bà căn bản không muốn gặp hắn, chỉ có thể ngày ngày dò hỏi anh cả để biết tình trạng của cô.

Cười thú vị nhìn hấn, Thiệu Doãn Thiên nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tình trạng của Đỗ Lan tốt lắm a! Ăn ngon, ngủ được, bụng mấy ngày nay bắt đầu lớn lên.....”

“Oa – em muốn theo nhìn đứa nhỏ lớn lên, không muốn bỏ qua bất kì giai đoạn nào a!” Thiệu Doãn Cương trong lòng đau đớn gào thét. “Nam nhân bà vì sao phải tàn nhẫn như vậy, chia rẽ hai cha con tại em? Nhất định cục cưng trong bụng cô rất nhớ ba ba này a.....”

Lại bắt đầu thê lương gào khóc, Thiệu Doãn Thiên thật sự chịu không nổi, chỉ có thể mắng hấn xứng đáng. “Ai bảo em lúc trước hoa tâm đùa giỡn phụ nữ, lúc này quậy đến dư luận xôn xao, Đỗ Lan tức giận không để ý em, đây là báo ứng.” Phong lưu hoa tâm mà không được dạy cho một bài học thì không phải quá tiện rồi sao!

“Này! Anh cả, anh sao có thể bệnh vực người ngoài, phản bội em ruột?” Cảm thấy bất bình, hấn lên tiếng kháng nghị.

“Anh bệnh Đỗ Lan, sao có thể nói là bệnh người ngoài? Nhìn kiểu gì cũng là người một nhà a!” Tâm tình bắt đầu tốt lên.

Bắn ra ánh mắt sắc như dao, Thiệu Doãn Cương tức giận. “Anh không giúp em đón cô ấy vào cửa, nói bệnh người trong nhà là danh bất chính, ngôn bất thuận.”

Đã giúp hấn rất nhiều rồi! Thiệu Doãn Thiên mỉm cười, nghĩ nếu nhắc đến đề tài này, nhân tiện hỏi một chút. “Doãn Cương, em là thật muốn cưới Đỗ Lan sao?”

“Vô nghĩa! Từ khi trưởng thành đến giờ, anh thấy em cầu hôn với ai chưa?” Anh cả sao lại thế này? Hoài nghi thành tâm của hấn sao?

“Em yêu Đỗ Lan sao? Nếu không yêu thì đừng hại con gái người ta.....”

“Ai nói em không yêu? Em tất nhiên là yêu cô ấy.....” Lập tức bốc hỏa ngắt lời, ai ngờ lời ra khỏi miệng, hấn mới phát giác chính mình vừa nói gì, liền đứng hình tại chỗ.

A! Hấn rốt cuộc đang nói cái gì? Hấn yêu người nhà, yêu anh cả, yêu lão Tam, còn chưa bao giờ yêu người con gái nào. Vậy sao hôm nay lại có thể dễ dàng nói yêu nam nhân bà như vậy? Hơn nữa lại nói rất tự nhiên, giống như vốn đã là vậy? Má ơi! Hấn là làm sao vậy?

“Thì ra em yêu người ta a!” Được đến đáp án vừa lòng, Thiệu Doãn Thiên cười đến thực thâm ý.

“Đúng! Em chính là yêu người ta! Như thế nào?” Thiệu Doãn Cương then quá hóa giận, hơn nữa phát hiện chính mình nói yêu cô, càng nói lại càng dễ, giống như thực sự có chuyện đó, liền bắt đầu nhớ lại chuyện cũ. “Nếu không yêu, sẽ đem nhà trọ cho cô ở nhiều năm như vậy sao? Ông đây từ đầu đã định ‘kim ốc tàng kiều’* quấn lấy người ta, không cho mấy tên bên ngoài có cơ hội, như thế nào? Bị mưu tính sâu xa của em dọa chưa!”

Ừm..... Càng nói càng thấy chính mình hình như là có suy nghĩ như vậy thật, chẳng lẽ hấn yêu nam nhân bà? Xùy! Quan tâm có phải yêu thật hay không, dù sao hấn sớm hạ quyết tâm muốn độc chiếm nam nhân bà cả đời. Đời này, hai người bọn họ nhất định phải cài nhau đến già.

“Đúng là đã bị hù hết hồn!” Giả bộ ôm ngực, Thiệu Doãn Thiên đùa giỡn, sau đó liền nghiêm túc lên. “Doãn Cương, em nên biết, sau khi cưới Đỗ Lan, em sẽ không thể trêu chọc phụ nữ như trước nữa!”

Đương nhiên gật đầu, hấn cười lười biếng. “Em hy sinh khá nhiều! Vì cô ấy, em buông tha cho cả một vườn hoa!”

“Em làm được sao? Nếu làm không được, em cũng đừng tổn thương Đỗ Lan, em ấy không phải loại phụ nữ có thể mở một con, nhắm một con cho qua.” Tuy rằng cảm thấy em trai nhà mình sau khi kết hôn sẽ không xứng bậy, nhưng vẫn là nhịn không được nói rõ lại một lần.

“Anh cả, anh biết không?” Cánh tay chắc khỏe đột nhiên đặt lên vai Thiệu Doãn Thiên, Thiệu Doãn Cương ra vẻ than thở. “Chỉ cần nghĩ đến hậu quả khi chạm đến phụ nữ khác, ‘tiểu lão đệ’ của em liền bị dọa mềm nhũn, làm sao còn có khả năng xứng bậy! Anh không thấy gần đây em ngoan như cún bị thiếu, hoàn toàn không động dục vọng sao?” Ô..... ‘Em trai’ đáng thương tịch mịch đã lâu, nam nhân bà khi nào thì mới bằng lòng an ủi hấn? Mỗi ngày đều dựa vào ‘hai tay vạn năng’ là không được nha!

“Về làm việc đi, đừng thừa cơ ở trong này nhàn hạ, lêu lổng!”

“Ồ..... Anh cả, anh có còn tình cảm anh em không vậy? Em trai yêu dấu của anh gặp kiếp nạn trong đời vậy mà anh còn có tâm tình làm việc.....”

Lại bủ lu bù loa lên, nhưng là Thiệu Doãn Thiên lúc này đã như lão tăng nhập định, tùy ý hấn ca hát diễn xướng thỏa thích thì thôi.

Cũng không biết là có người chốt dạ hay sao? Sau khi luật sư bên Thiệu Doãn Cương mở họp báo, không đến hai ngày, bên Lâm Tư Nguyệt liền truyền đến tin tức cô ta bị sảy thai. Đứa bé không sinh ra, DNA cũng không thể xét nghiệm, mọi chuyện cứ như vậy mà chìm xuống.

Đương nhiên, tin tức sảy thai này cũng làm nhiều người nghi ngờ, nghi ngờ cô ta căn bản không có mang thai. Nếu không sao bên đối phương vừa nói sẽ đồng ý phụ trách, chỉ cần đứa nhỏ sinh ra, xét nghiệm DNA là đúng liền nhận nuôi dưỡng, ngược lại sẽ kiện ra tòa, ngày hôm sau, đại tiểu thư này liền vô duyên vô cớ sảy thai? Chuyện này có thể giải thích như thế nào? Là cô ta vừa nghe được đối phương gia thế hiển hách đồng ý nhận nuôi, mừng rỡ đến mức động thai sao?

Ha ha..... Tóm lại mặc kệ như thế nào, chuyện lộn xộn này nổi lên chưa được ba ngày đã chìm xuống, làm tâm tình Thiệu Doãn Cương vui vẻ trở lại.

Hôm nay, hẳn thật sự nhịn không nổi ý muốn gặp Đỗ Lan, sau khi ăn vài lần bẻ môn canh* vẫn không chịu thua tiếp tục nhẩn chuông.

(R: bẻ môn canh: đóng cửa không chịu ra tiếp).

“Ai? Là tiện bại hoại thì về đi, nếu là người khác, mời nói tên!” Từ bên trong truyền ra tiếng trả lời của Đỗ Lan.

“Nam nhân bà.....” Thiệu Doãn Cương thiếu điều muốn khóc ròng. Cô nàng này càng ngày càng tinh quái, lúc trước còn có thể ra xem, thấy hẳn mới sập cửa lại, hiện tại liền ‘nghe tiếng đoán người’.

“Thì ra là tiện phôi, biến!” Giọng điệu hung ác.

“Nam nhân bà, mấy ngày nay bà không xem tin tức sao? Cô à kia nói bị sẩy thai, bà biết cô ta không mang thai, hết thấy đều là cố ý gây chuyện mà. Bà còn muốn vì chuyện này giận tôi tới khi nào a?” Tiếp tục ở ngoài cửa ra sức kêu gọi.

“Một năm! Ông không nghe học trường nói sao?” Người ở trong nóng giận kêu to. “Cho dù Lâm tư Nguyệt kia không mang thai, ông vẫn phải vì phong lưu trước kia mà chuộc tội! Nếu trước đây ông không xằng bậy, hôm nay người ta cũng sẽ không đến quán lấy ông..... Mẹ nó! Càng nói càng bức, một năm này ông ‘tịnh thân’ cho tôi, nếu không đừng hòng chạm vào tôi!” Tức giận đến mức đã quên đường thai, mắng ra lời thô tục.

“Một năm? Bà đang nói giỡn sao?” Thiệu Doãn Cương hờn hển bắt đầu đập cửa. “Bà nếu không mở cửa, tôi liền tự mình lấy chìa khóa mở ra!” Đáng giận! Nghĩ hẳn vào không được sao? Nam nhân bà cũng không ngấm lại chủ nhân đích thực của nhà trọ này là ai?

Rầm! Bên trong truyền ra tiếng đập cửa.

“Ông mở đi! Ông dám mở tôi liền đá chết ông!” Rầm! Lại đập cửa một cái.

“Oa! Nam nhân bà, đừng thô lỗ như vậy, cẩn thận động thai!” Thiệu Doãn Cương trong lòng giật thót, rất sợ sự kiện sẩy thai sẽ thật sự xảy ra. Nói gì cũng không dám dứt chìa khóa vào mở cửa.

“Ông biến xa một chút sẽ không có chuyện gì! Tiếp tục nói chuyện với ông tôi mới có thể động thai!” Người bên trong vẫn tức giận như trước không giảm.

Trời đất bao la, phụ nữ có thai lớn nhất! Hẳn có thể cùng phụ nữ có thai đấu cái gì? Uể oải nhìn cánh cửa đóng chặt, Thiệu Doãn Cương thờ dài.....

Tướng tài nên hiểu lúc nào cần lui binh, lần này hẳn — nhận thua, lui lại!

Bóng đêm bao trùm, mây đen che khuất ánh trăng, bốn phía đều tối đen, là đêm rất thích hợp để ăn trộm, cướp sắc hành động.

Nhẹ nhàng lên vào nhà trọ, mò mẫm tiến vào phòng ngủ, nhìn ánh đèn mờ ảo chiếu sáng thiên hạ ngủ say trên giường, bóng đen nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng.

Thật cẩn thận đi đến giường lớn, bóng đen linh hoạt nằm xuống, vui vẻ ôm thiên hạ đang ngủ vào lòng, cánh tay màu đồng xoa xoa bụng đã hơi nổi lên rồi mới thỏa mãn cười.....

“Nam nhân bà.....” Bóng đen gọi khẽ, giải bớt nỗi nhớ tương tư mấy ngày qua.

“Ừm.....” Đường như ngửi được mùi vị quen thuộc, thiên hạ đang ngủ say không tự giác cọ cọ lên người bóng đen, tìm một tư thế thoải mái nằm trong vòng tay ấm áp, sau khi lâm bầm vài tiếng lại chìm vào giấc ngủ.

“A..... Tôi biết là bà nhớ tôi mà!” Nghe được lời nói lẩm bầm của người đang ngủ, bóng đen cười đắc ý, ôm thật chặt người nhưng nhớ mấy ngày rồi cũng thả lỏng tâm tình để chính mình chìm vào giấc ngủ.....

Sau lưng ấm áp, Đỗ Lan thoải mái mở ra đôi mắt nhập nhèm còn buồn ngủ, nhịn không được ách xì 1 cái, lại phát hiện phần eo có chút nặng.....

Ủa? Bàn tay to màu đồng trên người cô là ở đâu ra?

Xoay người nhìn lại, một khuôn mặt quen thuộc đang nằm trên gối đầu của cô ngủ khò. Càng quá đáng là hẳn còn chiếm hơn phân nửa giường, làm cô chỉ có thể nằm trong lòng hẳn!

‘Bốp!’ Ngọc nữ thần chương vận đủ mười thành công lực công kích kẻ đang ngủ như chết, làm hẳn giật mình tỉnh dậy.

“Nam nhân bà, bà dọa người a!” Thiệu Doãn Cương lẩm bầm kháng nghị. Trong lúc ngủ mơ mà bị dọa một phát như vậy là tổn thọ mười năm nha! Nam nhân bà nếu không muốn sớm thủ tiết thì nên trấn trọng hẳn mới phải.

“Thiệu công tử, xin hỏi ngài đến lúc nào?” Khốn nạn! Còn dám cáo cô dọa người! Bảo hẳn biến xa một chút, hẳn lại dám thừa dịp cô ngủ say lên vào. Đỗ Lan khoanh tay cười lạnh, đáy mắt bắt đầu bốc hỏa.

“Hắc hắc.....” Đột nhiên nhớ ra chính mình còn đang nằm trong danh sách cự tuyệt qua lại, hẳn liền cười giả ngu, vươn tay ôm cô vào lòng. “Nam nhân

bà, tôi nhớ bà, nhớ cục cưng, cho nên.....” Những chữ sau không cần nói cũng biết.

“Đi chết đi!” Đá hất một cước, Đỗ Lan vô cùng khó chịu. “Muốn ông biến xa một chút, ông nghe không hiểu tiếng người a? Có cốt khí thì một năm sau hẵng lần đến cho tôi!”

“Nam nhân bà, tôi thừa nhận tôi không cốt khí!” Tránh thoát đòn tấn công nguy hiểm, hai chân Thiệu Doãn Cương ghim cô lại, khoe miệng tươi cười. “Muốn tôi một năm không đến đây, này không phải phẫn tử hình tôi sao? Hơn nữa bà sao nhẫn tâm để tôi bỏ qua giai đoạn cục cưng trưởng thành trong bụng? Như vậy, tôi sẽ thẹn với cục cưng nha!” Hắn phải làm ba ba tốt, mà bắt đầu làm ba ba tốt thì phải cố gắng từ khi cục cưng còn trong bụng.

“Ông muốn nhìn con lớn lên?” Châm chọc cười lạnh, cô hảo tâm đề nghị. “Đi tìm Lâm Tư Nguyệt, cô ta sẽ thực hoan nghênh.”

“Nam nhân bà.....” Bất đắc dĩ thay đổi sắc mặt, trong lòng Thiệu Doãn Cương bắt đầu kêu rên. “Mọi người đều nói đã sảy rồi, bà còn cứng rắn bảo người ta có thai, có phải hơi miễn cưỡng không?”

“Làm sao có thể chứ? Có Thiệu đại ngựa đực ông, muốn mang thai bao nhiêu lần cũng đều rất đơn giản!” Bĩu môi hừ lạnh, trong không khí có chút vị chua.

Hắc! Nam nhân bà ghen? Không hổ là cao thủ rừng hoa, Thiệu Doãn Cương rất nhanh đã ngửi ra được mùi vị ghen tuông, bèn cười vui vẻ.

“Ông, ông cười chết đi!” Bị cười đến tức giận, cô mắng chửi.

“Nam nhân bà, ngựa đực tôi nay muốn ở miếng đất của bà cày cấy, gieo trồng, người khác không vinh hạnh này đâu.” Lười biếng cười, phân trần xong lại trộm một cái hôn cuồng nhiệt.

“Ông, ông rất đáng ghét nha!” Cố gắng thoát khỏi nụ hôn, cô đỏ mặt tức giận mắng. “Tôi đang tức giận, ông còn dám hôn trộm!”

“Cái gì? Tôi nhiệt tình câu dẫn bà như vậy mà bà còn có tâm tình tức giận? Nam nhân bà, bà làm vậy không phải nói kỹ thuật tôi không tốt sao? Không được, không được, tôi phải đòi lại mặt mũi.....” Thiệu Doãn Cương đùa giỡn, ra vẻ bị sỉ nhục, chu môi lên định đòi lại mặt mũi.

“Ông..... Ông thần kinh a!” Thấy hắn chu lên miệng bạch tuột, Đỗ Lan cười lớn, lúc này mới hiểu được sao lúc trước lúc cô làm thế hắn lại cười đến vậy.

Hắc! Cuối cùng nờ nụ cười! Nam nhân bà chỉ cần cười, tức giận gì cũng coi như tan thành mây khói.

“Nam nhân bà, không giận tôi chứ? Nên đồng ý gả cho tôi đi?” Nhanh chóng chớp thời cơ, đôi mắt đen của Thiệu Doãn Cương lóe sáng.

“Vậy ông sau này còn hoa tâm, chơi đùa phụ nữ nữa không?” Biết rõ hắn sau khi ở một chỗ với cô sẽ không bao giờ dính dáng tới cô nào nữa, Đỗ Lan vẫn là nhện không được muốn hắn cam đoan.

“Đùa! Đương nhiên đùa chứ!” Mạnh mẽ chắc chắn đưa ra đáp án.

“Ông.....” Không ngờ hắn đánh chết không sửa, Đỗ Lan chán nản.

“Tôi sau này chỉ đùa một cô gái tên là Đỗ Lan!” Trước khi cô trở mặt đá người liền nhanh chóng phun ra câu còn lại.

“Ông..... Đáng ghét!” Chuyển giận thành vui vẻ, cô cười lên.

“Vậy gả cho tôi nha?” Nhanh chóng làm thủ tục kết hôn, miễn cho con gái cưng của hắn trở thành con riêng không rõ cha.

“Được!” Cười đồng ý, đợi lúc mỡ tiện phối mùng rở lên, thỉnh linh thêm một vé. “Chờ tôi quan sát một năm, xác định trong một năm này ông thật sự thủ thân như ngọc, vậy sẽ gả cho ông!” A..... Nhìn biểu hiện của hắn! Một năm sẽ trôi qua rất nhanh.

“Một năm?” Thiệu Doãn Cương thiếu chút nữa học máu. “Nam nhân bà, tôi không có nghe lầm chứ?”

“Yên tâm! Lỗ tai của ông không có bị phân trâu lấp lại, tuyệt đối nghe rõ ràng.” Vỗ vỗ bà vai hắn, Đỗ Lan cười đến thực vui vẻ. “Đây là khảo nghiệm của tôi cho ông! Hơn nữa một năm này không cho phép chạm vào tôi, điều kiện ‘tĩnh thân’ kia của tôi cũng không phải nói chơi.”

“Bà đang đùa tôi!” Quý rồng kháng nghị, vội vàng đòi lại quyền lợi cho bản thân. “Bà muốn khảo nghiệm tôi, tôi không phản đối, nhưng là ngay cả chạm vào bà cũng không được, cái này hơi quá rồi!”

Nghiêm túc gật đầu, cô nhủ mảy cười. “Nếu ông có thể cấm dục một năm hoàn toàn không chạm vào phụ nữ, tôi sẽ tin ông có ý chí kiên định, sau này mặc kệ có ai câu dẫn ông, ông đều có thể chống lại được, như vậy tôi gả cho ông mới có ý nghĩa nha!” Lấy vẻ ngoài, gia thế của hắn, tin chắc không thiếu người đưa thân đến dụ dỗ. Nếu tên này trong vòng một năm có thể trụ vững, sau này chắc chắn cũng có thể.

Ông trời ơi! Nhanh chóng giáng một cú xuống đầu cô nàng này đi! Nếu không đánh chết hắn cũng được!

Thiệu Doãn Cương không nói gì, trực tiếp nằm trên giường giả chết..... Một năm? Không bằng cô thiến hắn luôn đi! Một năm!

Cũng không biết là bởi vì trước kia phong lưu, chơi đùa nhiều cô lắm mà giờ nhận đến báo ứng hay sao. Dù sao tiện phôi nào đó quả thực phải chịu cực hình cầm dục một năm. Bì ai nhất là hần hoàn toàn không dám vì bất mãn mà ‘cầu viện’ bên ngoài, chỉ có thể buồn rầu dựa vào ‘hai tay vịn nặng’ để phục vụ ‘tiểu lão đệ’ đáng thương của mình.

Chịu đựng như vậy, cuối cùng chịu đến khi nam nhân bà sinh ra một bé gái mặt búng ra sữa, lại trải qua thời gian ở cữ mấy tháng, thật vất vả, thời gian thi hành án một năm rốt cuộc cũng xong, đã đến lúc mãnh hổ trở lại.

“Nam nhân bà.....” Hai tay trần ngập tình dục lặng lẽ từ phía sau xoa ngực vì sinh em bé mà đã từ đồng bằng biến thành núi nhỏ của Đỗ Lan.....

“Bốp!” Không chút lưu tình đánh lên bàn tay hạnh kiểm xấu.

“Anh không thấy em đang cho con gái ăn sao?” Đè thấp giọng sợ dọa đến con gái đang bú sữa, Đỗ Lan hung ác nói.

“Anh cũng cần em cho ăn a! Anh so với con gái còn đáng thương hơn, đói đã một năm.....” Thiệu Doãn Cương tràn đầy ủy khuất. Hần ghen một năm rồi nha!

“Nếu đã đói một năm, giờ nhịn thêm một chút cũng không sao, anh chờ một chút!” Đột nhiên nghĩ đến điều kiện ‘tinh thần’ đã hết một năm, Đỗ Lan yêu kiều liếc hần một cái, sắc mặt ửng đỏ.

Tiện bại hoại này một năm nay biểu hiện đúng là rất tốt, từ công tử phong lưu trước kia biến thành tình nhân hoàn mỹ, ba ba tốt, hần là nên thưởng một chút.

Thấy sắc mặt xấu hổ của cô, Thiệu Doãn Cương trong lòng rung động, chỉ cảm thấy tình triều trong nháy mắt liền tràn đầy lênh láng. “Con gái, con nít nhanh chút, đừng giành đồ ăn với ba ba, nếu không sau này đừng trách ba ba không thương con!” Chạm rãi ôm cô từ phía sau, hần buồn cười uy hiếp con gái mới ba tháng.

“Anh đang nói ngốc cái gì vậy!” Liếc mắt một cái, Đỗ Lan buồn cười. Thực chưa thấy qua người nào như vậy, đi uy hiếp con gái còn trong tã lót.

Nhún nhún vai, Thiệu Doãn Cương cười tà, cũng không thấy chính mình có gì sai!

Xi một tiếng, Đỗ Lan không để ý tới hần, tiếp tục cho con gái ăn. Không bao lâu, đứa trẻ ăn no đã ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Thật cẩn thận đặt con vào trong nôi, vừa đứng dậy, cô đã bị Thiệu Doãn Cương nẩy giờ vẫn như hồ rình mồi ôm ngang, quăng lên giường lớn mềm mại.

“Nam nhân bà, hôm nay anh không đem một năm buồn khổ đến để em cảm nhận là không được.....” Đè lên cô, hần tình dục bùng bùng phấn chấn tuyên thệ.

“Tiện bại hoại, em sợ anh sao? Có gan thì đến a!” Trong mắt lóe sáng, Đỗ Lan cười khiêu chiến.

“Được lắm!” Nhận được chiến thư, hần khàn khàn cười tà, đột nhiên cúi đầu che phủ đôi môi đỏ mọng đang cười.

Trong căn phòng ảm áp, một bé gái đang hạnh phúc ngủ say trong nôi; mà trên giường lớn, cha mẹ cô bé đang nóng bỏng vận động, xướng khúc quân hành tình cảm mãnh liệt đêm xuân.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Đấu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết thúc

Edit: Ring.

Trong công viên nhỏ yên tĩnh, trên băng ghế trắng, một quyển tạp chí thương mại bị gió thổi phất phật, vừa vụn vỡ ra tại trang phỏng vấn doanh nhân –

Phóng viên: “..... Từ lần phỏng vấn trước đến nay đã hơn một năm, trong một năm này, công ty Đông Hạo vẫn là gà đẻ trứng vàng, đứng đầu danh sách công ty người tìm việc hướng đến, Thiệu phó tổng tài nhất định rất vui vẻ?”

Thiệu Doãn Cương: “Đó là đương nhiên! Chẳng lẽ tôi nên khóc sao?”

Phóng viên: “Ha ha..... Thiệu phó tổng tài vẫn khôì hài như vậy! Cuối bài phỏng vấn, bản thân tôi muốn thay chị em đọc giả hỏi một câu, Thiệu phó tổng tài không phiền chứ?”

Thiệu Doãn Cương: “Cái này hình như là thói quen của anh rồi, anh hỏi đi!”

Phóng viên: “VẬY tôi không khách sáo! Năm ngoái anh từng dính scandal um sùm với diễn viên điện ảnh Lâm Tư Nguyệt. Sau đó thật giống như đổi tính, không nghe nói có dính líu gì với phụ nữ nữa, xin hỏi anh đây là ‘một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng’ sao? Anh có thể nói một chút quan hệ của hai người không?”

Thiệu Doãn Cương: “Ha ha..... Tôi nghĩ Lâm Tư Nguyệt đó còn chưa có ảnh hưởng lớn như vậy, con người cô ta, vì phong độ của đàn ông, tôi thật sự không muốn bình luận.”

Phóng viên: “Như vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho sát thủ rừng hoa là anh đổi tính?”

Thiệu Doãn Cương: “A..... Chuyện này kể ra rất dài, đến nỗi anh có thể viết riêng một bài về nó. Bất quá có một vấn đề tôi muốn mượn quý tạp chí để thông báo, không biết quý tạp chí có đồng ý không?”

Phóng viên: “Đương nhiên không thành vấn đề! Mời Thiệu phó tổng tài nói.”

Thiệu Doãn Cương: “Tôi không khách sáo..... Nam nhân bà, anh hiện tại đã vượt qua được khảo nghiệm của em, lại là ba ba tốt của con gái, hiện tại em đồng ý gả cho anh chứ? Anh thật sự không muốn đợi đến lúc con gái có thể làm cô dâu nhỏ a.....”

Toàn văn Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu Dấu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.